

۲۲۵

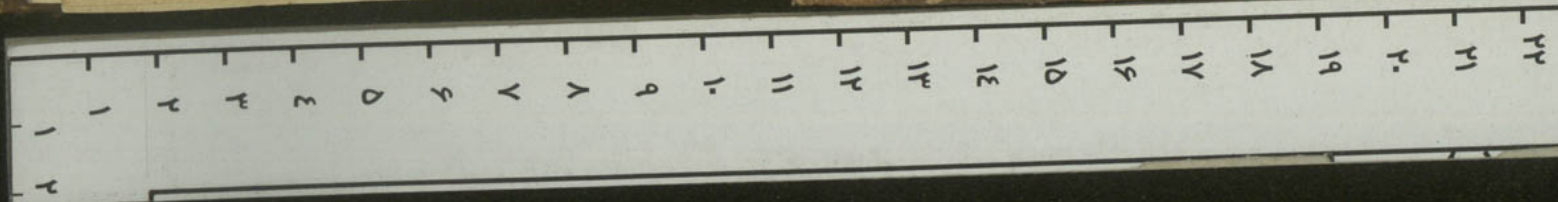
[Torn paper label]

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
۱۵۵

مذہب

تفسیر سورۃ توحید
شرح حال حضرت خفیف
در انکار

کتابخانه مجلس شورای اسلامی	
کتاب	تفسیر سورۃ توحید
مؤلف	
مترجم	
شماره قفسه	۱۵۵۳۹
شماره ثبت کتاب	۹۰۸۵
جمهوری اسلامی ایران	

مجموعه

تفسیر سور تجمیل
شرح حال شیخ مفید
در ۱۰ مجلد

کتابخانه مجلس شورای اسلامی	
کتاب	تفسیر سور تجمیل و
مؤلف	
مترجم	
شماره قفسه	۱۵۵۳۹
شماره ثبت کتاب	۹۱۰۸۵
جمهوری اسلامی ایران	

- ۱
- ۲
- ۳
- ۴
- ۵
- ۶
- ۷
- ۸
- ۹
- ۱۰
- ۱۱
- ۱۲
- ۱۳
- ۱۴
- ۱۵
- ۱۶
- ۱۷
- ۱۸
- ۱۹
- ۲۰

۱۷۹

۷۳۳

تفسیر سوره التوحید

تفسیر سوره التوحید
در بیان معنی کلمات
و در شرح معنی کلمات
و در بیان معنی کلمات
و در شرح معنی کلمات
و در بیان معنی کلمات
و در شرح معنی کلمات

من

۱۸۵۳۹

۹۱۰۸۵

۱۴

۱۴

تفسیر سوره التوحید
در بیان معنی کلمات
و در شرح معنی کلمات

در بیان معنی کلمات
و در شرح معنی کلمات

در بیان معنی کلمات
و در شرح معنی کلمات

تفسیر سوره التوحید

۹۱۰۸۵

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

فَوَلَمْ يَجْعَلْ لِلَّهِ قَوْلًا إِذَا دُعِيَ بِهِ أَنْ يَقُولَ هُوَ لَوْ لَمْ يَجْعَلْ لَهُ قَوْلًا لَمْ يَكُنْ هُوَ يَسْمَعُ مِنْ قَوْلِهِمْ لَمْ يَكُنْ يَسْمَعُ مِنْ قَوْلِهِمْ لَمْ يَكُنْ يَسْمَعُ مِنْ قَوْلِهِمْ لَمْ يَكُنْ يَسْمَعُ مِنْ قَوْلِهِمْ

فَوَلَمْ يَجْعَلْ لِلَّهِ قَوْلًا إِذَا دُعِيَ بِهِ أَنْ يَقُولَ هُوَ لَوْ لَمْ يَجْعَلْ لَهُ قَوْلًا لَمْ يَكُنْ هُوَ يَسْمَعُ مِنْ قَوْلِهِمْ لَمْ يَكُنْ يَسْمَعُ مِنْ قَوْلِهِمْ لَمْ يَكُنْ يَسْمَعُ مِنْ قَوْلِهِمْ لَمْ يَكُنْ يَسْمَعُ مِنْ قَوْلِهِمْ

سورة الفرقان
منها

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم

بسم الله الرحمن الرحيم
فَوَلَمْ يَجْعَلْ لِلَّهِ قَوْلًا إِذَا دُعِيَ بِهِ أَنْ يَقُولَ هُوَ لَوْ لَمْ يَجْعَلْ لَهُ قَوْلًا لَمْ يَكُنْ هُوَ يَسْمَعُ مِنْ قَوْلِهِمْ لَمْ يَكُنْ يَسْمَعُ مِنْ قَوْلِهِمْ لَمْ يَكُنْ يَسْمَعُ مِنْ قَوْلِهِمْ لَمْ يَكُنْ يَسْمَعُ مِنْ قَوْلِهِمْ

منها

بسم الله الرحمن الرحيم
فَوَلَمْ يَجْعَلْ لِلَّهِ قَوْلًا إِذَا دُعِيَ بِهِ أَنْ يَقُولَ هُوَ لَوْ لَمْ يَجْعَلْ لَهُ قَوْلًا لَمْ يَكُنْ هُوَ يَسْمَعُ مِنْ قَوْلِهِمْ لَمْ يَكُنْ يَسْمَعُ مِنْ قَوْلِهِمْ لَمْ يَكُنْ يَسْمَعُ مِنْ قَوْلِهِمْ لَمْ يَكُنْ يَسْمَعُ مِنْ قَوْلِهِمْ

المتداول لها لوزم كبره ولكن تلك اللوزم من مزية فان اللوزم
 معلولات والشئ الواحد الحق البسيط من كل وجه لا يصدر عنه
 اكثر من واحد الا على الترتيب الثاني من عند طرفه وهو شاول
 لوزم القريب بسند فتريقا من اللوزم البعيد فكون الاشياء
 متحدة ما عرفت من كونها حكا ولها لوزم واحد فتريقا من المبدأ
 هيئات بشئ من اللوزم فاما كان اللوزم اقرب كان
 الترتيب اسد فليذكر الكلام من خط اسد اشترى خفيفا هو
 ان اللوزم البعيد من الشئ لا يكون معلولا للشئ خفيفا
 بل يكون معلولا لمعلوله والشئ الذي له سبب يعرف
 بالتحقيق خفيفا الا من جهة العلم باسبابه واما الذي
 لا سبب له فالوزم والاسد من جهة لوزمها فلهذا جرح بهذا
 مهيا التحقيق لوزم كبره فتريقا من جهة لوزمها
 البعيد لم يكن ذلك الترتيب فتريقا خفيفا بالتريقا
 الخفيف ان يذكر في الترتيب اللوزم القريب للشئ الذي
 يفضله الشئ لذاته لا لغيره والمبدأ الاول لا يلزمه لوزم
 انهم من وجوب الوجوده تزلما هو هو واجب الوجود
 وبواسطه وجوب وجوده بلزومه انه سببها كما سببها
 ومجموع هذا من الامر بين هو الالهية فلهذا لما استأيدوا
 هو الى الحق في المحض البسيط حقا الحق لا يمكن ان يتو
 عند شئ سوى انه هو وكان لا بد من فتريقا بشئ

من اللوزم

من اللوزم عشت ذلك بذكر اشياء لا يستلزم الوجود له وهو
 في المعنى الاول في السلك الايجاب بحجانه ما اعظم شأنه وما
 سلطانة فحق الذي هو من زوايا الحاحات ومن عند سلكها
 ولا يسأل ما استأيد من بين الجلال والمعلمة والبرهان والحق
 بعوت المتأخرين واعلم وصف الوصفين بل الفتريقا
 ذكوه المتع ازبده منه هو الذي ذكوه في كتاب الفتريقا
 في وجوب الفتريقا والواقع اذ يشك هو ان محضه بقا كما
 لا يمكن لوزم معرفتها لا بواسطة السلوك والاشياء لانها
 حل جلاله عالم بها فان هناك العقل والفاعل والمفعول
 واحد فلو اذ المر بذكر تلك المحضه وانفس على ذلك اللوزم
 فنقول ليس للمبدأ الاول شئ من المعقولات اصلا فان هو
 مجردة وبسائط محضه لا كثره فيه ولا يتشبه هناك
 اصلا ففعله لذاته ليس له فتريقا من ذاته معقولات ذاته
 ليس لها فتريقا من حيث فتريقا لذاته معقولات بل لا
 يعقل من ذاته الا القوية المحضه الصرفة المتريقا من الكثرة
 من جميع الوجوه فلتطلب الوجود للوزم فان ذكر الوجود
 وشرها باللوزم المتريقا فقد اشار الى وجوده للمحسوس
 على ما يكون وجوده عليه ولهذا اصل في الحكمة وهو ان
 فتريقا السبب على لوزم هذا المتريقا في الحال كثره في الاشياء
 بذكر معقولاتها فان الترتيب البالغ هو ان يحصل الشئ

هنا

صورة مطابقه للعقول ان كان ركبا وجب ان يحصل التفتن اجزا
وان كان بسيطا وله لوازم فتجى حصل في العقول كان كالمصنوع
العقلية ايضا مطابقه فتكون التعريف باللازم في هذا الباب
كالترتيب بالمفوضات في المركبات وعمام تفر هذا الفصل
منفصلا عن المنطق من صفة في كتاب المنطق وقوله تعالى
احد ما لفته في الوحدة ولما لفته التام في الوحدة لا يفتن الا ان
كانت الوحدة متبصلا لا يمكن ان يكون شدة ولا اكمل منها فان
الوحدة مقبل على الصفة بالاشكال والتعريف بنفسه وجوه
اصلا اول بالواحدة ثم ما تنقسم باله فعل وليس وجوه
جامعة بل وحدتها سبب الانشأنا للمركب كما يظن لابي
للكتاب والمنصع والدواء وسخى للعداء والتلويح والاقايش
ان الوحدة تامة للاشدة والاصغف وان الواحد هو الذي
تخبر بالاشكال في الاكمل في الوحدة هو الذي لا يمكن ان يكون
شئ اخر اهو منه في الوحدة ولا لا يكون في غايتها الوحدة
فلا يكون احدا مطلقا بل يكون احدا بالقباس للشئ دون
شئ فقولنا في احد بال على انه واحد من جميع الوجوه لا
كثرة هناك اصلا لا كثره محضه معتمدة على كثره المقاييس
من الاجناس والفصول ولا كثره للاجزاء العقلية الظاهرية
والصورة في الجسم وكثرة حقيقة بالقوة او بالفعل
في الجسم وذلك يتضمن البيان لكونه تترها عن الجبس
والفصل

والمادة

والمادة والصورة والاعراض والامراض والاعراض والاعراض
وساير الوه الثنية التي يتم الوحدة الكاملة واللباط الحقة
الا بغير تكريم وحده وخرن حله له نعم ان يشتر شيئا او يشانه
شئ فان قيل فحيات دعوا في هذه المسائل صارت
منه جرح تحت هذا الفقرة من الرها عليها هذا النوع
فقول برهان ان كل ما كان هو تفر انما يحصل من اجزاء
اجزاء كانت هو تفر وتوفون على حصول تلك الاجزاء فلا
يكون هو هو لانه من المعز والملة الاول هو هو لانه كما
ول عليه قوله نعم هو انه احد فان ليس شئ من الاجزاء
هذا ما بلغ اليه من في هذه الابنة والله سبحانه باسرها كمالا
فوله نعم الله الصمد والحمد لله اللغة يقين احدما الذي
لا جوف له والشاقي السيد فعل الفسيفس الاول معناه
سليبي وهو سادة الى نقي المناهضة فان كل ما له
فلا جوف وباطن وهو تلك المعجزة وما لا باطن له هو
موجود فلا محبة ولا اعتبار في وانما لا الوجود والذات
لا اعتبارا ولما لا الوجود هو غير فان بل العدم فان الصمد
الحق الواجب الوجود مطلقا من جميع الوجوه وعلى العيسر
الشافي معناه اصنافي وهو كثر سبب الكل او سبب الكل
وحقيقة ان يكون كلاهما راض الا ان كان معناه ان الاكبر
هو الذي يكون كل اقله غير عبارة عن مجموع هذا السلب

لرؤية واحدة في الوحدة
وهو في القوة اول بالواحدة
وهو في القوة اول بالواحدة
وهو في القوة اول بالواحدة
وهو في القوة اول بالواحدة

المبالغة

والاجزاء قوله جل جلاله لم يولد ولم يكن سبحانه ان
 مستند البر ومختلج البر وهو المعنى لوجود جميع الوجود
 وهو الصانع للوجود على كل المهيئات بين سبحانه انه
 يسبح ان يتولد عنه مثله فانه ما استحق الى الوهم انما
 هو بغيره بفضي الالهية التي معناها الالهية على الكلي
 واجزاء الكل فلعله يفيض عن وجوده وجوده في
 يكون والذات بين سبحانه انه لا يتولد عنه مثله ولو كان
 من يتولد عنه مثله كانت هيته مشتركة بغيره وبين
 فانه لا يتشخص الابواب اسطة المادة وعلاقها وكل ما
 مادة او كان له علاقة بالمادة كان يتولد عن غيره فيصير
 فعدوا الكلام هكذا لم يولد له لم يتولد فان قيل في
 اشاره في هذه السورة مثله على انه سبحانه غير متولد
 قيل لا يتولد له يكن له مهيته وعبارة سورة انه هو الذي
 ابتد في اول السورة بذكره وكانت هو يتولد انما
 ان لا يكون متولدا عن غيره والا لكانت هو يتولد
 من غيره فلا يكون هو هو انما وعنده هذا في قوله
 وهو ان الشهيد الوارد في القرآن على الفاعل بالولد
 والزوجه يعود على هذا السر وهو ان الولد هو يتفصل
 عن الشئ شدة فان سالا يكون مثله لا يقال له ولد واليه
 انما يتفصل لو كانت مهيته النوعية وذلك بسبب المادة

كلايتها

كلايتها وكلما كان ماديا لا يكون مهيته هو بغيره لكن ولما
 سبحانه مهيته هو بغيره فان لا يتولد عنه غيره قوله جل
 ولم يكن له كغير احد لما بين انه غير متولد عن مثله وان
 مثله غير متولد عنه بين ان لا يكون له كغير احد لما بين
 يساوي في قوة الوجود والساوي في قوة الوجود
 وجهين احدهما ان يكون مساويا في المهيته النوعية
 ان لا يتولد به في المهيته النوعية ولكن يساوي في وجوده
 فان ما يساوي به في المهيته النوعية فكذلك مبطله وقوله
 بولن فان كل ما كان مهيته مشتركة بغيره وبين غيره كان
 وجوده ماديا كان متولدا من غيره واما ان يكون له مهيته
 في المهيته الخبيثة وهو وجود الوجود فذلك انما مبطله
 هذا لا يتولد له يكون له جنس واصل ويكون وجوده
 من لا ذوات الحاصل من جنسه التي يكون كالم فصله الذي
 يكون كالأب لكن غير متولد واب مبطله والسر في
 ما كانت مهيته من العنق والصلح يمكن هو بغيره
 لكنه هو هو لانه خائف لهذا النقيض في كل حال فانه
 السر وهو انما يتولد وعلما ان اول الاله هو بغيره
 لا اسم لها الا انه هو ثم عطفه بذكر الالهية التي هي الولد
 تلك المهيته وانما هي انما يتولد منها مهيته بذكر الاله
 لغايتها ان اولها يتولد انما هو في السر في الكامل بذكر

المصوبات وعدا ذلك كالموازم الثابتة ليدل على انه في ذاته لا
 من جميع الوجوه ونبت الاحتمال على الالهية وله بزيوت الالهية
 على المحذرة من الالهية عداوة عن استغناءه عن الكل وحيثما
 الكل اليه وكل ما كان كان وحده مطلقا ولا كان
 محتاجا الى احواله لا الهية من حيث هي بنفسه الوحدة
 والوحدة لا يقضي الالهية ثم عفت هاو ذلك بقوله الله
 وكل على محقق معنى الالهية بالصمدية التي معناها اجوب
 الوجود والمبدئية لوجود كل ما عداه من الموجودات
 ذلك بيان انه لا يتولد عنه غيره وبين انه وان كان للكل
 لجميع الموجودات فاصنا للوجود عليها فلا يوجد ان
 الوجود على مثله كما يمكن وجوده من قبض غيره ثم عفت
 ذلك بيان انه ليس الوجود ما يتولد من قوة الوجود
 من اول من السورة لك قوله الله الصمد في بيان معناه
 ولما ازم معينه وحدث حقيقته وانما عزه من حيث اصله
 ومن قوله لم يلد له في قوله كقوله احد في بيان انه ليس له
 ما يتولد منه من نوعه ولا من جنسه الا بان يكون شورا
 عنه ولا بان يكون هو شورا عنه ولا بان يكون امواف
 مع الوجود ومع هذا السبغ يحصل تمام معرفته فانه ولما كان
 الفرض الاضطراري من طلب العلوم باسرها معرفة ذات الله
 وصفاته وكيفية صدور افعاله عنه وهذه السورة

والله

والله على سبيل التعريف والامتناع جميع ما يتعلق بالبحث عن
 لا يجرم كانت معارضة لثابت القرآن فبهذا الوقت عليتين
 هذه السورة اذرة في خطابه وحفا في كتابه المجد الذي
 لا يابسه الباطل من بين يديه ولا من خلفه والله الخيط
 باسره وكلامه وهو الهادى الى المصراط المستقيم
 بسم الله الرحمن الرحيم وميرتبعين
 الحمد لله الذي خلقنا لعلو العارفين اياه وانوار حلاله
 كل شئ ويفرق نفسه للواهبين المحبين بسجودنا وانا
 حماله من كل مؤد وفيه والصلوة على خاتم الانبياء
 الذين هم كمال الوجود واليه يقضى دائره الصمود
 الهادى الى طريق الورد والذوق على الكل شاهد وله
 والتزام على المصطفىين خلا لاله على المعجبين بالفضل
 على الانبياء بعد نبوته المجمع الذين اراه نفسه ليكونوا معلى
 الربانية طالعنا ان حلاله ومجاله في كتاب الوجود له على الطاهر
 ليون واقصوا ان ليس العالم الا حجابي فانه وصفاته واقعا
 الموجود بعد لما وايت كلام سيد العارفين من الالهين
 ومعاذ الموحدين ومن هو عوف في عقل وبوم الشياو
 المنقول عن كسبل بن زياد الذي في حديثه وبما في قوله
 الفوار وقد صدرت لشرحه جماعة من العلماء المدققين
 الحافظين حول شرا الحجة والوداد شكواه فقال سبحانه

كصاحب الحجة

لم يربها بان وحصل في مشوق ملكوت لان استحق له شرها
 وان كان هذا الاستحقاق على وجه كذا فقدم وحله واوا
 اخرون لان كون عبد الله في الدنيا والمال والاند
 لمن استحق شيئا من نفايس الدنيا من مال وسائر
 مولا في الاقرب من عباده من ماله والعبد وما في
 كان مولا في فتهت على من صحت نفايس الطائفه الواسعه
 في الاقرب فان في باذن الله بعد الاقرب مثل عبد الله
 لا يثبت سائله وعبد ناو ساقى سربو كشار مثل
 في كرمه ما لم يار فيها انا اشرف منه من فضل
 الذي لا يبدد ولا ينفد في قول بحول الله وقوته قول
 السائل الخفيفه علم ان الخفيفه فعله من حق ارباب
 ويقال للذات الاحديه الخفيفه قبل وفقدت عما يصفه
 الواصفين لانها ثابته اذ علمنا ثابته دائم ولا
 وانما علمه في الدنيا وصفاته الكماله ولا في الخفيفه
 الحاضره عنده بما اوتى الصالحين وكل خفيفه تحقق خصه
 بها كما اوتى الخفيفه وجوده في الخفيفه وثبت وجوده
 موجود في عمارة الطابع والزهري بل من يعمد الوجود
 مرتبين العدم والمعدوم والموهوم فعلى هذا لا يكون
 يكون اما للعهد التي هي التي يكون بين ذهن الخفيفه
 او الخفيفه فكل من مال الخفيفه طرر وزجر من

ان يشرع

هذا السؤال

عن هذا السؤال لان تحقق الخفيفه على اصطلاح علماء الله
 ظهر والحق في المحالي بالاحجاب الغيبات مع حواكك الكمال
 وثبت في العلوم الخفيفه ان كل عالم يدرك معلومه
 ان يكون محدد بمعلومه نوعا من الاحاد والاعمال العقائدي
 والمعقول فكل من يدركه وان كان بركه مصاحبه فان
 المتى في الاخوه والاولى ولكن في ثقل اجلال القلب كان
 سئل عن هذه المسئلة هي اعم مسئلة السائلين مثلثا
 بالشواغل الحسيه ولم يعبر عن هذه الا في الله من الحسيه
 ولم يتوجه ولم يصل للمقام الوحد الخفيفه والخال
 يحتاج الى التلطيف والعبور عن الشواغل والوصول الى
 للمقام الخفيفه كما هو شرط في الادراك وتتم المح والاند
 للوحي المعنوي ووجوه شجره ربي ربي ربي ربي
 شرطت ان تاكروا وندائش تمام خواه وانوارها
 يا اطلال ولسان جوه و قال هذا المقامه ثمره ونفص
 شواغله الخفيفه وسافر من عالم العزبه الى عالم الخفيفه
 الى مقام الخفيفه استشهد على طريقه الامكار وقال اوله
 سرت قال على هذا السؤال عن جنابه على طريقه الاور
 ان سأل حصول شرط الادراك من نفس لاق هذا السؤال
 من عملة الاسراء واما ما صاحبك فانه يملك ان من على
 هذا الخفيفه فانه يرفع المانع الشاغل بمقوله ولكن

ثم شمع عليك بالبطيخ من طغ الماء طغوا أو اذ لم يمتلئ حتى يصب فيه
 اشارة الى اهتمام كتمان الاسرار عند الاحتياطات لان انشاء
 اسرار المحررين كما هي غير جاز للجمهور وانما لان العذر الذي
 يلقون ان يصب من مرجق فيض وجوده في كاس قد السائل
 من شمع عليه ولا يستطيع كسبل لان يكون تحل للخلق اليه
 وتخلنا انه غيرنا هبته وانته فعل لا ينحل للعارفين في صوته
 مرتين وهو دة في مرتبة القلب لتفلسه وهو في مرتبة الشئ
 والاحص ان قلت مما الفرق بين الشوال فرعون وبين سبل
 كليل قدس سره فقلت الفرق من فهمين الاول ان سوال فرعون
 من موسى كان على سبيل الامتار والمنافضة لانه بعد
 ان الله العالم يجب ان يكون منزها ومنه الباعث انواع
 الركب والمنفستان وكان سبطا من كل الوجوه وكان في
 طبيعتها واعنفها ان تعرفه الشئ لا يكون الا من قبل
 الحس او تحبته المحرر ولما لم يكن الله العالم محسوسا يفي
 ان يكون معرفة من جهة التعريف المحرر فيمثل العندقة
 ما رتب العالمين لان يعرف ويمتاز عن غيره وان يعرف
 يجب ان يكون مركبا من حنين وضلك وكان ما هو
 ممكن وان كان رتب العالمين موجودا لانه ان يكون
 مركبا ولم يعرف لعناقه يتم ان ههنا حبه ما انما العالم
 من المعرفة بالشئ وهو معرفة الشئ من قبل انارة ولما

كافال

كما قال موسى في جوابه ربكم ورتب انكم الاولين قال ان رسولاكم الذي
 ارسل اليكم ليجنون ويكلمهم موحدا يعلم انه يسقط من كل الوجوه
 متبر عن جميع المنفستان الامكانه وه كان مسافرا سبل للماء
 عن الحجر العلم ليقارو ويصل الى العالم الواحد الحقة الثاني
 سواله لعنه الله كان على سبيل الامتار عن الحقيقه التي هي
 حقيقه المتتابع وسواله قد تسر له ليس على سبيل الامتار
 بل على سبيل التفرير والتحقيق والتعلم لغرض المسئلة كما
 حل جناب الحق عن ان يكون شريفة بكل وارد اطلع
 عليه الا واحد بعد واحد لا ترم باب الله الا عظم مظهر
 الذي الا تم سيد العارفين ومعافرج الموحدين بعد تمام
 النبوت وانته دة وان كان من اصحاب المكاشفة والسوق
 ليس كل مكاشفة صحيحة وان بلخذ المعرفة من معديه
 واهله ويصل الى مقامات العرفين فيها بانها يكون
 مؤمرا بامر من نوا البهوت من ابوابها ولما بلغ السامع
 المبلغ عرف عدم اهليته كما هو الايقين بمقام استغناء
 على طريفة الاستعفاف بقوله او شلت من سبل الامتار
 نذ لله فصار باطهار نذ لله وعجز اهلا في سخفا لان
 انعم ويصير وجوده عليه عن يتبعه عن عبد العرفين
 ابو عبد الله قال قال يا مفسر اوع الله ولا تغفل ان الارشد
 قد فرغ ان عند الله منزلا لا يطوار عجزه ونذ لله نفسه صفا

نعمه
مثل

مؤلف المقام الذي كان منه وهكذا الوصول الحاصل فما جعله
 الى الوصول الى مقام آخر واجب نفسه اجابته ليقوله ثم وانما
 فلا تميز ولقد اشار الى هذا المقام بعصم المتألمين فان
 من وروح وروحي كاي حجة بانك كمن زان بوكا حون كذا
 انبثج جودتها رم بودر وروحي بقية وبيان ان يكي
 جودش كذا اريد به وان يكون حجة كذا بانها في يد
 اظهارا استخفافه واستعطافه تعطفت عليه فظا الحقيقة
 كمن سبحان الجلال من غير اشاره ولم يراه من غير
 استبان حسانه هم ليليل يوروز بن اشيشانه بقى كشي
 عن الشق اي ذلك الحجاب عنه وعلى اصطلاح عبد الله
 الصالحين هو الاطلاع على ما وراء الحجاب الصوتية والاشارة
 التورية من المعاني الغيبية والامور وهو على ما يورد
 ومعنوي كالا على منتهى تحقن وبتكثف حقيقته
 من العالمات والخيال المنفصل في المشاغل الظاهرة لانه
 اما ان يكون بطرئ المشاهدة كروية بعض المتكاشفين
 اذواع وانوار عاين مراد وكونية روحانية مثلثية
 بلباس مثالبية ومخلبة بخلية نفاذ بين جباله برون
 واقام شعاع السماع كاستماعهم دويي كلام منظوم
 وزمير صوت حسنة من الملك المعصوم واتما على سبيل
 الاستشاق ويكون نسيم نسيم نسيم نسيم نسيم

الحجاب

الربيع

الربيع الوجدة الروحانية كما قال صلى الله عليه وآله في الحديث
 من جانب اليمن واغواه صلى الله عليه وآله ان ليك في باهم
 وهو كمن نحات لا فغرت حولها واتما على سبيل الملا من حجة
 قال فوضع الله كمن بين كمن جعلت علم الاولين والآخرين كذا
 اسور معنوية وحصولها يكون من اسم العلم والحجوة
 وهذا يصنع على مراتب ودرجات ولها ظهور المغلف في
 في القوة المفكرة من غير استعمال مفهومات وتركيب وثبات
 مقاسات بل بتقبل الذهن من المبادي والمفاهيم الفاعلة
 فيه الى المطالب وهي هذا الكشف عند ارباب العمول
 بالحدس ثم في منبر ظهورها في القوة العاقلة التورية
 في رتبة القلبية ظهورها في رتبة الروح بالشهود
 الروحاني ثم ظهورها في رتبة البصر القلبي ثم في رتبة
 الروحاني ثم ظهورها في رتبة الحضر والخص ولا يمكن الا
 البهة بل بعضه فان سوس السبحان بضد بين مواضع السجود
 سبحات وحلته انواره وعلى اصطلاحهم انوار الذات
 الاولية التي زوارها الملائكة المهتمون المحجون والاشارة
 المغزوبين سبحانه وعنه من جلال الله وحظنة وكرامته
 ولما اخبرنا الاضياء والادبار ولما ارتجت طرف الاضياء
 وفي الحدس ان هذه سبحان الف حجاب من نور وظلمة
 واحده منها الاضواء سبحات وحجبه ما انفق اليه بصيرت

من بصره لما من السجاء التي هي الواسطة والمجايب من السجاء
المسافر وبين مدته وهي الاقوال السائرة وحده المحبوب
الاول ومطلوب التوافق والاول وليس فيه ان يكون ههنا
الحجب النوراني هي الانوار المحررة من العقول والنقوس
ولم يكن لتلك كسفا وهو متالف بالحسوسيات
محبوب بالاشواق والبنوق وبالعوامق الحجب ما بينة
عن حضرة القدس والاصصال بها ومشاهدة عماله
والحجب الظلمانية فيل ايضا الاخلاق الوترية واصفا
الوقاية التي تحجب السالك من الوصول الى عالم النور
وفضاء دار السوء وما كان سغما في مجاز الناس
ولم يسافر الى عالم البروت ولم يصل الى انتم الاوه
لا تتركه كما قال بعض العارفين العالم صورة الحق
والحق باطنه وهو الظاهر والباطن وهو كسفي
عليه جميع ثمره وصفاته واسمائه وهما افعالها تكلف
سجاء الجلال العبادة عن رفع الله الحجب عن وجهه
الكرام ثم ما لحظة جماله في طرايا العالم وفي كون
الجامع الذي هو محل الكل ورسن النجوم فيه اشارة
الارادة ما لم يكشف وبه الحجب والاعطيش عن وجه الكرم
لم يكن للعبد ان ينظر ويرى الحق مطلقا باثارة
وافعاله وصفاته واسمائه وذاة وحقيقة هذه

الرب

الرشق والمعزة المحصل الا بالله لا من قبل السالكين على
الكشف هو الله نعم وليس العبد حوله ولا قوة بنفسه ان
تكشف الحجب كما قال بعض العارفين جوا وادبنا من نور
ان رو بروا زيارتهم ويكرو حوا من اشارة
من غير ان يكون له حدة ونهاية ويكون اشارة الى الله
هذه المشاهدة اشارة الى الموجود الصرت الذي لا يتعلق
لغيره الوجود الذي لا يتقيد بغيره وهما المشاهدة
بالعينية والعين الكافورة والغيب المحض والمجمل
المطلق الا من قبل اناره ولما كسفا الله
الحجب استعد العبد ان يجلي الله عليه بالجلالات
محب ذنائه على حسب النفاذ في الكمال والنقص
اشارة اليها في هذا المحدث الشرف او لفظا الموصف
الشهودي ويظهر من حجب الاثار وفي الثاني
لنا اصطلاح بعض العارفين والمجيب فقال محوهم
مع صحو العلوم المحو الاغناء والموهوم امر لا حقيقته لها
الموجودان حقيقته موهوم لا حقيقته لها وبها انه
وبالله التوفيق والشكر في العمل ولا غشاق في اللبس
والمعاد وان كل موجود ومفهوم سرور الحق الاول
المعلوم شئ مغاير الوجود ليس حظ من الوجود لا
ولا ذهنا ما لم يلج العقل انضمام الوجود اليه وكل

مفهوم نصاب الوجود محتاج في وجوده بغير خارجا وقد
الى انضمام معنى الوجود اليه فكل موجود ومفهوم هو
الحق الاول محتاج وليس حد نفسه وحقيقة حقيقة هو
هو من حيث ان حقيقة الوجودات حقيقة واحدة وهي
حقيقة الحقائق ومحققا وهو الفيض بذاته وباسراره
مفهوم في حد نفسه ليس حقيقة من اصله في الخارج
ولا في ذاته ان انضمام معنى الوجود اليه واصل
هذا المفهوم محقق لان يصل الى مقام المحو على اصطلاح
والحق في اصطلاح لا يمكن فهم الارض من غير انتم الاله
ولا شأخ في اصطلاح كما اشاد اليه اصطلاحا
مراد الاله كما يناسبه وان جرافه ايا جون بنامه
صغير بليلي نوصيه داني كوجير داره بالحق فله مع محو
المعلوم الضحوي في الفترة ذهاب الينم كانه اشارة الى
اننا سافر المسافر وسافر هذه السير الى الله محو الوجود
الذي هو وجود الممكن المتزل منتهى الحجاب ظهر حقيقة
الذي هو معلوم حقيقة العلم والايان وبعد ان
الى هذا المقام وورقه جلالة المفهوم من سؤالا
في ستراديبا المقام خوف هذا المقام وهو مقام النفس
وهو المقام الثاني من التوحيد ورغبة من شدة الخلق الاعا
وهو ظهوره وصفات الربوبية فقالوا لظهوره

هنا الشرح

هنا الشرح على السير بالسر والسر بالسر والسر بالسر
اعلم ان لا بد في هذا المقام من لفظ الالف على اصطلاح
اهل الفال يكشف حقيقة الحال في المال فنقول لا يصل
العبد الى ذلك هنا المقام لا يوصله مقام الولاية
وهي الاطلاع على الحقائق الالهية ومعرفته فانه وصفاته
واقفا للكشف استهويها واصل العبد الى هذا المقام
ينجلي عليه بعد تجلته عليه في عالم الافعال انما يصل اليه
حسبه والتحق ظهور قلب وجوده وسرسته لظهوره
من يده ووجه من جوه حبه مسك واستغفر وجه
لظهور السر الذي هو وجود المطلق على السر الذي هو
الممكن في حال الوصل الى هذا المقام من لفظ الحوالات
انما ان يتابع حسبه ووجه وعالمه فانه يتجسد ويظهر
خال فليته في ظاهروالحوالات لا والاول كانه انما كان
سكبه ما وما ولا يقين بعد السكر انما ولا يصح بعد الحوالات
من مدته فانه وان خلفه خلفه الاله فله اسئلة
الحسنة والوحدة على مدته لينة واخذ سلطان الموقر
ظلمة وبضو حيا وصح بعد الحوالات وانما ان يظهر
سكبه واستغفر في عالمه شهاوته بان يكون روحا
لا يقين من سكبه وقليل الا ان يصح من حوالات
يجري قلبه مجموعة من الصافي الاصح فيقول من هاهنا

وهو على ما من رجس شهود تجليات ذاته وهو على كل شيء
شاهد وقلبه معلان المحل الاعلى وبنده في هذا الاخرة
لا يتغلز سنان الروح عن شان بدنه وهو امر مرتبة الدنيا
ومنهى نواز الفانون وهو الصافي التوحيد والبقاء به
البقاء والصحة بعد المحو جمع الجمع وهو مقام الخلافة
والشرب المحذرة فالاول حال المحذرة وبين الدين جليل شام
عبدنا وبل لا يرتد اليهم طمأنينة وانهم هو اول
بظاهرة اولهم لان المحذرة لا يستهلاكم واستغفر في
يثار حبه ومعرفة محزون اليه ليس الناس من يخلص
من الوسواس بل انبئنا به بروت الناس كما نقل عن بعض
الجهانين الالهين وهو لغمان الحسي كما قال شيخنا بلدين
عطارد في منطق الطير بالانوار سبعة كفت لغمان حسي
كاجاله برهم ومركبته وكمره راه بنزحون برشد
شادش كشد رخصش برهدند دادش كشد بند
برعكتم شاد برعش برعكتم حظا اراهم بخش هاتك
كفتا بجرم مرخاص خاص هر كراوا ز بند بر جوبه جلا
مهورم وعقله تكليفش لهم نزل ابن هرم ويكود برشد
كفتا اليه من قول خواهم مدام عقله تكليف بنايد وا
يسر تكلفه وعقل امك برون باف كويناك رشت
دوجون كفت باوب من ندام كشم بند باره بنسبهم

حسب

يسر حسبهم من ندام من ندام باثوميني محوكم دونو وكشم
دوش ولفداسا والبراهمة الموجب العنوق شرع بهر نيك
اغنياسك شرع برحباب كووسان كجاست چون كشم
كوده خدم برون شرع مسنان لانه بنده حدرون چون
شوم هتسا وانكاهم برون نادانامت بنسب هتسا برون
وهؤلاء الذين حجبتهم الوحد عن الكرم فعند غلبه الاحوا
واسند اس سلطان الحق عليهم ومنكوه من تراس الو
يهتكون الشراوس العقل والشرع كماله اولنا اهر
المؤمنين واذا اتصلوا لافرت بندهم وبين جسدهم وبنات
راوا فانبتهم ووجودهم في بنات البرون الا الحبوب
بنلخزون في الشطريات وهؤلاء ليسوا بكفتم لان
الضام بوظايف الشريعة وعبادة الطيرين وانشاد
عباد الله المحبوبين العالي الخفيف من سنن سيدنا
وسند الموحدين واو لا وهما الطاهر من علم احل
المصلين اليوم الدين الثانية حال بعض وهما الثانية
الثالثة من التوحيد ومرفها مرتبة الخلق الصافي
وهؤلاء الذين اعلى مرتبة من الصنف الاول من الانبياء
ولكن حجبه او بوحد من الكرم في بعض الاحيان فيكون
في كل الاوقات مواظبا على الشريعة وبرشد والعبادة
الحقيقية الصادقة في المسير والمعاد والبره الاشارة خذ

وصفت التوحيد الخبز في اللغة وفي اصطلاح عباده عن
 العبد الحق محض العبادات الالهية واعدا واهله بعد ما يجي
 المنازل والمحل في الاستواء والبر والعدل جزيته من جزي
 الحق بوازع عمل الثقلين الذي بين الاضحية والواجبة
 ان الاضحية هي الملك وحدها بلا اعتبار كثرة فيها في
 الحقيقة المحض التي هي منبع العين الكافورية بل العين
 الكافورية عينه وهو الوجود من حيث هو وجود بلا
 وعموم وخصوص وشرط عين ولا عرض والواحدة
 هي الذات مع اعتبار كثرة الصفات التي هي حصوة الالهية
 وفي الحقيقة الذات مع الصفات قوله لصفو التوحيد في
 التوحيد كما قال البرزق من كمال التخصيص في الصفات
 على شفاؤه كل صفة على الموصوف وشفاؤه كل صفة
 انها غير الصفة لو قيل ان صفات الصفة لا يتناولها
 من صفات الصفات والابنية والاوليا والحكام المناهين
 تدون صفات الكمال على وجه اعلى وشرى ذلك في
 مع مرتبة عن الحق لا يجب ان يكون منه كما في سائر الاله
 لان التالواصل يتفرع عن بعض المقام كل كونه
 صفاته الكاليتة واباه عن من قال صفاته بغيره ولا غيره
 اي يجب التحيز في الحقيقة التوحيد اللغة التفرقة في
 برأيه في فقره وينبغي عن المشرقة عبادة عن اشياء

اهل
 عشر

واحد

واحد متصفا باصفات الكاليتة وفي اصطلاح اهل اليقين
 وعبادة الله الصالحين هو التفرقة لذات الحق عن جميع الكثر
 باختيارا او طوا جميع الصفات والافعال فيها التي
 وهي المرتبة الواجبة من التوحيد ومنها مرتبة تحلي الذات
 الالهية والبر الاشارة بقوله نود برين من صبح الابل
 منلوح على هياكل التوحيد اشارة النور له معان منها
 انه مراد في مساوق الوجود كما قال الله في كتابه
 نور السموات والارض وكان في بعض الويارات في شيا
 اثنتا المعصومين سلام الله عليهم جميعين بان في الالهية
 ومنها الضو ومنها نور الذي يبين بركاته و
 الظهور وفي اصطلاح العلماء هو الظاهر الذي يظهر
 لغزبه وتدل على الذي ظهوره ونوره من قوله
 والنور نوراً على اصطلاح عباده الله الصالحين الخالصين
 التوحيد في ذات الالهية للعبد الطالب الوصول بحيث
 يرتفع التعريف ويحل الكرات عند قوله على هياكل
 التوحيد الهياكل جمع الهيكل وهو الصورة التي
 اثاره على ايشه وجود اهل التوحيد الخاص الذي نظام
 البقاء بعد الفناء وجمع الجمع كالفناء من رعيته هو
 المشرب المصقى المحمدية ومشر من هو في مقامه راي
 الطاهر في كلامه المعصومين سلام الله عليهم

وان كان بالثبوت والاولوية والاولوية والاولوية
 لعزهم من الابد والاولوية والاولوية والاولوية
 له الاخرى نحوه ولا الاقدام كما قال العاروف لروحي
 كس لحيون مقام ان بهم كفت حون لا نفر بوا انما المقام
 كما قيل في مقام موسى لقوله بعد موت ابيه اظن اليك
 فلما اخطى الله له الجحيم جعله وكما في صفة الان
 مقامه مقام الدنيا من التوحيد وهو في الصفا
 وطلب مقام الجحيم الذي في خطب خطاب ابن ابي عمير
 ان له قول في مقامه هو بالهزل وبعد الوصية الا
 رشا والاهل بالمقام الذي هو في سفر المسافر في سنة
 من اول السامر من مقطع حركة المتحرك واخر مقام
 العارفين وفيها من وصول الوصلين لمن كمل اليه
 وانه في هذه المقام مقام وبعد هذا المقام مقام
 لان محليته غير متناهية وان الله لا يخلق شيئا
 مرتين في مثل ذلك وفيه المراتب التي من هذا المقام
 وطلب للمزيد في مقامه في الخبر وسوال الدافع
 التبرع فقد طلع الصبح والله نعم يعلم المصباح
 نتر برال الظلمة ونور انصافه وبنوارته استنارة
 المشاهدة المظلمة وبعد طلاء الكثرة لظهور نورها
 الخفية والتوحيد وطلع اشعة من الشمس الوجودية

الوجود

الوجود اهل الذم والخرقة بل غبطة الخفية في حياش
 المشاهدة والاصطلاحات اللغوية غير مدبر بل في
 واما ايات سوم المشاهدة والعيان لان طلة اليك
 بعد حصول اللذات فيج ونقصان وان وصل اليك
 هذا المقام وبلغ مدرك العيان ان اولئك انتم في الان
 ونحن ببيان البيان كما في البه العاروف الروحي في
 حانة اشرف على جرد بمصر مما في حياش من حون
 في ان ريع اشرف على حاد حانة وبيان كشت وسفر اليك
 فناد وفي الحديث اذ بلغ الكلام الى الله فاسكوا
 كان من الموارد الشرعية والعقلية حفظ الاثر في الكلام
 في هذا المقام من جملة من اولاد قمر والاعمال
 عن مدرك غايات العقول السابعة والقد لم يكن
 في اليه ان مقامه مشهور مكتوف بل في طه
 عبادت ووسخلى محرابه كونه كجدا في كتاب
 عبادت من حجاب حون مطلوب وسيد في
 ملكا وبعلم الكون فيج بين سلطان حوش في
 قبول زشت باسند صفت نامة رسول وعنده
 اشعة من الشمس الوجودية من افق وجوه في الذي هو طلع
 اعلم الفيض والوجود توفى السائل في في نية عمل العن
 وظهر كشت في عينه ان في الوجود والوصول

واستعمل عند الكثر والعدد وحده من الحق بوجه مظهر
المطلق وسطح بوجه التقادير في كل الموجودات وانما
وعرف على الساطع منه مغرة واهن زاهن ونور بنور
طوره اقليم تمكن الفاسق وطاير مطلع النور في بعض
النور واستغنى عن النور ان جعله سائلا من اصحاب
المشاهدة والعناء ثم يدون في الاصلح استر الضم
الطهي المصالح بمحمد الله الواهب المنان والصلوة والسلام
على رسوله والذين اصطفى هم ائمة من كل الرتبة محملهم
فانما اصحاب العز في الكاشفة والعناء

سالك اللفظ غيبية

بسم الله الرحمن الرحيم
فصير نور كلابي كوضحي بياض شعاع وبلغا في بيت
وتار كمانه ديوان تامله حمد وسناش وفتاحان با
جئت قد زلت له كه حضرت خاتم النبيين كرمي ابي ان ما وكار
بولك فخا و عدنان و بلنبا و شيطان بنو حمر موي
كربان في حمر فونا بولي كلابي اذ ايشان ساد و نشد و ارضا
اضطراب و فها بيه فضا و ا ز عدم نوان في معارضه
ثنا في بوفه الساني اخبا و مؤند و خطيب من سلوق
وضحا حيا سجا اعش چنان باد و فبان ذوالفقا
نوامان سناحت ككلام مجر نظامش موصوق لغوق
كلام المخلوق و دون كلام الخا لواقث و كلام خصم

مبارك

سائر آية انما اعتر بحكم اعرفوا احاديثنا فان قوم فضحا وكان
كلام حدياء و كلام الله بيبليغ بالاعتق و بيم فضاحت
صلوات الله عليهم وعلى آلهم الطاهرين بروميتنا
صاحب انصاف و مستعدان خليا و اعفنا بوشه
حديث لو كان العلم في التراب و لكه رجال الفارس كوطرف
منعده و عبارات مختلف مثل لنا وله و حال الفارس بنا
بعض اهلان و س و الف و مخالف مثل صاحب كشاف
نقل كره اند ظاهر منطوق و كلام مجر نظام ان سرور و كلاب
مدح اهلان و سرور و وانك ميكونه رس و اعدا عر ايشه
و رس ارقه رس و ابل عراق و خود اسان و اذ و باجنا
است و ديكر انك لا زم في بد كه اهل او و الله و اوزك
و حشر و زكبار و طبع و غيرهم كه رجوعه ايشان سناش
با شند و در نام و ادر اللب و رانص و در بيان انصاف
واحد هي كه دلالت بوا و حشر و انهم عرب و اذ و نشا
و نوحه و غايب صعوب است بخلاف صوتي كلاب
مخصوص اهلان رس با شند و محل و و با بندت منا
دارد بوا ينك حمل و رس و حديث بروم ادي عر
چم و ايشان كلام و در باب همان فارسي و حيا عشر
ان سرور و در رتبه واقع شد بكنيه و رجعت خند
كه حيا ارب ميكوند بوا سطر كرت و قلت اهل

خوفی بر مسلمانان غالب شد و در جنگ کربلا پیش رفتند و در آن
 که و فتنه عریض بن عبد و بمیدان آمد و حضرت امام زین العابدین
 بیاید و وقت نهد در میدان نهادند و فرمودند که منی که می
 کلامی اکثر کلمه و در آن محل لشکر اسلام پشت بکوه مدینه بود
 بودند و طرف صحابه ایشان گفتند بودند و بیم آن بود که در
 واحدی بر سر ایشان بیایند و مسلمانان عرض کردند پس بایستد
 که آن زمین را بچینه جعفر خندش در میان اصحاب انبیا بود
 مسلمانان رضی الله عنه بعد از آن کامل کار میکردند و این
 باب بیعلم اصحاب بود و بعضی از آنها بودند که این
 این کلام که لو کان العلم بالقرآن و جلال القادس بر زبان
 معجز بنیان اندوز جاری شد و دیگر روزی در روزی
 اصحاب خود پرسیدند که کدام یک از شما ایمان الله است
 مسلمانان بعضی دستا پند که با حضرت بنده با آن حضرت
 استقامت فرمودند که یک از شما سلام الله علیکم بنیاد
 مسلمان رضی الله عنه و جواب عرض نمود که با حضرت
 بنا و پرسیدند که یک از شما هر دو بگویند مسلمان
 جواب داد که بنده چون بعضی از اصحاب نکند مسلمان
 نمودند حضرت از مسلمانان بجهت صدق و دعوی بقتل طلبه
 مسلمان گفت با حضرت از زبان مبارک شما شنیدم
 که هر کس در و هفتاد هجرت و زور و بدام که بختی

اول

اول و چهارشنبه عشره وسطه و پنجمه آخری یا ششمه ضحوت
 منجاء بالحنه فله عشره اشیاء لها من القصاصه اوله است
 و هر کس سه ماه سوخته فل هو الله احد بانجوانه مغالبت
 فرانت و هر کس که با وضو بخواند حکم آن دارد که با کسی
 در عبادت است و این مساعل از من فونت همیشه بر ما
 در با فونت انحضرت فرمودند که لو کان العلم بالقرآن
 لنا و له دجال در هر حضرت در حضور بعضی از اصحاب
 فضیلت این اعمال بیشتر و از فرموده بود اما کسی از حاضرین
 عزیز مسلمانان فریاد کردند و بگردد بعضی کتب معتبره
 تراجم و تراجم مؤید این معنی است و باز در دست
 از وطن مسلمانان پرسیدند که تا در جل من و هفتاد هجرت
 و این نص صحیح است که شریک منقوح عنوه است
 این معانی که بیشتر از بعد از فتح اسلام بنامند و در کتب
 دین مستطوره است که در هر چند پرسیدند که این
 شرحه فتح بلاد با اصحاب دادند و زبان معجزان
 فرمودند که در و فتنه فتح فارس کینه عیال و بیله
 مسلمان خواهد کرد و وطن جعفر است که در تراجم و تراجم
 نبوی مستطوره است که وطن مسلمانان اصفهان فارس
 ندارد پس این قول که مسلمانان فارس را ندانند یعنی
 اصفهان و جعفر هزاره و دیگر در کتب غیر مستطوره

کتاب

که روزی حضرت در مدینه طیبه نشسته بودند و وی
استان که در فرمودند فارسی فارسی و بدینست
اشاره بجهت رفتن بودند الحجاب پوشیده بپوشید
سپاسی اشاره چه بود فرمودند بپوشید و گری با پیش
بر زمین نازل شود یعنی اشاره گویم که در زمین غایب
پوشیده اند که با حضرت مکه ایشان مستحق بلای خداوند
فرمودند که جماعتی در سخن عذاب نیستند اما الهی از
مردان خدا در اینجا هستند که در وقت تولد خداوند
بعوه قدسیه استوانه و فعان بلا نمودن از زمین
خلاف بعضی بلاد دیگر این خصوصیت است در مدینه اهل
آنکه مراد از آن رس که ما عدا ای غیب نیست و ظاهر است که
بمضمون و ما کان الله لبعدهم مقدر بنوده که چنانچه
است و در نازل شود پس اخص می توان کرد که از این فصل
لازم میباشد که قوه اهل آن رس زبانه از آن رس و باشد
حال با و صرف اینجاست با وجود فصاحت و بلاغت
و شکستگی و فنی و فنی غزلیهای بلبل هر دو
بشر از حافظ کلام حضرت نظام حضرت بنیاد که در بیان
و نشانش بر همان است و الغیب است لکن این که از
عمیق شود و چنانکه از حقایق و معادن دو کاسستان
همیشه بجاد دیوانش شکفته که و مانع هستند از

معراج

معراج و فضیلت و خردمندان خورشید المرفون از استقامت عالم
است و توصیفش از توضیح و احسان و لغزشش از لغزش
معناست نکوهش می بود و هویتش که در روز
است که چون بلند بر بی و انشی آید از رحمت که در بیان
کسی روشن است آفتاب اما محسوس عالم طبع
و ندان هو که ثبت لکن استعداده اندازد و جانان با
ساحت عزت و ابدی عالم فدرون مستفیض کرده و
حضرت بنیاد بر چه با بلیت آنکه ایشان طاهران در
لا هو فی نشان با بند و طفل لجه جوانی که از حقایق
تفسیر بجز نیست تفسیر بر مفسرین بسبب غایت تا و انش
و بی مانجان حکم که در دنیا با ایشان علوم استعداده
مقدت حکما چنانکه بظاہر تا انصاف نیست مفسر
تفسیر این مفاصل آنکه خیز می که فی الجمله طبع نظمی با و در
سخن را بجزط و حال استعدادن و کلکوند نشیمنان
اولیاد مکه در مجموع می شود که شعر خود را ترجیح بلیت
الغیب میدهد بلکه در وقت منتهای محقق نیست که عین با
در یاری الراجی بینا از تحقیق لغز می که بر کلام حافظ کلام
صلاک علامه توانسته از سه راه است آنکه بعضی
بمعنی است مثل اینکه صاحب کرم و با آنکه از این
خود از سر بیاید و در بشکرا نه سوخت و اگر معنی داشته

باشند از قبیل اخ و معما خواهد بود و این مختل فیصل است
انکه شعر حافظ کازنی دارد و آه و شعر خرد
دیده ندارد و در باب بی و معشوق است مثل انکه
دل من در هوا بی روی فرخ بود اسفند همچون روی
فرخ هزار افزین بری مسخ باد که از روی من
ز روی بره انکه بسیار عجز اشعار او موافق
اصول است و کلامی صدها جمله است از
باطل سپید است مثل انکه در کوی نیک نای ملال
گفته اند که کوئی سندی بغیر ده فضا
این جان غار است که بجای طایره دوست و روی
رخس برینم و تسلیم و عینم چون حال بدی همال بود
حدیث از اظهر البیع فی امتی فلیظهر العالم علیه
و من لم یعمل فعملک لعن الله و انک انما الناس
اجمعین بشیرده نبدان و فرزانای و طفل نازک است
ایچه خوانی عزیز مدینه فضل و کمال و بیکار عالم
وجه و حال غریب کزین زاویه تحول و بحال انک است
ظلم و حقیقت سرکشند کوی خطا و ناصوابی از محمد
بن محمد الدار فی از راه الحاضری و بغیر غفلت است
غافل از کتب حواری این ششده ناصواب کشف است
الی الحق ان نبع استن لا یهدی الا ان یهدی فاکم

کف عیون

کف عیون اما جواب از لغز استان نکرده و در طریقت است
بطل بی اجال تا بی بطر بوفت کسل اما جواب تا
اول انکه اهل الله از عالم روحانیه وارد است چنانچه از کلام
بی برسدند که خلد بر چه دست استی فرمود بود و این
بوفت علی الطیب من خیر و بینه و این سخن فیض کلام
معجز نظام حضرت امیر المؤمنین است صلوات الله علیه
عرفت الله بفتح الف کلام و نقص الهم الفصحة بعضی از
و ادوات و بصورت نظم او است که مثل مرقی و غزالی است
و بعضی به عنوان ترخون صاحب حواری است که در بعضی
و هرگاه شخصی در آن ریشه و استعداد نباشد که
بوفت عیون بر تواند خیزد بفرمان صاحب امر را نماند
لازم نمی آید که این کلام بمعنی نباشد چنانچه کسی که
مقدمان نفس بدانند معانی فرازا از کشف است
دهد یا نیست که لغز و معما بطریقی آید و در کلام خالق
انکه مختل است بحال است بحال انکه اینچنین نیست
باید ریشه بنماید هرگاه در کلام اشغال حافظ نماید
ندارد اما انکه بجهت پیوسته که در توان فیض نیا
حافظ بعد از رحلت وی بوفت نافرمانه و رتیب شده
و چون بعضی در دین و در غزالی استان پناهنده است
انکه دل من در هوا بی روی فرخ الفها تا اجود

العیاذ باللہ از خود داخل نموده اند و چه مناسب است این
العین فرموده است که زاهدان را هر پست از انا
نیت روحی ما هر چه گوید جای هیچ گواهی نیست
هر چه هست از وقت ناسازی انعام است و در تیر
نویز با لای کس کوناه نیست غیب پندار مکن ای را
با کز به سرشت که گاه بگری بر تو خوانند نوشتن
اگر بیک اگر بد تو برو خود را با اش هوسا بند و رعنا
کار که کشت دامن و دست بعد خون دل اندا بد
بد شوقی که کن چشم دها سوانگر روشن در حلقه
که بوی تو بود ناول سب سخن از سلسله صوتی تو
یکتا بند با نایک تابید دل من که کنار بگره بود و به او
تو بود غلام تو کس است تو ناچار است تو ای باره
لعل تو هوسا بار است تو بوزلف و دنا چون کدین
بنکو که از زمین و پیا و تو سوگوار است برو بکار خود
ای واعظ این چه فریاد است مرا نداده دل ای کف
تو را چه افتاد است محبت شکست و من سر این
بالسن و لجر و فضا ص هر که عزیز آنکه دلش بند
شد بعین نیت است بر حرمی عالم و دام طار و
شاه اینجین دلبان بکست و لعل کوه را بود دلبان
خلفی زبان بدعوی عشقش کس تو ده اند ای من غلام

انکه

انکه دوش و زبان بکست غلام هست ام که ز پوچ کبود
ز هر چه دلت نعلق پذیرد اناد است اگر مولف در این
دست ما نوسد گاه بخت پریشان و دست کونین
چو پید بر سر اینان خولش می لوزم کردل بهشت
ابرو کس کافر کیش تو وطن و ما وقت بار کس
بقدرهاست و دست و اهبت را عشق که همیشه کسان
ببست انجا آنکه جان سپاردند چاره نیست هر که
که دل بعشق دمی خوشد می بود در کار و خط
استخاره نیست ما هم این هفت شد و شهنش
خال هجران تو چه دلی که چه مشکل حال است فرم
دین ز لطف خدا و در رخ او علی خود و پدید کار
که مشکین خالیست بعد از آنکه نبود شایب در هر
زد که در همان تو باین نکه خوش است لایست
طلعت تو شاه ندارد پشیش کل و لوق کجا انداز
دیده ام ان چشم دل سپه که بود ای جان به اشتنا
مکانه دارد نقد همارا بود ایا که عیار چه بپزند تا هم
صومعه را و ان بی کار چه بپزند خوش که نشند
سرزبان سبای کونک شان بکند که کنار چه بپند
چه بر شکست ضبان لعل غیر افشاش بهر شکست که
پیوست نازع شد جانفش زمانه از و کل سبای

خون
لرد و پوچ

وچون فرستادند و بخت کور و نهانش خرم آن روز که در آن روز
 و پیران بروم و لحث جان طلبم و نهی جانان بروم و در
 او چه کنم گویم باید رفت با اولی که کس در دین کویان
 بروم صبح است ساجد می پرستارین و در آن
 در آن روز در شبان که آن زمان بیشتر که عالمه فانی شود
 خواب ما را انجام داده کلکون خواب کن خورشید
 و مطلع ساعز طلوع کرد که بر آن عیش مطلق بود
 خواب کن امام کل جوهر برین شبان که ساقی
 داده کلکون شبان کن آن بیشتر که عالمه فانی شود
 خواب ما را انجام داده کلکون خواب کن همچو دنیا
 دیده بروی قدح کشتا و بزخانه و افساس اساس
 حباب کن خط باد بنام و زهر بارخ خوب کرد
 عارض خوابان خوش است که بر بد ای خونهای با
 چنین خاله راه نو خورشید ساید پرو و طرفی کلاه تو
 خرم بخود که هیچ ملک ناچین جمال اذول نیاید پیش
 نویسد گاه دو مریخ سبز فلک مبد و واسر مریخ باد
 از کشته خوابان و هم کام در و نریه بی زان شبان
 طرح کرد اگر خورده اندیدی در میان بلبلان شغ
 سر و بکلناک مملو می بخواند و درش درین
 مقامات معنوی دهقان سالخورده چرخش

گفت باید

گفت باید کای نور چشم من مجرا از کشته ندر روی بخت
 ابروی ماه سپهانی خیال من خطی نمازه لبندم چا
 امید هست که منشرده شفا از من افان کلکون
 و سد بطولتی بود و اشعرا و اوشن و سر و کیند که
 میرویم ذراع بلند بالایی در هر دو مغز نیست
 شبانی خود چاک کرد و یاد و فریاد کشتی از
 بناد و کمر اینج در دست کشته که کشته از
 در یای جو بیابانم از و در بهمان که مکر کلکون
 و فشانند سمری بالایی نو کس و لاف نریه شوش
 مریخ نو و ندهل نظر از بی نایبانی چشم تو خدایا
 او سیر مل کنوند بهما و که مبد است با این سخن
 حتی سفر با منی محمد نا شمر هم چو رسد که اشال
 این اشعار از فشان الفغان الفغان نیست و حنا
 ان کلامه بگویند و صاحبان و صاحبان نیز بچاپش نماند
 بر چنین کلامه پیک و صان بکس سنی کلامه اری از
 مدستان عزیز که از صاحب کمالان اری و معلا
 حافظ شعر فهم عالمه بالا معلوم شد و در بعضی
 چون با اصطلاح اصل سخن حرف نرده نیست کسی
 با اصطلاح ایشان مطلع بنامند که چنانچه در بعضی
 بنظر این مشعده نیست و بعد از آن که کلمات اصطلاح

ایشان با خورشید و با این که در احوال و متجانسه و معشوق
 خواهد داشت که اشعار لسان الغیب کمال رتبه دارد و حجاب
 در جواب تفصیلی که فی الحقیقه بیان معانی اشعار است
 افتاء الله العزیز خواهد آمد و جواب آن اعتراض مردم
 روئی که در کلام او با غرض واقع است از قبیل
 و غیره اشعار نیست بلکه از قبیل و غیره است که در کلام
 سر جمله او با غرض و بگویند ملک سخنان خلیفه
 وصل یعنی اید الله العالی مطلوب کل طالب اصنام
 المشاؤون و المفاروب المومنین علی ابن ابیطالب
 واقع است که از حضرت سؤال نمودند که او را که
 می بینی و بعد از حضرت فرمود که ای عیبه و یا المومنین
 لیکن لا یبشاهم الا بضار و العیون بل یبشاهم
 القلوب و الا یفان و در بعضی عبارات حضرت
 فرمودند که خویشاوندان و با قار و افعال می بیند
 باین عبارات که خیار او در ظاهر می توان دید مثل
 کاتبه را در کلمات و بنا او در بیان این سخن
 این در معنی اینان با توجه و جبهه که منصف است
 شود خواهد آمد و اگر با اوصاف شبیه بعد از آن
 کلام الودی و ناصافی نفس و طبع او خواهد بود
 و قاید و این که در بعضی لغز می شود است که مشهور است

اعلاطون

اعلاطون روزی فرمودند که شعر یونان را این است
 و نقاره خارا بنواوشی در او بودند که مروری
 بجایی را التوام داده ایم از وی سؤال نمودند که
 چیست مکرر دانستند امرا التوام داده بود تو بنویسند
 و قی می داشت که اصلا اظهار کنی تا با این بیست
 چه رسد حکیم در جواب فرمودند که مردم که فیه و
 التوام دادن سهل است چه راه حرف حق بشنود
 اند ساکت بشوند بخوان اوصاف دانستند
 یونان چه این است که گفتند که اعلاطون اشعار
 انحصار ما یعنی از حوض نرون از قبیل سید مایه
 و الا که بحث محال است که ملزم شود چه هر که
 نام معقول بکفنه باشد چه ضعیف و راست که بنا
 شود القصه چون معلوم شد که معظم اشعار
 حاوی علیه الوجهه بوسه چشم است بحسب اغراض
 دلها این رساله که ترجمه لسان الغیب است
 بلطیفه غیبی است مرتب بود مقدمه و سبب
 و خاتمه شد در بیان اصطلحات اهل
 عرب در بیان اینان شکل
 معانی اینی که با اصطلاح اهل عرب است
 در بیان معانی اینان مخالف ظاهر

در بیان فضایل کرا و دیوان عجز نشان از سر جلفه
ارباب عرق نشد بهر کسی بظهور و سینه و نام
علی بن ابی طالب و ایچنه انغز بن کمان مرده که اشعار
حسب طاهر یکین نواز چشم شعر اهل عرقان است از
این عارف شده که کلام او در باب عرقان از قبیل شخصی
مرده بیجان است که هر چند متاسبا بعضا و چشم
و ابرو و خط و حال و جمیع اجزاء حسن در او موجود
است اما چون رونق حیات و نوونندگی در آن
نیست طبع از وی منتظر است بخلاف شخصی که
هر چند صاحب حسن باشد اما نو و روح سبیل
دل بسوی او خواهد بود و تشبیه و بگو آنکه هرگاه
سبیل بر بسازند بر سر وی جای دهند و در
کمان بجای بر او برود و با دام بجای و چشم
نصب کنند و در مانه بسته بجای دهند بگذرانند
و سبیل بعضی زنج و حمال از مشک سپاه بران
صوت بجیبانند و در دست سبیل از در طوط
و بعضی زلف بپا و زینت و در پیاره و بعضی
و چند دانه مره و در بعضی و در نمان نصب
در اسب و در صورت صاف است که در
سر و ابرو و کمان و چشم با دایره همان پیشه

در عجز

و زلف سبیل و سبیل بخندان دارد اما شما و خدا که
چنین صورتی پیشوان دیده این مثل است شعر یکین
مرده ابن عریز و کلام زنده عرقان که از عمارت و نشاء
جوده است و خوب گفته شعر می آید اگر بگویند
نشد بکلام قدما وجه اینست که اینان هر طفل میکند
ایشانند هر چند که طفل نیزند شریف اللہ اهدنا
الاسمیل الرشاد و غصنا عن الغصص العناد جوده
محمد و عجز نه الامجاد در بیان اصطلاحات
اهل عرقان بدانکه ارباب کشف و سهو در این عجزان
و جانی صفه سنان بارگاه صمدان از دیده نا اهل
مسئورمانند بعل و از کونند زره اند بیسار از عجز
خلاف مقصود مطالب غلبه را او فرموده است
چاه سبیل و سهران زندان سهون عبارات از طایفه
حلیل الضرب با ابره مان معانی پس که واقف سلفه
است ایشانست حمل می نمایند و لغز می کنند که اشعار
انبطافه با بی مرتبه با بی معنی است از اینجهت بعضی
از اصطلحات و اولت بعد الزمان کاشی کاشنه
فلم شکسته و نم میگرد و باید دانست که در بعضی
عبادت از اولین مقامان است که چون سالک
سبیل نفس است حق و خود را هر دو نصب همین

نموده از این حجت مناسبت با جوس دارد که بدو اللها
 کرد و وظایف با برهان و اهورش باشد از برهان
 آمد بازم قدری در دست من است از جوی مخور آن
 از تو کس مستش من و بدین مناسبت طالب
 که میخواسته چنانچه در اشعار عرفا واقع است
 من آن کرم در این عالم که نجانم پیا کرم چنانکه
 این بیت در فصل اول خواهد آمد و کاهجی طالب است و در
 که از صفات در مظهر نفس مصفا شده تر است
 چه در حقیقت حق را وجود در او طلبی توقع خود را
 هر سه اشک میکند چنانچه مضاری بتثلیت که
 سرالده باشد تا بلند و صاحب کلشن را از فریب
 بنسب او را در ده بیکبار اشاره بدل بر او
 مبر پر کمالست و در ساچره واردان عیبی گویند که
 از عالم عیب بر قلب عارفان بعضی میشود چنانچه
 نور کی بر سینه که خلد را چهره شایسته گفت بود
 بر و علی القلب من غیر و دیده و مقام عسقل میکند
 نامند چه در این مقام سالکان از دیده خود بی طاقی
 کشته بر و مهربان و ندانند که در نا شنید که سنا
 و همدان شاهنشاهی خشت زهر سوسو بر نوار هفت
 پای دست هفت نگو و منصب صاحب جاهی میکند

و بخانه

و بخانه و شر لخصانه را طبع عارف کامل را نیز گویند که مملو
 از حقایق و معارف نامنهای بشوق الهی است و جوی
 است و حقیقت را می نشیبد که نظر باطن و سیران او
 جمیع کاینات و تلون او با لوان افلاک مکنون است
 جام است نیست کوی جی با مد است نیست کوی
 جام و از این جهت عالم را نیز جام میگویند چنانکه
 حقایق در معرفت است چه هر تیره که نظر کوی بخود
 میرسد در هر تیره و اگر بشکلی بود از ایدان او صفتها
 صافی زبانه هجرت که نیست این نرس که نرا و
 و سوسو عقل بجز دارد و دل عارف را نیز بر مناسبت
 جام و پیمانند گویند روش بهدم که ملائک در
 زدند کل او را بشنید و به پیمانند و زود چنانکه
 شرح این بیت تفصیل خواهد آمد و در جواب آن
 معنی عالم را طبع عارف کامل را نیز گویند و کافر کوی گویند
 که بکنک و حدت شد باشد و هم چیز بغیر از حق از
 نظر او مستور است چه کفر جمعی بشر است و جوی
 زوی را که از دل عارف خواهد کرد و او را شوقند سنا
 و ساغر پیمانند که را گویند که شاهه معنی
 و ادراک معانی الهی کند و زبانه که خدایت شد کاه
 بر میان بسن و علامت بکنک و بجهتی در برین

و مباحث راه پنهان بودن است و کلمات و کلمات عالم پنهان
و مقام ظهور را گویند و یاد و دل را در محسوس و حس و
بجلی و بی وصفاتی را گویند و محسوس و بی وصفی را
باطن را گویند چنانچه از سبب راه پنهان از زبان پنهان
بدره پنهان و کبکی بکنه ذات پنهان است و هر چه که
زندان گویند صفت جان خواهند و چشم را بر وصف
کلام و الهام چینی را گویند که بر فطرت و ادب و
و فلاش و فلتان رحیمی را گویند که از هواها بی نفس
و شهوات شیطانی و سسر باشند و مست و شهو
و شاه راه چند به راهل شوق و خمار و باره فروش
پیران کامل را گویند مگر که عار و سالت بکسر نکند
در حیرت که باره فروش از کجا استند و ساقی و مطرب
و معنی فیض رساننده سالک را گویند و بعضی از
اصطلاحات بطریق سوال و جواب در کلمات را میگویند
مثل اینکه شراب و ساقی و مشاهده را چه معنی بود
شدن آنچه در عوالم و هر چند این رساله کلماتش
بیان اصطلاحات نبطانند اما در این کتابت و سخن
و غیر مبسوط و عاقل را اشاره کا پنهان و محسوس
علی به معنی مناسب خواهد نمود و الله الموفق و المعین
باب اول در بیان ابیاتی که بحسب ظاهر است کما فی حقا

دارد بهر آنکه خطای بود و صنعت نرفت از این نظر
خطای پوشش نداد معنی تکلفانند و آنکه از کلام پنهان
معلوم باشد که خطای بود و صنعت نرفت که اگر اعلام بر نبرد
این معلوم مباحی باشد اما از غایت تفصیلی که در این
نوع هم می گویند که خطای بود و صنعت نرفت و این خطاست که
کسی اعتراف و خطا در کما و خاندان که راه دهد از این نظر
یا که خطای پوشش بر بار که خطای مباح را پوشیده یعنی آنکه
از این کان خطای نرفت و مباحی آنکه بگویم که خطای پوشش
خطای پنهان و این در حکم قصه سالیه است و صدق
مستلزم وجود موضوع پنهان خواهد بود که صدق
عدم موضوع باشد مثل آنکه بگویم خطای پنهان است
موضوع باشد و محمول از و مستلزم باشد همچنانکه
پنهان و خطای پوشش و مریض فقام از جمله اول است یعنی چون
در واقع خطای پنهان نظر بر و رشد کامل مطابق واقع
کنار صنعت دامطالع مریض را چه چنانچه خطای پنهان است
خطای از خطای پنهان مثل آنکه کابینی که خطای پنهان
باشد و غیره چنانچه پنهان است به پنهان کاش را گویند
از این بر آن که خطای پنهان است و ناقص از غایت
که در این صورت خطای پنهان است و مریض فقام
الغیب در بعضی دیگر است کما فی حقا

که هر بینه اند نظر بعب کندی پس کو بالسا الفیض
 که ازین بر قطر بالخطا بوش بود که صحیح صبح و اجزاء
 هست خالی از خطا می بندد و دلیل بر آنکه ناخس صواب
 خطای بند و خطا چون رود واقع نیست از نظر مثل
 و توشید است تا بیکه شود که در حد فایده بود
 کرده اند که در حد خطا و شریک است و هفت و نعل
 و شریک می تواند بود از این جهت بد و نعل فایده اند
 اما حکم که علم برایش مطابق واقع داد می دانند که
 شریک در عالم نمی باشد و آنچه شریک می بیند از
 بودن آنکست تا بگویند است که شریک می باشد
 و در واقع خرابی است جاهل شریک پیدا در و لغو مافیل
 سلطان الحقیقین رضی الله و الله بن هر چه که در
 می باید نیست نیست در با بره بکفصله خلاف از کم
 که من این سله چون در جای پنجم با بگویم که با غفرا
 جاهل از خطاست بوسید هر چند که در واقع خطا
 نیست چنانچه امام ما من مناسن در توجیه کرده
 لیفرا لکن الله ما تقدم من ذنبک و ما تا آخر فرموده
 که با محمد ما فتح مکه صیب تو کردیم نام معلوم کفار
 و شریک کرد که با غفرا ایشان بوده است که
 اگر باطل باشد بجهتند ایم چه غفرا در پیش این بود

کبر

که بر فو اسطر این کناه از طواف مکه در این مدت که در
 مدینه بود محدود مانده و در اول از طواف که
 سباهی بر روی مسافر اند که شد حل مسائل شود
 چون خال سبید و بد است گفت ای کاش که من بود
 ان هندی مغبل مقصود از این خطه مدینه
 مطلق است بفرشته مطلق که فرموده و در ای
 جهان ناصح برین خرد کامل بچی بن مظهر ملک
 عادل تا آخر این قطعه میگوید که ان سباهی کرد
 فرغ نمید که انو لجان می گویند و حکم در این است
 که با جبر باشد معنی میگوید که ان قضه است
 ماه و ضو منسب ان قضه انی باید از این سباه
 مانند با سباه است که بر روی ماه افتاده و با
 در با هاست چنانکه مذهب جمعی هند است لسان
 الضیبت میگوید که ان قطر سباهی است که از فلک
 مظهر بر روی ماه افتاده حل مسایل است و
 از زود کرد که کاش قطر سباهی بچی بن مظهر
 من افتاده بود بود لکن که بخون و باید که
 دو در با سعی و عمل باغ جهان اینهم نیست مقصود
 پند آنکه هفت که حق شفقت و کرامت بچی
 و دلشست بخون دل و سبخت بد است و ضابط

همه جا باشد و داخل بدن نباشد و در جمیع اعضا نصیب
 داشته باشد و در هیچ مکان نباشد از برای چه که
 الف و عا و ف و محسوسات و در همه حال است و
 مجردش محدود و با بدن را که شرط فهم این چیز است آن پس
 طالع نفس که در مکان است و اصلا مکانی نیست چگونه
 تواند شناخت نداد و واجب از ممکن نموده چگونه
 بشود او را نموده من همان دم که در وضو ساختیم از چشم
 عشق چنانکه بزرگ بگردد بر وجهی که هست و ضوئیا
 از چشمه عشق از لوت انانیت بالکلیه بالسر
 و چنانکه عبادت از چهار بگردد است که فنا آید
 و متاعی افعال و معنای صفای و معنای دانی
 باشد فنا آید عبادت از آنست که سالک آید
 همه موجودان را در آید وجود حقیقی محو و ضمایم
 چنانکه غیر از آید و آید بنیست و عا هذ القیاس
 افعال و صفای و دانی صیغه ما بد که من هماندم که
 از کرد و رفت و شوا ب هستی و انانیت و ظلمت
 عواشی صیغه انیت بودم این مراتب چهار گانه
 که بمنزله اسفار و بعد است از برای من حاصل شد
 و تفصیل این مراتب را لسان الغیب در غل و دوش
 وقت بحر اعتراف بجا آورده تا آخر فرموده است

در

در این سخن مصلحت وقت ندید و در آنجا است و از کبریا
 و انب یعنی مطلق حقیقی که در ما را برده و زینت
 خود ساختند اما این مصلحت وقت نداشت و آراست
 و در آن واحد است و اسایش بر طبع و این اشیا
 باید که همه و حدیث مذکور که عنی ان نکره و شیا هو
 خبر لکم و عسلان حیوانی شیا و هو شتر لکم و ان من
 عبادی من لا یصلح له الا الفقر و لو صوفیه الخ و ان
 لهلك و ان من عبادی من لا یصلح له الا الغنا و لو صوفیه
 الخ و ان من عبادی من لا یصلح له الا الصخره
 و لو صوفیه الخ و ان من عبادی من لا یصلح له الا الصخره
 می شنود شرحی از مظهر خون سنا و شش باور
 را و از فرسایب نفس است و مدعیان خواهشهای نفسا
 اند که باعث هلاک و بربانی و سیاه و شرع باور و عقل
 است و لسان الغیب میفرماید که نفس ماده از حیوانی
 و بی پرو و عقل معاد پیشه کرد و اسقیم و بی غیر
 و داعی و میته نفسانی ساخته و عقل مرده است نفس
 کشته بشود باورش که با این که از وی صادر گشت بگو
 که ای فلک که دلسا و کرده و با این اصطلاح اهل غیب
 حکم سفر مابین چنانکه مولوی میفرماید که خبر و بسیار
 کاوس کعبیاد گویند که در کس افراسیاب نژاد و ...

دردی خوش است اگر بپوشوی آن گنم احوالها و فیصله
مدل و داد نام بران میان سیاوش و عطار معاد روحی از هر
آن پنجه شوران من فغان بپایان مگو پیشتر که عطار معاد
آمد بر سر حاجب و در پیشش ایستاد تا بر او رو بر او بر او
نفس پس سعی کرد و جز طبعش بد و بداد نماند کاه در
خشن کاه آرزو بخواهد فریادش بشنود بنودش او که
سپید حسد زین گنبد و فساد اندمان آن دو نشد
فساد شد با گوهر از و هوا مضطرب هم و فتنه پیش
نفس پس درین فغان ندرهای باطل و اندیشههای
ست که در دنیا هلاک سپاوش از و بنواد ز بر سفلی
سفره در خشنه کوهش پنجهان نشد که و آتش هم
دوشه نژاد که طلب نیامد و شد زاده بود که فساد
ملک نیز بر میان بران جان چو باد زان جای باز بود نژاد
بر ابلهان دل دادش بزرگ علم کرد او بدوش او سواد
سپید قالق ندرش از دست نزل علم نشد
چشم جهان پیش بر کشاد و درش از سجده روی
میخاند آمد پیر ما چیست با بران طریقت بعد ازین
نذر پیر ما نام بران رو بسوی کعبه چون آید چون
و بسوی خانه حماد و او در پیر ما حقیقی همانا و که حقا
با اصطلاح اهل عرفان و شهود و عبادت از حالت است

جبر

که بسبب خلیج محبوب بر سالک راه عشق حقیقی عادت
می شود و بشاید که از غیر غفلت و هشی که سده است
و عجب بطلوب است هر زمانه چنانکه در جزایر است
که آن الله شکر با اولیا باشد از است بر او سکون و او آن
طربوا و از طریق طلبوا و از اطلبوا و احد و اولیا
و اما و از او با خواص صوا و از اخلصوا و صلوا و از او
و صلوا و صلوا و از او صلوا و از او صلوا و صلوا
پس مراد اینکه عبادت از راه مناخه راه خداست و شوق
بیاب مدینه علم و سینه حلم و خلیفه بلا فصل است
کاینات امیر المؤمنین صلوات الله علیه که در او است
پیر پیرانی است می شود و درش از مسجد که مقام حضور
و هو شایسته و مقام انانیت و عقل و مبالغه
از مشاهده مظلوم حقیقی است به چنانکه آمد که مقام
محو است یعنی وضع عجب خودی و خود پرستی که نود
چه سالک را در مقام معرفت هیچ عبادی اعظم از حقیقی
بیش و هیچ سدی نزدیک تر از خود پرستی به سالک
عشق خود است بخوانند هند و از هر حق خود پرستی
عزت پیران ندر فتنه هر چه را و خود هر یک از
داره انداخته است و پیران کان باشد بی نام و نیت
بعد ازین صفر نماید چیست بازان طریقت بعد ازین

مدریها بجز هر دو پر کامل زیرا که بر روی او بجهت است
اقوال و کلمات حضرت کالت بین مدعیان اشغال دارند
است چه از حدیث که اگر با وضی بخواهش خود چنانکه بنا
هست و است با وجود مشقت باز خواهش و تقاضای
آن مدخل است پس خالصا مخلصا لله ربک و کسی که
که وصول و اشغال کرد در کلام اینطایفه است
عقل و نقل است زیرا که در جواب گویند که هیچکس
اهل عرفان دعوی نکرده است استغفار الله العظیم
که ممکن بواجب چو سدا با اتحاد کرد و چیزی یک خدایت
است چه رسد که او بی همان واضح باطل است
بلکه چنین میگویند که مولوق معنوی فرمود است
صغیرا لله حیث و نک حم هو هر که ای که
کردند اندر و گویند و عماد و غده گویند تم اول
هم گویند تم اول هم صغیرا لله اننا لله کفایت است
و نک اش را و اما ا هفت یعنی ا هت اش
ا ماصفا اش که نشد پس اگر هیچ که از اش
مشد بگویند من اشم ظاهر است که معنی بار و
عطا و میگویند هرگز بر بدی که هیچ مخلوقی کرد
خدا بی با خدا کرد لیکن سخن پرست این باشد که
که از ذات و صفات خود نشا کرد خالق را با

میگویند

میگویند و اما انشود بی و ما میگویند و حکما میگویند
و عمرو واحد یعنی بالفتح و الانسان و الفرس واحد یعنی
حسبی دارند و در عرف میگویند که زهد با عمو و اتحاد و اول
یعنی کما اتحاد و لخصا صراحتا خلاصه در ویرا اتحادی که
بسیل نه برت و در کلام اینطایفه واقع است از این جهت
بفریند کلامی بسیار از ایشان که صوبه این معنی است
مرغ و لوا صید جمعیت بدام افتاده بود منک بکشد
بشما از دست ما بخری با باید و است که سولوا اشرف
برویند حق تعالی احدی را قبل نیست و بعضی از اهل
شهود که دعوی درویند در دنیا کرده اند یعنی نزد
در مظاهر مثل صورت شخص و این بار و این کلام
کاتب و درویند دنیا در دنیا و چون این معنی مدعیان
بنا بر اصطلاح ادب اشهود است از الفبا دره مشرف
که مرغ و لوا صید جمعیت بدام افتاده بود یعنی مشاهده
و حدیث مطلق مقرر از کتب نصیحت شد بود و
بکساری یعنی ششونک و کرات اعتبارات و نقل است
زلف در اصطلاح اینطایفه عبارت از زلف است و زلف
و سبب حجاب مشاهد و حدیث مطلقه گوید همچنان
در جای دیگر نیز فراید وادم از زلف سیاه است کله
چندان که میرس که چنان زو استخدام بپس و سامان

میر و شیخ محمود دو کلسن و از اشاره با به معنی کریم است
 میر سوزن جدید و لفظ چینی مجتبیانند و نیز مجتبیان
 و جوز کفیت دوش معلوم شد که در مظاهر است ظاهر
 شد که این جان غار است که بخاطر پیره دوست و
 رخصت بر بدینم و سلام و عیالکم مفسده ندارد و شخص
 بود خاص مجتبیان همما است که مخصوص این وقت
 دارد و آرزوی در مظاهر و اوقات دیگر ممکن است
 نسوی و اوقات دیگر با سر وجود کو نور کشته شود
 و ابره دو و انرا اشاره بود مذاهب جمعی است که از
 ممکن است که با وجود طبع سبکتر چنانچه شیخ
 العارین فرموده زهی نادان که او خورشید تابان
 بنور شمع جوید در میانان چهره چیز از وجود
 نیست و با بدلیل روشن تر از مدلول باشد
 پار مردان خدا باشد که در کشتی نوح هتکالی که
 با این بحر طوفان نزار مردان خدا آمده هتکالی که
 اهل بلخی کشت سفینه نوح من ركب فيها ابی و من
 عنها غرق ماه کتفان من سنه هجری و نوح
 وقت انکه بیدر و کینی زندان را یعنی ای نفس ناطقه
 سنه صی که عبادت از عالم حرکت که حیوان
 هوش باشد در بحث در صورت نور را من سبب است

کرمان

کرمان عالم بهر رسانند وقت انکه زندان سر را و کلام
 که الله تبارک و تعالی المؤمن و کفر الکافر و لهذا عارون کامل
 همیشه از روی خلق اشیا حسد این و او جانی بود
 کوید مرگت اگر بر است کو نور من ای نادان لغوش
 بکرم شک شک من و جانی سنانم جاودان اود
 و لغی سنانه شک و شک طمان الغیب نصیح با نفع
 کرده مجاب چه جان میشود غبارم خوشا و محراب
 چهر برکت چمن فضیلت سزای جو من خوش الحان است
 و هم بکشن و صوان که مرغ آن چمن در بنوم و و بکشد
 در کشت و برو یعنی طمع مدار و صلاد و امر مقصود
 است که در و به نازک شریک بدین بکبار نشد و حال بود
 که شناخته و حدیث است محالست بلکه اگر کاهی بود
 کالبر فی الحافظ بکنه چنانچه سبب کاتبان صلوات
 علیه و آله فرموده که لی مع الله وقت لا یبعث منک
 مقربا و نوح رسل و در جای دیگر فرموده است
 لیعان علی قلبی و لی لا استغفر الله فی کل یوم
 مرتبه چهارستغفار از جمله قول از در جبراعل با روی
 و حسنات الا بر بستان المربین و الا نیا صلوات
 الله علیهم که معصوم از جمیع ذنوب صغیره و کبیره اند
 منقره و عجز منقره یعنی پیش از بعثت پس حال است

مشاهده و حدیثی است که بیان حال خواهد بود و چه در بگویند
 بنزدیک است و بدین نمونگی تا از کرب پیاده نشود
 او و اینها و گاه شاه راه میدند غنای سکا و کسوت و دروغ
 ناز و جین کاغذ همیشه نادر بدست است و امر از غنای باطل
 معرفت کند و آن حق سبحانه و تعالی است و حکایتی است
 اند و در اینکه معرفت کند ذات و لاجب الوجود ممکن است بلکه
 معرفت ماهیت او و غایت صعوبت میداند تا با او چه چید
 چرا که درین عالم جعفر و خاصه بعقل شریف اند و حکا
 و لیلی و امثال و نماز نهد آه و وق سلیح و حکمت تمام برها
 است و او مدینه علم و سقیه حرم صلوات الله علیه و آله
 رویت کرده ما خطی است که در آن خلاف آن است و از حضرت
 نافرین علوم آلا و لایق و الاخرین صلوات الله علیه و آله رویت
 کلماتی است که با او هماسم با ذوق معانی و فهم و صفت
 رفیع است و لعل الدنیل الصفار و یوسف ان یفقد تاج
 قات و ذلک کالکلیا و یوسف هم ان یفقد هاهنا فی المن
 مینا و هکذا حال العظما فیما یصفون و آندره بر
 میخانه عشق ای ملک شمع کوی کانه را بخاطی ادم محبت
 میکند چون ادم باو بفرست مظهر اسم جمال و خیال
 هر دو است چنانچه زوره امر سجده اخلت بدید و
 طینه او میدیدار و بعضی سببا حجاب باقی مخلوق

سخن
 عدویها

که مظهر

که مظهر اسم واحدند برین و واحد مخلوقند چه اینها
 که مظهر اسم جمال است مثل ملائکه و حش که مظهر اسم
 سبوح و قدوسند با مظهر اسم قهار چنانچه ملائک
 عذاب با مظهر اسم رحمن و متکبرند چنانکه قضا
 الاذن و الحین و ارا بچند که مظهر اسم جامع است چنان
 ملائک واقع شده بر قیامه که برود مچنانکه عشق و غبار
 که مجموع معرفت است جمیع اسماء و صفات و علم و غایت
 از ایجاد است ای ملک شمع کوی و ثقلین و غیره
 او بر کمال قدرت بر چنان مخلوق و غیر ذلک و بواسطه
 او مراد و چنان موصی میبخشد کرده اند یعنی جمیع اسماء
 و صفات جلایی و جلال در مختار او بعینه نوره اند و
 اینجا معنی اینهاست دیگر که مشتمل بر ذکر ادم است
 است ظاهر شد و مراد از بر نور و برین بر چلی و نور
 عشق پیدا شد و انش به عالم بود جلوه کرد حش
 در بد ملک تاب مفاست همین انش شد از این غیر
 بر ادم زود حواس نا جلوه دهد صورت خود را چون
 خیمه و مراب و کل ادم زود روشن دیدم که ملائکه
 میخانه زدند کل ادم بپوشید و بر پیمان زدند
 مردمانا شود در عیش فقر سر هر چهارم که زود
 تراپی دارد یعنی مرد خود مند و برین و پنا که سر

در ماه تیران از بی دارد خوشحال می باشد چنانچه شخصی
بدر حکمتی گفت که لذت در سال و فای ندارد بگذرد
از او برود حکیم گفت که مرا از عیبی ای اصل الذین
در بنا بقیه جوئی است هیچ و هیچ و چون
بود چون شکست هیچ و عارف کلس را ز مکر و با پیچ
رضی می نمود به پیشین بر او جوئی و لذت عریضی کار
اشادت ز جهان کنز ان سال پس نقد با از و چنان
شکر و از آن جهان کوشش المان لب این سود و زبان مار
بس هر که را خواب که نمید و مشق خالی است کو چنان
که بر افلاک کشتی او انرا زمانه هیچ بخشد که با ذنبا
بجز سفله بر قوت که شد لا شقی نوشتند بر او
حسب الما و فی که هر که عسوه و بنا خود و ای بوی برده
پر مغامرتی مرغ ای شیخ چرا که وعده تو کردی و او
بجا آورد محنتی نماز او که اهل عین در بعضی از اصطلاح
خود نعل و از کون زده اند چنانکه مغ که در نوسان است
بگویند و ریشد کامل میخواهند چه او را میان این
اصلا ندارد و که عبارت از شریک است چنانچه هر چه
مستراط هم میباشد و چنانکه اول منزه است تالی
ممدوح است و شش و آنکه مراد در این مقام از
پیر حضرت امیر المؤمنین و مراد از شیخ اوم صبیح السلام

علی

علیه است که من غلام با خلاص حضرت امیر المؤمنین ام و ای اوم
از من شیخ چرا که تو وعده کردی که کندهم بخوردی و خود
یا وجود آنکه وعده بر بخوردون نکورده بود و مع هذا بخورد
بدر این تفاوت و انکجا است تا یکجا و از این اصطلاح
از برای بدین عشق و وعده و بدست میباشد میزانند که
عالم که بخشد و بنا کردم شدیم بر او با بخورد و کله بر افلاک
از ان ما و کرد من فرادم و بگویم شده خفتش انرا که
میخوانند که با ما در زمانه کم یعنی من کلام که خواند عشق
بنا کردم که بقدر است چنانچه خواند و شایع بنا است چنانچه
مسجد کو و خواه صومعه و اهل عبادت و مراد از اهل
خانم و از بر و ریشد که بقا از و با فخر چه و جود و این
وجودی نیست و بگویم با او بگویم که مشاجره
جسبی و طاعتی از ان مراد در این حق میخوانند که بان کس از
زاده بودم و در با این یکی شدیم دوستی و بدید که ما از
مخانه زدند کلام بر سر شدند و بدیدمان زدند و محنت
نمانا و که بخانه با اصطلاح اهل عین عبادت و خفت
انسان که جامع التوامع عوالم الی است و مظهر است
جامع است و تحمل می عرش است و همانند بار خفت
است چنانکه بیت و بگویم دلالت دارد انسان با انرا
توانست کشید قرعته فال بنام من در تواند و در نماند

که ظاهر است که هر دو صحیح است و اما در سناخند که در بوی و در
و ملکی و انسانی با تو است بهر آنچه میماند آنی و چون فقط
و حدیث از حضرت عیسی علیه السلام و عالم لاهوت بقوس بر او نازل
نموده و آنکه گمان خود را بگرد و مثال بر تو آید و مثال
معنی از حضرت کزب صحیفه کنگه بعالم ناسوت که عالم انسانی است
نموده بگردد تعینات و عالم سلطنتها در بقدر از حقین ملکوت
است چنانکه الف کفری درم با حضرت لیسین در باره از خود بنا
مکون ملاحظه کردید بصورتشان بکل الجواهر بود و حدیث مکه
کشته و تک کزب تعینات و بخند عالم محسوس شناسنامه
بصورت ایشان نشد حضرت ائمه معصومین که در عین
کثرة مشاهده نور و حدیث بهمانند و در جلیان اناسوت
معاشره نشاء ملکوتی و مشاهده عالم لاهوتی اندوه
مفصلمان آثار حضرت که درم بقلبات عالم جسمانی
از دلچسپی من خوبتر است از آنکه گاهی به معنی ایشان از او
میدهد که با عالم حروف و طیفان ملکوت و بطریق
چنانچه در مطلع غزل با به معنی رضی می نموده است
سناخان هم سر عفتان ملکوتی ماسن راه نشین بر او
سناخته و در مد و حکم الهی کل آدم لیسین شد و بنامه حضرت
سناخند یعنی به معنی علم البقیه بود که در مدد حقیقت
ابوالعشر فریانی حضرت حدیث انبیا و گویند روشن

معنی البقیه

معنی البقیه و بدم با آنکه دو و ش بخند با به معنی نمودند
و مقصد اسرار العیب از اطهارا با به معنی و جز است یک
اطهارا کمال بر بنده نشاء انسان بسبب ظن بن سناخته
جامع و صانع روح بخواب صدرا الهی یعنی در جلالت
است که ملک سال بر او با نر بنده بنده است و سبب
در موضع دیگر اشاره با به معنی نموده است فرشته
عشق ندانند که چیست حضرت بخوان بجای جام کلاب و خال آدم
بود در چنانچه عشق با ملک لیسین کوفه کاندرا بخاطرن آدم
عشق میکند که با لیسین لیسین حجت طینت آدم بیداری عین
صباحا و شیخ عطار و در تو جمیع حال انسان بر ملک فرشتا
عده شایسته که اسرار هست مذنب از لطافت بسیار
فد بسیار از کوهست و در دینت و در در خداد بر خرد
بست و در پیش او در کوه در دیدان در داهله و در آرد
شناخته درم گویند در مایه صمد نوحه کو آه چنان
در در با سناخته رویم آنکه در بنده عالیه بر او انسان
نقصیل و عین عتاب جناب احد سناست در اکسار
و اجتهاد چنانچه در بعضی مواضع اشاره با نر سوز
بوحسرت سناخت فو قانتم و مرنه کس شمع نیست آبان سوز
سوز کوشیدن و این عطار بنده نقصیلی است در آید
و کوشش خود بر و در و باقی بنظر صافی اثر معنی باقی

بلیت برقع از چهره بکشاید چهره گاه کلی برشند و از آن پیمانده
 بی معرفت سازند و معلوم است که کل مرتبه همیولایت دارد
 و اصله فعلی از او می آید خود و قابلیت محض است بر صورت
 که در عمل بقدرت خود باوصیای خود می آید بدین احوال
 بود بعضی ضایع و ناسوتیه و لغت فیه من روحی ففعلوا
 ساجدین بلایک ما نعظم و نکرم مکرم و نعظم در کارگاه
 الهی خواهد بود و چنانچه است آنکه یادش همان میسوسند
 و تقطیر و دو چیز میمانند با آنکه سعی میسوسند است
 با امانت نتوانست کشید فرموده که نام من یوانی
 مراد از نام امانت ظاهر اسم جامع بودن است که در حق
 ناسته است چنانکه در قرآن عزیز وارد است و آقا
 عرضنا الامانة علی السموات والارض والجن والانس
 ان یحفظوها واشفقن منها و حملها الانسان انه کان
 ظلموا حیوه که یعنی اسمان که اعظم و اشرف اجرام است
 قابلیت این مظهرین نداشت مگر انسان مظهر
 اسم جامع را بشم معرفت کامله تحصیل نماید مظهر
 فرمودند و از اینجا محل بیعت بگرازانساز العیب شد که
 فرموده حقا که در زمان بوسه شریقه امان کرنا الهی
 بعد امانت وفا کشد یعنی اگر مفضای مظهرین
 اسم جامع باشد بعد از او در بعد کل ذوی انصاف

و جسد

و جسد ناقص کرده و از طرفین او را و نفوس اصغر از نماز
 محلی بفضایل و محلی از ذایل سازد چنانکه نفوس
 نزل نموده بفرس و عوجی نمید و رنج تمام و دایره کمال
 او بر این قوس تمام کرد و حکم شده بینه و البس بر وجه
 یا استقامت النفس الطیبه ارجی لانک و انما من صیغه
 خود رجوع نماید هر چه از خود و باقی حق خود
 شد پس صادق است که هر که بعد خود و مرده ای
 یعنی امان از دنیا باقی بماند بقیه الله خواهد بود
 بحسب الدین فضلوا فی سبیل الله اموالکم بالاحسان
 بوزون الا ان اولئک لا خوف علیکم ولا هم یحزنون
 مگر از دم هفت نقد حاصل میسود و مرده
 فریاضی از هر چیزی یا در کرم مقصد از این نیست که
 و بطریق گاه الهی هم سپید باشد خلق با خداوند
 بقدر استعدادی که دارد که در به ان لذت و وطن
 و بطریق با عالم مجربان مدینه شد از همیشه نقد
 و در انصاف و لسان العیب صیغه باید که در روز هفت
 میسوسند و ان لذت میسوسند یافت و عدله فرایض
 زاهد که میگوید همیشه فریاض است تمام روز همیشه
 است از نقد چیز زاهد میگوید در این نشاء همیشه
 و محضی و مراحت است چنانکه این وعده در وعده با و در

کتم که بهشت محض در فراست با آنکه سپیدم کرد
 این بهشت نیز هست چنانکه در آخرت اگر در طبیعت
 هفتی هم اینجا و هم آنجا در وحشتی و کلام سائر الهی
 ندارد که در این بهشت نیست و چون مقصد این
 است که در هر واضع بگوید کسی که بوجود بهشت
 و بهشت نشاء و پنا نیز نموده اینجا که بهشت با این
 بهشت کو تو و حور و از برای ما است امر و نیز نیانی
 مرد و بی جامی گفت که که زلفش که عالم کرد کفا
 اگر بدانی هر او در هر آیه چون زلف با صراطی
 عیار او از کثرت شئون و اعشار است پس طایفه
 از شاهان نور و حدیث است و ظهور و جور مطلقا
 می پوشاند یعنی گفته که کثرتی که حجاب نور
 مطلق است و آنرا که ساخت و از مشاهده نور
 و حدیث حقیقی را محرم گوید و این در جواب میگفت که
 اگر دانستند و محقق است هم از کثرت نوبل بوحدت
 میماند که بی کثرتی لایزال عدل علی مقدر واحد
 پرده هر فرقه پنهان جمال جان فرای روی جانان
 و در غزل دیگر اشاره با بمعنی فرخنده که چنانچه
 سینه آن زهر بکشاید پس سلمان که شود باران
 خود و کافیش در از است دلبر با سزای است

نایب

نایب میگردد و در میان نورد این بیت اشاره است
 معهودی که در روز است حق سبحانه و تعالی با
 آدم پسند و از آن وقت من بخوانم من حضور هم در ستم
 و اشهد هم علی انفسهم الت نیکم قالوا بل و چون این
 انکه تقدضی کلماتی فمد اشع مدیده ای
 و چنانکه در غزل دیگر اشاره با بمعنی کوره و پیوسته
 ماحولی من و معشوق را این بان نیست هر چه
 آغاز ندارد و نیز در ایچام و تکالیف شعره حمدان که
 کلف شد که عهد اول باشد پس هر که در این نشاء
 خدیجه مدح خود که و بر بود پنا و غنچه کی خود اول
 و نبعیم هم رسد و لا بعد با ای که فناء شود
 جز نا از در پنهان کناری طلبیم برود و دست
 مراد طلبیم زاد راه محرم وصل نذاریم مگر مکدین
 ز در سبکه نادی طلبیم معرفه حقیقی که بخار از
 محرم وصل شد است یکی از دو طرفی مبتدیان اول
 و قصه بت و ظلم باطن بد و ام فکر و موافقت نکرد
 راه مسائل حل یافت و اولیای وادی حضرت است
 در سبک محرم وصل که ایشان را سالکان محمد
 میگویند و دم چند غنچه است از بر تو خلی رات
 او را در رسد و بعد از آن خودی خود بریاید و نحو

سازد که جزیه از من جدا کند الحق جز من جدا از القاطن
صاحب این جمع بر واحد و بس سالت گوید و فرقی
که از راه فکر و استدلال بهر سه معرفت حقیقی نیست
چیز خالی در این مل نمی هست که اشتباه حقیقی برین
عام و فصل بجا است اول نظر را بلی بفرست
سلم نیست و معرفت از راه واجب است و مخصوص
اینهاست و در این صورت لسان العیب بهر ضابطه
کشاکش و نامخصی است و در اینجا که در مقام محو
بجوید است چنانکه در موضع دیگر صفتها پیدا بود اما
که در مسکه ها کلمات دیگره او کار فرود بشود و انکسایین که
زاد راه محرم بفضله و تجلی و روح به اوام ذکر و حقیقت
ندارد پس بکجا چنانکه در مقام محو مطلق است
طلد و بی کینتم فقطه خالی بر لوح بصیرت روان تر
مکمل از در مل در بد معاد و طلبیم اگر بهر کتم سر
سلیقه ای بری رخا دل نمی برند نهانی چه سر شده
سایه ای خاصیت است که هر کس آن سر به راه بر
کشند نظر ها پنهان میشود و هیچکس اول نمی بیند
کسی چیزی نه بد نمی توان بود مع هذابی گوید
خوب روان پنهانی با آنکه آنچه بپندردل را برینند
چه عشق پنهان و حسن پنهانی ندارد چرا که مطلق

مطلق

مطلق است که اسکار و پنهان و خاص و غایب بجا است
از خالق آمدن عادت و بطلکام که من کس جمع است این
ذلت بریشان کردم جمعیت عبادت از اینست که در این
تعبیات و تفاوت که مظاهر شئون است و اندر و تلف
عبادت از این کرات و تفاوت است نور جلوه ذات است
مضی آفریند و انجالی که از کثرت و حشر و از تفاوت
جمعیت بهر سدا از تفکر در واقع و انقض حاصل میشود
اثر دلیل بر وجود مؤثر است و بی کلی شئی له اینه
مذلل علی اینه واحد لسان العیب فریاد کس جمعیت
و صواب بوحده است از تفکر در کثرت بجهت من حاصل
این خالی عادت است که کثرت سبب صول بوحده
شود چرا که از نقیض مفصود مقصوده رسیدن است
که هر گاه از نقیض مطلوب بطلوب رسد اهل
منطلق انرا پیشتر خلف میکنند و با این معنی
استاره فرموده است گفت که کفر فلفک کراه
عالم کرد گفتا که بدانی هم او ت و هر اید شرحه که
عادت سالت بکس نکفت در چه هم که باره
از کجا شنید بجهت که او این باشد که بر خدا یعنی این
کله که از اسرار است حق اینکه باره فرود شوی مسافر
سالت و رشد کامل یکسوی نکفت و من در جمعیت

که باره فروشا به معنی از کجا شنیدیم چو که چندان
کار باره فروشی بجز و سرگرمیست که البته غفر
نرشد است و میخوانند بود که سر خدا عبادت از
کلمه دیگر باشد که حضرت نام و بود که بکسی نگوید
و حضرت مخالفی نکند چرا که با حضرت سانی
گوشت امیرالمؤمنین صدر از کجا شنیده و در حق
بدین طریق میگوید که حضرت سید کاینان مامور
بود که سار بکسی نگوید و بگردد افتنا و انضک
و حدیث شریف حبیب جسمی و لحک الحی و انان
من نور واحد حضرت امیرالمؤمنین ع خیران در
بیت با از اجناسند که حضرت پیغمبر از اجناسند
چنانچه بیت بعد از آن بر این معنی است ساجد
بنا که عشق نه است که لبه کانکر که گفتند
مناهم ز ما شنید و در این بیت در فیه هفت
از کوبه انک هدی من اجبت و لکن الله بهدی
من بشاء مرا چه خلعت سلطان عشق میداده
ندادند که حافظ خموش باش خوش و انشاء
بهدیست صحیح من عرف الله کل لسان خفی همانند که عشق
عبادت از فرقی با خدا را معشوق حقیقی است موجب
فنا جان صفای عاشق و باقی بقای معشوق

چنانچه

چنانچه روح بدست شریف است که بنده من همسر سید عبادت
بسیار زیاده از واجب که ناخلف باشد بمن نزدیک بشود
تا حدی که او را دوست میدادم از عبادت دوستی چنان
در حق میگویند که فلا فی حال اتحاد را در با من اتحادیم
میرساند در محبت بمایه که من چشم و گوش و دست تا
ا و معشوم و در این کتابه از قرب فرط اتحاد است
هرگاه از غایت اتحاد گویم با او متحدیم بمن می بیند و من
و محقق کرد و بعضی در حدیث شنیدند و در حق و گفتن او
با عانت تراست پس در این صورت زبان عبد گوید
پس که گفتن او از غایت اتحاد بمنزله گفتن خالص است
مکونند که گفتن وزیر اعظم یا پادشاه گفتن پادشاه است
پس حاصل معنی اینکه انومان که خلعت سلطان
که موجب اختراع انبیا است و جنان وجود است
مرا پوشانند از غیب ندادند که خاموش باش
که زبان بود معنی زبان دیگر است پس گفتن خود
منسوب سباز و از انجاء تو فیق میان این حدیث
که من عرف الله کل لسان و من عرف الله طال لسان جلوه
طهوری بخشد چه در انصورت زبان عبد گوید
شد و زبان معبود شد که اشرف و اطول است
مواضع دیگر اشاره با این معنی کرده در این

طوبی صفت و شنند انجاسناد افلاکف بگو مگویم بار
کفتمم باورد بگو مگویم که من دلش از این بر نه بخورد میسویم
من گو خوام آکوکل چن را بیهت که از ان دست که
بی پرورد می دویم باغبان کبر بنخ روزی صحت کل
با بدش بر جفا خا هر ان صبی بلبل با بدش ابد
اندر بند و افش از پویش این سال مرغ ذبلا حوت
بدام انتر غزل با بدش نازها زان نو کس مشانه
اش با بدش ای دل شورید کوان جعد کاکلی با
بدش مفصو و از این کلام مهند خدام انکه لایق
واحق انکه با بدش هر کاره که در راه مطلوب با و سپه
صبر نماید و بلکه با بدش خوار و اکل دانست چه نگاه
باغبان بواسطه بجز و نه صحت کل سال و مراد مختار
هر ان کشته و چون بلبل صبور باشد سالک و احق
بواسطه نعم معتم و جانا ابدی کجا پیش دارد که مخت
و مکر و هات و پستی و بلند چاقین بره و بر خود هوای غنا
بلکه بر وقوع مکاره چندان صبور نماید که ملازم طبع او
گردد و بی حاجت دان چه مطلب شد جز ترک کرد که
نوبتای چشم کرد که طبعنا هستی عشقند از بی پوی
اود بی نمانا سعادتی بری یعنی عک غنائی از بی
و پوی و سایر جوانان معضضای کنت که انجاسناد

ناجیب

ناجیب ان امرت خلقت الخلق لکی اذن عشق است بلبل
نمائی و سعی کنی کلفت غائی انجار کایان برسی چه غالی کن
عدت غائی بران مشرب نشود و حقیقت وجود و معش
علی السور است پس هرگاه سعی نمودی خواهی رسید به
جاهد و اذینا المنه بهم سلطان و ان الله مع المحسنین
با رب بکبر شایه کف من نکر کرد و عالم و خنایه پس
نمود انشاهد هر طایفی یعنی تر این نیکه را بیکه نواز کف که
با و کند که هیچ نوز از نزلت عالم نیست که از جلوه جمال
زان مضر تر باشد مع هذا از نظر همه مخفی و پویشده است
سخن من طوفی و بطون و بطون بی ظهوره بر هر صبر
نوبتیدار بودی ای نامحوره رخ نوجده بسیار بودی
بدانکه اهل عشق کن و عجوی و دین بکنت حقی و مریدنا
و بدین در هر بلای و محال بچنوا هند مثل همسر و شاکس با
مبار در بنا و الا بجز ان شعری کسی قابل نیست برویت که بود
جمال محبت ممکن است این چشم در ان خون بجز از جگر و غیره
بر سبیل خود عارف با انکه مذهب شعری تر با طلال است
و نقل پس هر بیگی از لسان العیب و لالت بو و پشمالان
دارد و در دست در نظر اهل است ملک و میگردم
بوس نوبت کرد که در حسن نوجری و بد بدش از طوبی
استانی و این کلام خطاب حضرت سید کایان و خلد

موجودان است که مقتضای اولاد ما خلفت اولاد
علیه علی کاتبان است چه بود مبارک ان سرور حسین
مبین حضرت آدم صفا الله ظاهر و در جشان بود یعنی
سجده آدم زمینی بوس نوبت کردند که مظهر محلی
حق بیخانه و تعالی جمع اسماء و صفاتی هر که در حق
معنی شاه نورند که خارج از طول انسان و بیرون از
حوصله ملک ملک بود پس در حقیقت ملک که سجده و حق
از جمله حقیقت محمد و صلوات الله علیه و آله بوده اند
الغیب باین معنی هر که در ملک و انشاه فرمودند بدین
اکو و سر آمد چه عجب چه نو و حسن بود از این
عالم پیش عکس در بیخ و در این تمام افتاد و عباد
از خنده می و در طمع خام افتاد بدانکه در و با صلا
اهل حقان عبارات از این جهت می حضرت و جود
مطلق است که جمع ذات در بر توانا و او ضعیف و بلکه
منده و است از خنده می عبارات از انبساط و انقباض
خال عارف است یعنی بیوفان ذات که در این تمام
قلب عارف است یعنی بیوفان ذات که در این تمام
عارف است افتاد از باب نور انبساط که بقدر حق
نشان عارفان و غایت انبساط که خود را بر نوران
و بد بلکه خود را عیان نمودن شاه کرد و در طمع

خام

خام افتاد و پنداشت که آن نمود انبساط از ذات خود
ناسی شدن این همه و در طمع خام و انانیت می گفتند
موی صفر مایه چون بری غالب شود بر او می گویند
رود و صفر بری هر چه گویند بری گفته بود زمین
که انبری گفته بود چون بر بر آدم و زمین بود
کار جهان بر چه خود چون بود ادبی بر بر خود
چون بخور آمد بدانند لغت چون بر بر این تمام
صفت بیخ و در بری و ادبی از کاف با شد
یکی و از این تفاوت است که الحق عارف نور و کفر
چو که ان قول حق است و انانیت و عین نور و طبعانی
و انشاه باین فرق نموده انانیت از القلب فرموده در
انانیت و بود انانیت یکی قول یکی بر زمین
بود انانیت است اینم نفس می و عکس مخالف که نور
فروغ رخ ساقی که در تمام افتاد یعنی انانیت
که در ذات و انانیت شاهد می شود و بیخ و در
و یک علی ذات الوهیت است که مرآت قول جلوه
کر شده از جیل انانیت که بیخ و انانیت از شیشه الوان
ساخته نامشند باید که بنود انانیت اصل الون انانیت
نی این همین یک بود انانیت بولف ناید و طبع
سبکی و لونی در نظر جلوه ظهور می بخشند من

عاریت واث وجودیم مشککهای مشکاه وجودیم عشق
و زبان هر خاصان برید که کجا شش در و هن عام
اختار یعنی امثال عشق بمقتضای من عزت الله
اسانه زبان هر خاصان که عاریت حقند و ان عشق
آلاتی بجهت و بی فواید بود که بیان این معنی بود
که چه کوزه در دهه و زارت جلوه ظهور و با نثر خنانکه
بعضی از عرق کهنه اند حق عرقش جمله و زارت مستور
این نمک ناز که در دست نگاه دار و در دست که بر تو ظهور
حق برایش عبادت از این باشد که مظهر انوار حق اند
چرخ او صمدی ره و امر و شرح فواید الجبال که در سال
از شیخ نجم الدین که میگوید ما باید که هر زمان نفس را
که بود وجود مطلق و با نثر است از عیب هویت
این عالم یعنی میشود حیوان که در صحنه حیوانه افروز
بدن و چون اثر الحیوه در بدن حیوانات اظهار است این اثر
آن میسر نیست بر او اعمال نیست که هر نفس از حیوانات
و که هو ظاهر میشود پس حیوانات جمیع در نفس
بدر که هر که استاده بدلات مطلق است شعولند لکن
بعد ندارد و ظاهر اناس اناس عبادت از انست
شود بد این و در دست که حکما میگویند ممکن نیست
در حد و شخایع بعثت است همان نفس رحمانی بخوانند

کرون

که در مشکوینده نامشبه مختلف است از حکیم سنا
علیه الرحمه ظاهر از این نیست همین است در اینجا
که میفرماید عاریت در و عیب کشته یعنی
نفس و در و زارت که منضم در و زارت که هویت
در انصورت عنکبوتان مگر عند کشته همین
هنو است که حبس نفس با سبب طول عمر مدینه
و هر نفس که در و عیب میوان کرد بواسطه نثر
کردن عکس با بی داشتن بنده که مکل است نگاه
میدارند و بعضی میگویند که در هر نفس
اشاره بجای جلالی و جلالست که هر دم بجای جلال
نقش میشوند جمیع ممکنات از جواهر و اشیای در نفس
جملاتی موجود میشوند اما در بعضی حصر است
ان نمیکند و همیشه موجود بقدر چه عدم قابلیت
ندارد و اسعوی میگوید که عین را انجالیست که العزیز
نکته یعنی زمان این اما وجود جوهر مستقیم است حکما
مفترده مشکوینده که عین را انجالیست که العزیز یعنی
زمان این اما وجود جوهر و عین و با سبب انوار دارند
نر با این معنی که همیشه است بلکه با این معنی که هر دو
معدوم و موجود میشوند چنانکه در وجود
عین هر دو ناپسند و اسعوی در بعضی نهار

ايص و در عینکونان کسوف و کسوف است یعنی طرد و کسوف و جود عالم
 فتنه بکمال قدرت الهی مکر است و عینکونان مکر است
 میدانند نافه سواد اما اجازت کمال قدرت الهی در هم
 در مجاهد که با آن صحتی آن عالمی له موجود کند با حاکم
 که اول آنجلی جلالی است آن نماید تا جلی اجازت آن ممکن
 باشد و الا تحصیل حاصل خواهد بود و این کرمها را
 با خلقی اول بله بیسین خلق جدید عن اشاده
 با یعنی کرده اند و بعد از اطلاع بر آن معنی بوده خفا
 از حجه مقصود مکتوبه و درسته معنی جلوه ظهور
 بی بخشد باین وجه و در بیان معانی بیانی کرامت
 ان موقوف بر توضیح اصطلاح اهل علم است مبین
 بسبب تخریب کرمها و در راه است کجای هر چه
 بد بر میناب کجا صحیح است که بحال است
 کرم را روی دهد که در سبب تخریب عبادت الهی
 از راه مرد کسوف شد سلوک مبین در بول کرمها
 عبادت نا ختوان از مژده اعلی مرتبه است
 لغزش قدم در راه سالک بی باشد چنانکه این
 معنی را فرموده اند قطع این خلیه هر چه
 ممکن طلب است بنویس از خطر کراهی طریق عشق بر
 فتنه است ابدل بفسد آنکه در راه باشد تاب رود

مولوی

مولوی معنوی بنامید راه دور است چو بخت
 پس راه دوری بنا بد راه بر کشتی هر روز
 کرم شریفی و اخلاقی نگاه زناغ وصل مؤدا در بر این
 وصولیاب زناغ هر نواد شراره و فرخ تاب بداینگ
 وصل عبادت از معرفت حقیقی است و خلق با خلاق
 الله شدت و حج عبادت از اوصاف در صمیمینا بر
 حبه اعمال کلمات و لحاظ است و لا اله الا الله
 بیت ظاهر است مثل این کرمه کل نفس اعلم بحسب
 و اینه نایوم لا نظام نفسی است و لا حروف لا انا کتم
 ایمون و حدیث الذی یسب فی ائمة الذی فی القصر
 اما حجر جزیه خوفه تا اوج و در اینه الظلم الظالم
 بوم العیمة و التاس تخشون علی صو و اجمالی و حدیث
 از من الحیة قبعان عنهما لا اله الا الله و جامع علوم
 ظاهر و باطن شیخ بهاء المله و الدین در شیخ اربعین
 از او باب ثلوث و مکانه نقل فرموده که چنانچه
 در جز عبادت از افعال و مسمیه و اقوال شیخ در توبه
 و بصیحت و وضوان و حور و قصود و عبادت از اجازت
 صالحه و اعتقاد از حقه این نشان است در صورت
 مختلفه بحسب اختلاف مواطن متغایر ظاهر میشود و
 میگوید که جای استغفار نیست بی بینی که حقیقت است

کرد و ذهن موجود شود صورتی و حقیقی درستی
 و همین وظیفی و در ماضی صورتی نیز اول ماضی مطلق
 و در کنار صورتی غیر ماضی همگونی و در خارج ماضی
 و بگویند از این بدست و ماضی بوجود حقیقی و توفیق با آنکه
 بدست است به نسبت و منجبت الاسم والرتبه والمواضع
 مختلف شد پس در این معاد ما در کار اعمال مختلف است
 مختلف شود بلکه بعضی این صیغ در این معنی مثل الدین
 یا کانون اول الدین یا ظل الاما یا کون فی بطون ناما
 چه ظاهر است که مثال اسمی است نه انشائی است
 مضمین ظاهر نمیشود و با وجودی است در این
 مثل همین که بعضی از ضمیر نیز مذکور و بکار آمدن آنکه
 موضع خود را و اکراره و همچنین است معنی نیز که در
 کلام حقیقی است که وجود نیز مذکور و ماضی نیز است
 با این معنی کرده است هفت روزه چیست اعمال است
 هفت روز و حقیقت چیست و زمان خویش کان که در
 نوعا شاعر هستند چیزی را در احوال از احوال زمان
 یعنی جمیع موجودات حقیقی وجود مطلق موجودند و در
 ذکو حقیقت و آن منشی است و الاشیخ محمد و لکن لا نفی
 لشیخهم اگر خواهی که در بر تو انسان و انشائی را که
 فروخوان اما چون گفتی خیرند پس هستند و نشا

الجب

و لسان العیب این معنی را مکرر و ماضی و جوده گاه و شاعر
 نهان است ماضی و خود شید همین این معنی دانند که در
 ما در این چه هشیار و چه است هم جلدان عشق است چه حقیقت
 گفتند و صاحب کلشن را در ماضی هر زبان عالم موجود
 و خواهی است که خواهی بود در این شیخ و حقیقت و با این
 با سندی نام هفت کفر در شیخ حقیقت و انشائی که
 چه وقت است دل سر برده محبت است به این و
 طاعت او است چون انسان مظهر اسم جامع است و صفات
 تجلی ملامت که مظهر اسمی است نه انشائی است
 و سلطان مظهر اسم ملامت هر گاه انسان مظهر اسمی است
 مظهر جمیع تعینات اسمی است و صفات است به ماضی
 و سعنی ارضی و آسمانی و لکن و سعنی طلب عبد المومنین
 و در سر برده محبت است بلکه ماضی و حلال و حلال نیز است
 او خواهد بود و خوف انسان بدون عالم انشائی است
 پس صادق است که در این است و او طاعت او است و در
 غزل این معنی را مکرر کرده است و حقیقت است
 چشم زمان که این کوشه خاص جلوت است و اگر در این
 بصیرت دل است نه با صیغه و نیز چنان در بر که با صیغه
 و در این مجال ندارد که انشائی است و هفت روز را
 اگر کسی سوال کند که هر گاه انسان مظهر و حلال است

جمع باشد پس بجای فوق این مضمون نیست پس حضرت سید
 کاتبان و او این برین بر یکدیگر نیستند در جواب آنکه
 که مظهر جمع است بر وجه استواء و اعتدال است حتماً
 جمع است و صفات بر وجه اعتدال و استواء در این فارغ نیست
 جلوه طبع و باطنه میباشد که هرگاه اقبال در وسط است
 باشد و نسبت باقی علی السویه باشد شخصی را در آن
 سایر نیست چنانچه با این نسبت شخصی را سایر نیست
 از بی زمان خوابه وقت است و بود که در هر حال
 مصطفی بود بخلاف آنست که اگر مظهر جمع است و صفا
 است اما بر وجه اعتدال نیست بلکه در اول و تقرب و درین
 ولها بعضی غصه برایشان غالب است و بعضی
 دیگر عیب ملان ممکن ای ظاهر یا کبره نیست که نگاه
 دیگری بر تو خواهند نوشت مضمون این که هر
 نور و انبوه و در صورتی سزاوار که در نور خود
 باش هر کسی اندر در علت کار که گشت اشاره
 چه نیست شریف الدین افروز و در وقت زود
 رویت نظری نیست که نیست ناظر در بی نیست
 نظری نیست که نیست حاکم در بی نیست
 نیست ناظر در بی تو صاحب نظر است و بی سر کس
 در هیچ سری نیست که نیست و با صلا اهل

دان

ذات حقیقت نیست هر است که جمع موجودان در
 محال و محال اند چنانچه در شرح نیز یعنی ذات است که در
 و یک یعنی ذات رب و کسب و زلف عبارات و شئون
 و تعینات و اعتبارات است و چون هر موجودان بر تو
 باشد و سکن بر این عبارات میگویند که مخلوق و مضمون
 باشد پس طرف فاعلی میفرماید که هیچ نظری نیست که
 از بر تو روی تو باشد یعنی هیچ موجودی نیست که از
 روی تو موجود نباشد چه در جو و مضمون ظهور و در وقت
 هیچ سری نیست که نیست خاک در نوران نباشد اما در این
 نظاره که ظاهر در مظهر و محالی و در شرف شاهه مخصوص
 صاحب نظران است که اهل توجه اند و در باطن ایشان
 لا اله الا الله و ذکر دام و اکل حلال است و نوشته شده
 جماعتی که محبوب سرچاه طبع است و از زندان شهوت سر
 نور هیچ سری نیست یعنی نیست که شمعین تبعین نویسنده
 و اعتبارات سکن موجودی نیست که از ایجاد نویسنده
 در مظهر کسب و توانا شده است لطف که در آن
 در هر جا که بود انداخته و در مظهر که ظاهر کشته در
 حجاب همان حقیقت که سبحان من ظهر و بطور و
 بی ظهوره و عاویف نارس با این نیست که در اشاره
 وصف خضاره خود مشید و خفاش بر سر که در

این اصطلاح نظر از جهتند و روی دوست و دشمنان چیزی را
 بر او می گویند و هر گاه اسمی از آنجا ساقی حدیث سر و کل و لاله می
 آید یعنی با آنکه عتساله می رود بدانکه عیبی را خود را به صفا
 لاله الله صیقل می بخشد بعد از صفای قلب و نورانیست
 باطن صورتش و هادی خود را که مطلوب باطن است
 حضرت صلوات الله علیه و آله می بیند اما بنده هیچ سفاکی
 و نورانی نیست پس اول سر با او نورانی بجهت ایشان ظاهر شود
 و در اصطلاح این اصطلاح اینها را می گویند و بعد از آنکه
 تصفیه قلب زیاده شود و نورانیت دل بر همه نورانی
 انصورت را روشن می بیند اما سر و سکو بند که اول اشاره
 با این معنی است چنانکه هر کس در اصطلاح این اصطلاح
 چیز دارد علم قطعی دارد که همین معنی خواسته و نکرده
 عتساله یعنی سرشیز که در هر چیز و نای روی و روید
 که آن نای نای و نای و نای و نای نای نای نای نای نای
 اما در افعال خود را می شوهد و می بیند و که ناعلی
 حقیقت همین باب است و در عتساله صفات خود می بیند
 که در عتساله بود حقیقی خود و صفتی پیدا می شود
 ذات را چنان می بیند که وجودات غیر مستطوره داخل
 موجود حقیقی نیستند حاصل آنکه هر که حقیقت قلب

در هر چیز

در هر چیز چیزی می شنود و اول افعال در هر چیز اول
 کلی می بیند و می شنود و در هر چیزی این است که افعال
 از ذرات افعال دهد که فعل با اصلا از وی سر می زند
 فعل خوب شود و صفات خود را در طبع می دهد با این
 که صفات در همه خود را بشوید که این صفات الله تعالی
 نکرده و این در هر خلق با خلاق الله است بعد از آن
 متذکره اعیان دیگر و خود را صلی نام بدات خود نکرده و خود
 اند و ذات اعیان را در صحنه نظر بشوید که بعد از اصطلاح
 در وقت اول جلوه ظهور نماید و اصطلاح این باشد و در
 ثلاثه عتساله با اصطلاح شادمان خود که عتساله و نای
 است که صلی می خورد تا بعد خود را غسل از خلائط
 فاسد دهد و با آنکه عتساله که عبارته از حضرت زین عبا
 است صورتی ندارد و حمل کلام لسان العیبی با مثال این
 نمودن از عدم علم بر شیز ایشان است تا ش می گویم و از
 کفنه خود و لشادم سینه عتسالم و از هر دو همچنان از این
 بند عشق بی طبیعت با شاه سوختی و معنی است این
 روی که می بیند هیچ نمی بیند و جویس هیچ بر شیز است
 نیست و از سلسله قید نافع از نشانی است چون
 در خالک و دلشاد و ادا و بنا شده که بنده است که کابینه
 در هر صفت او بند و چنین بندگی سر هر چه اراد است چنان

چنانکه در مضمون مشاهده باین معنی بوده است حافظ
جو در نوحه است اگر بنالد و وزی من از نو و ز که در بند توام
از دم پس او اینچنین که بجهت فدی و مضرتت چنانست از
اینچنین که هر را مظاهر و محالی از جمال مبدل شده با هم
از نو و که هر از اوست و ان از هر است جنابش محض
و غده السالکین جناب غفران مالب بلای غنم در ضارب بعد
از بلبل شاز حفظه الله تعالی اعزاز فرموده بجهت
خرم از آن که همان خرم از دست عاشق برده عالم کرده
عالم از دست خرم و شاد و عارف چه نفاذ و در
سایه بار او نه سواد چنان که از دست سائیمت
اگر ایشاد بر عاشق چه ناله مایا و محتاج بودیم او
مشائی بود این بیت اشاده است بجهت مدح
که گشت کز آنحضرتان حبیبان اعرف خلفت الخالی
اعرف نیست بر لوح و در جوارف نامت و مستحق
حرف و بگو یاد نداد استادم یعنی لوح و لسان از لسان
که بجز بجای جلوه ظهور و وفات احدیت که الف بماند از
اوست نبوت چنانچه از حضرت امیر المؤمنین و مسمو
الربین علی ابن ابیطالب سلوان اقد علی و دست که الا
بشار و جمالی المراتب الا حدیه چنانچه اصل جمع حروف الف
است چرا که اگر الف کج کرد این طالع خواهد شد و همین

منعین

منعین بمعنیان جمع حروف میشود و زمان احدیت اصل
و خط و او همین معین الفین بجا نامد و هر گاه دست
بفرد و شری شلا و است بر صحنی بکرا و عا کرا و هر سر شده
خدا و چه بگو و این صورت ب و و است علی هذا الفنا
منعین مایه اینک است ما اول چیزی دیگر را و در این غزالی است
روست موهبتی است علی و عصبه کبریا است و هر
معانی نیست چیزی سیدای خود چنانی کور با و در دنیا
مغصود از این بیت آنکه سلا مایه در راه طلب حیرت
راه مطلوب سنا و مبر چه از دست ملکی حیرت
ان نفس چه دینا باشد بجهت صحت و صحای کبریا
از مراتب کالات و فضایل ظاهر است و خود چه خورینا
بها بطریق اول چه در راه طلب حیرت چنانی
از هستی و هم سدی بدتر از خود برستی نرسد غرض
بدست بخردان بدهند و افسر غرت جو بر سر این نهد
دخوردت کلایع هند فتر در دوایگان باشد بمان
اختار در از در معانی چنانچه در اصطلاح است و کافیه
اولین مقام طلبت و شهادت جناب از مقام اول و نبوت
چه در اول و هلد سلاک عهدان که مال کار است بجا خواهد
انجام بد و خوف عبادت از و همد و سرچای است که ظاهر
پوستان بسبب مغایب و رویش بان سپوشند کرد

نظر ظاهر بیان در مراتب هر سلوک خود را و کمال نیت و
 ممانعت و سنجیدن آن در خود سوادند و در وقت ظاهر
 از علوم و بیعی و کمال خود فرستی و مراتب مآل فی و علم
 ظاهر است که بخار بر و جانیت که است از بخار ظلمات
 مثل شود لوانه مغر و فضیله از خله باشد و در وقت
 از طلا بود و در وقت و غنای و در وقت و در وقت
 که است از بخار ظلمات است نسبت به وقت و وقت
 اند که هرگاه با نجات از غایت تراست و نفع است
 با انواع کل و در با حین و از ها و انواع تمام بود
 و در با نجات است لوده است مشاهده چینی مانع
 باشد بخار هر کس می رسد که این سده را با به از پیش
 بود است تا چنین مکان و کشتا همیشه در وقت
 اما اگر بخار بی طلا و جمع کرد در آن و در وقت
 بلوغ نگار برده باشد و سایر اشیای بسیار است
 بدایع نگار و هنر مند آن فضایل هر خود را در آن
 اظهار نموده و در این باب هر دو بخار بی کمال
 باشد این مثل و ضایل ظاهر است که سایر اشیای
 شد چنانچه آن در وقت و کشف مانع از مشاهده چنین
 مانع و کشتا است این در وقت مشاهده و با نجات
 حرمانت اما صاحب همت باید که چنین در وقت و با نجات

ظاهر

نما به این الحاصل این است که در مراتب هر سلوک مثل
 خالی از اشیا و در وقت که یکی از اشیا نامی و ظاهر
 که است و اینها را کمال بصورت طلب نموده و در وقت
 که سبب عیب پوششها است خود را بجز ساختن و وقت
 ظاهر است که در مراتب با همت و دست او در مقام و ظاهر
 و نافع است بجا و کمال است و از هر چه مانع
 دیگر خود پوست است و پر و خنده الله از وقت است
 صورتی که در غایت المعصومین ملک است مشاهده
 و از در خله مطلب است و در وقت و در وقت که
 عبارات از قلب است مراد از آن نفس طایفه است که
 عقل می گویند فال قدر بنا و در وقت و در وقت که
 یعنی عقل و از جسم صورتی که محل روح حیوانی است
 عبارات از بخار است که از صفات و زبدت اخلاط است
 و نفس طایفه که تعلق پیدا میکند بواسطه روح حیوانی
 و این اشیا و اجسام صورتی که در قلب می خوانند چنانکه در
 حدیث وارد است که قلب المؤمن بین اصبعین من صلیح
 الرحمن یقلنها کف بشاء القصد و من طایفه اشیا
 که قهرا و در وقت می کنند و می گویند در وقت
 و این است از کمال است و از شوی با بدان معنی است
 و معنی علم و نفس طایفه است نه آنکه علم از خارج

جسم و جسمانی

او شود بلکه مشایخ هم اجبت که هجده نیکو انداب از وی می آید
 و افلاطون الهی و ارسطو و حکما دیگر نصیحت با این معنی کرده
 اند و افضل المناخرین بابا افضل کاشی نیز در رساله
 خود نصیحت کرده که بسیار مردمان که در راه طلب خود
 خود را انداخته و بختها و بده اند و از عالم معنی بوی
 اند بسیار نکر علم را چون از خود طلبیدند و حال آنکه
 معدن علم در ایشانست ای مظهر انوار الهی که زوی
 و چنانچه حال شما هر که توفیق بیرون زود نیست و این
 در عالم هست از خود بطلب هر آنچه خواهی که توفیق حاصل
 کردی نفسی طلب که مضایق و نغصت خیزد و در حجاب
 شاهیست و بسیار نفاذ و وعواشی حسب انبیاست
 و سوائی ظلمات و انهماک در شهوات و لذت جسمانی
 غبار طلب که غمزه و ذنک کم و در آن نشسته اند
 صحبت روشن را بی معنی صحبت پرکار می طلبند
 و محفلت در ناسبت در وضعیت مجاهدات ذنک که در
 از اینتر مجال مد بوداید با رب بنما حق که بنیاط طلب
 راهی بنما کرده بمنزل برید با برهان پی کرسک زود نرینا
 یا وضعیت که ذنک زود برید چه در وجه سلو و هیچ
 مددی بجز از بر کار نیست و بهیچ معنی فتوحی در ذنک
 ناصد بر کار کامل و اشبه کرده اند بچو صنی که متصل

سبب
 بدینها

بدینهاست و شخصی که در بطایع آن بزودک هم رساند مثل سبب
 آن فلیل خود را متصل بدان حوض متصل بدینهاست
 که هرگاه در باقی فیض بقیج و او آید سبب بان او میکند
 و بعضی با اعتقاد انبیا که بدین روش رسیده کامل طی این
 طریق ممکن نیست مثل آنکه هجده فضل و غیره و بعضی
 باشند اما در سبب از بیابان مکه خود را بریدند الحرام
 نتوان رسانند الا بسبب آنکه در وقت حیات آنکه لسان الفک
 نیز نصیحت فرموده من بسترک عنقافه خود بودم
 قطع این جلد را برغ سلیمان کردم بعضی از اکابر این
 در رساله خود چنین فرموده اند که این الا نصیحت
 زینت و اسناد کامل و هر آنکه این در بعضی از سبب
 خود میگویند لعنک بقولنا السبیل الذی یجوز علیها
 سلوک حقیمکن من الايمان بالنسوة فقول بسبب
 سبیل من لا ذوق له فی التور من خالک اهل الذنوب
 حق فخصک خیر و لا ادر من اهل الذنوب اهل الذنوب
 بواطلم عن ذرایا الا خلاق حق فاصت علیهم من
 الطان الحق ما یجعل عنه العباده و در فضل بگو
 میگویند استعاده کل السعاده اللطائف نفع بکلمه
 روحه و قلبه بخیمه و اصل منم الفی فی الله و مشاهیر

حقاً اذ عرفت فی حقیقتش که این حیوة صبیحة معنی همانند کبریا
سلسله مشتمل بر حقیقت بلا اوصاف حضور است که باقیات
اعتق اسد الله الغالب الموضی علی بن ابیطالب است و
و مذهب حق اما بهانه است که عارفان از جوار
و محتاجان حضوران الهی معصومین صاد و مپش و حیات
و بدایه و وجد التو مان سلطان المحققین و برهان
المتدققین الترتیبی لیسع لیسلة في الا و اوله برهان
و الاعضا و ان الله العظمی و کلنا لله العلیان فی الیسلة
و الذین یرتضون به العتقاد که منویج به برهان عقلیه و غیره
بدلائل نقلیه ساخرانه مذهب حق اما معتبر نقلیه
که این فرقه محقق بر غیر معصوم جا بومیدارند و کسی
که متکوار این باشد متکویض است چنانکه این فرقه
فرموده در حقیقت مرهم و غیرها بعضی جوارها بعضی
مرهم کرده و در این کتاب او حکایت علیها ذکر کرده با الحجاب
عند هارون قال با مرهم انی لک هذا فاکت هو
سریعاً لله ان الله یزلف من کتبه بغیر حساب هم
چنانچه حضرت اصف بن برخیا و در حضرت سلمان
علی بن عقیل و علی بن ابی طالب حضور سلیمان حضرت که در
مخت بلعین را حاضر مسافرم از شاهه حیدر

مراه

راه پیش از آنکه مدتی طری بسوی تو باز کردی چنانچه در کلام
حکایت مینویسد که انا انشک به و ان یرتد الیک علیک
برهان طعنند که فرق ما را از صالحین است اگر معصوم
باشد جابز الصد و است در کرد و روحی او و نظایر
اگر چه در سبیل اتفاق دست در حد مد رسنه و در باقی
صادق در خود مشاهده بنمایند و حکایت هم فرمودند
اصول کافی که حضرت صادق در وصف او فرمودند که از
و در بافت حالش بر شهادت که در ماه بکره از صد حج
او در و همچنین اخذ است که از فرمود شخصی سوال نمود که
چگونه صبح کردی در جواب گفت که چنانچه بنیم که کویا
اهل حقیقت مشغول در جنت و اهل عذاب در نار و غیر این
و صراط معانی است بی بنیم که نام آن حضرت فرمودند
که خواهر مؤمن واقعی بر بنیاد نظر این بر دکت حاصل کرد
این مرد که دعوی کشف نموده و حضرت زین العابدین و صبح
فرمودند و اگر باطل با تو به با حق کرد و من فرمودند و
از مغز که متکوار این اند که فرق عارفان از غیر است
و شرف مبد میگویند از غیر معصوم جابز الصد و
کلام معصوم از غیر معصوم و امام بجز امام شریف
این جماعت در بط با حادش ندارند و در بنیاد ما است
اند که مثل نبوت بوجی الهی است و چندین خواص لوازم

داود که کتب بر او عیون غاوث است چه عیون از همه کس قریب
حضرت و در بیان ایشان خاور و مشهور و چنانچه در این
الموجز الاضطرار افهم مولانا محمد باقر جواسانی کاوی بخبر نمود
بخط شریف ایشان الملائه والذین علیه الرحمه و در ترجمه ای که
مستکوابین آورده که با این همه کتب مطبوع حضرت صادق بود
و معروف گنجی در بیان حضرت و بر همان و در بیان است کرده
که از خاندان بوده اند هر کس فیض او را در این خصوصاً
است و از این حضرت بر لوی مبین و از حضرت حضرت سید
کتابت و از اینجانب علی مشرفی میشود چنانچه حضرت امام
مناسبتها من علیه الخیر و الشفاء و دعوتها خاتمه
کلام کلام حدیث و کلام حدیث کلام الله العبادی و غیر
ایات منجیبی است جلیل القدر فی الله رب و ایاض
ابراهیم و به کلمات تمجید فی الایات جاعلک للناس
اماماً قال وین در بیخی قال ایات محمد علی الظالمین و از
جمله علامات منصب امامت است که امام باید علم
و مستغنی از علم جمیع مباحث الهی است و استند باشد
و فصل الخطاب یعنی بیان جمیع طوایف حق و حواری
و اند و حدیث باشد یعنی روح القدس که ملک است علم
از جبرئیل با امام حدیث میگوید باشد بد و نیکو
حضرت و دایره بیست و در لیلته القدر لیل و ابراق و

بلا

و بلا باقی است از خبر من حضرت اعلام میگوید باشد چنانچه
نیز الملائه والذین علیه الرحمه و بهمین کل است شاهد
است و کتاب علی که عبارت از تحقیق است که حضرت
جدیم حضرت بر لوی مبین و در و در و حضرت طاه
که عبارت از کلام است که بعد از وفات سید کتبات
القدس حضرت طاه الفاضل نمود و او سید مبین
ابن لوی مبین و او با این هر دو نیز امام باشد و چون
از ماوراء من و آمدند باشد و علم حدید هر شب
سید جناس بوساطت روح القدس با ایشان پس
باشد و لوی و غیر ذلک ایات و علامات امامت چنانچه
کتاب حجره کاتبی سطو و است استند باشد نه عیون
عاون که کار در بیان ایشانست خواص الملائه شیخنا
مقرن همیده معصوم و ایاض و طویل که این طریقه
مذاهب حق است اختیار است و جمیع خلایق از در
از که نذیها هستند معنی شناسند و در الخط است
چو بسوی حق اهل ملک که خط است کار با طاه
از خود حکم که چه در نوشتن شیخ لایحظ فی القصد
والعنا و جریته محمد و الله الخاد جوهر البشیر از
بدان که مکر در کنار بنشاند هر بلاجی بداند که
اقوال احبب از عید چنانچه باید اول علم بیغ با و

دویم خواهش سیم راده و فرقی میان خواهش که مشیت است
 و اراده ظاهر می شود در روز صوم واجب طعم و مزه
 باشد خواهش است و اراده خوردن نیست چنانچه گوشت
 عضلات و اعصاب آن فعل عام و چهارگانه بود بگویند خواهش است
 و چون سالک تصور کند و مصالح مطلوب حقیقی که سر می آید
 در کنارش این عبادت را قیامت نموده انبیا که صبر فرمودند
 که چون فعال بخشش وصال این از جوی ریزه میخوردند
 که من در آن جوی را بودم که در دنیا راه می آید بروی کار
 این دنیا چقدر در موضع دیگر می فرماید که در این رخ سخته
 کان باز دور ناله فریاد و سحاش سگین آمد گشتی
 بنیاد و در این رخ دوست کشته هر گوشه چشم از غم
 دل و در باقی و این بیت تا کید معنی سابق می کند یعنی
 از نمانده معشایر آنچه گویند که بکار یکی از غم و گرفت
 بودت بر مساند جنبه نیش جبهه باک الحوق فوانی عیال
 القلوب بخوردی ناز خویشت و ارهانه خود
 و طره بار بار و ساند یعنی هر خاسته از حواس بن راه
 هر دو چنانچه کشته هر گوشه چشم از غم دل و در باقی
 اشاره بانست که در یکباره بسیم جنبه بر و بخوردی از زبان
 غمناک گشت و ارهانه و بساحل و حدیث رسان
 کرده تو بر بدست صنم باوه فریوش کرد بگویم می خورم

برنج نوبم ادبی یعنی از شیخ طریقت بدست و اصل کلام آن
 معرفت سرخوش است و در یکوا نوا از سرخوش می خورم
 میبازد و میگوید که در سر معرفت جانی اشک و اندک میگوید
 و معنی که نوبم ادبی بوده باشد یعنی معنی نوبم ادبی است
 در وجهی که جانشینی این باوه حکام جانش و مسند باشد
 اسرار بلند و تعلی و محمد بر ناهل کفایت ظاهر باشد
 علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب که در این احوال
 و ناطق بر اینست حدیث شریف مشهور و اول علم بود که در این
 سلمان افضل اول کفر مسلما آنکه می در هر عرض با
 جمله غمان را چه در این بر بختان چه خوش گشت بدین
 خویش که مگو حال دل سوخته با خطی چند آری باید
 میگویند سر عشق و مستی ناخیز هر دم در هر پیش خود
 سزای ننگ میگویم بر او سخن نریان و در تپه روانه نماند
 بروای بدانکه سلطان عشق او و همیاست از حقیقت
 مقتضای اخفاء بطون است و از حقیقت معشوق
 مقتضای ظهور که کف کفر آنحضرتا حاجت نماند
 ناب مشهوری ملود و روش نماند و روزی سر راه
 هر حال و معنی عاشق با معشوقی مختص است یعنی برکت
 معشوق و ملامت است که خلق آفتن خضر باشد
 عاشق میگوید در حقیقت معشوقی کفر شمر چون ناله

نقی

برنج

بلی از بی کل بشنوی کل کفنه ال کجید فو زبلل شوی و الا قبل انا
کجا غاشق سرو بک سخن دارد از اینجا که مشهور است و سخن
کل لسانه یعنی فیکه بلنا و العین حرف میزند و درین بی جمع و بی
و سبب باشد و مزعنا الله طالع لسانه و مله لک و لک نوبان حرف
حرف میزند و این یکی از وجوه توفیق میان هر دو کار است
پس مودعی است که مگو سمع نوبان بنا و و یعنی هر چه
عاشق گوید در حق الحقیقه معشوق کفنه باشد چه در نوبان
طالع لسانه نوبان باشد و سخن که عاشق بدان نوبان
واه بنا باشد باشد مثل پروانه که هنوز در نوبان معشوق
نکوفه باشد و در نوبان کل لسانه محبوس است کجا پروانه
سخن دارد شعر سخن غیر مگو با من معشوقه دوست کاز
خام هم نیست بکس بر و ای شرط مگو از ابرون و اما لسانه
است که با بد سالک و محبتش بغیر از مطلوب حقیقی
دیگر نباشد و اگر کونین بر او عرض نماید نظر لسانه
بر او ننماید و باید دانست که مطلوب حقیقی و مشهور
بدون صورت مشابه صورت و نیست که از حقیقت
و چیزی است کمال با فر علوم الا و این کلامی است که
مترجمه با و اما کفنه از معنای معشوقه معشوقه است
مرد و عاقل و اندر معنی و در معشوقه را در کلام
و که صورت مشابه دارد صلاح حال است که معشوق

باشد

باشد بیکه را و از آنجا که شاه معشوقه است و نایب معنی او
که کفنه است سخن معشوقه با من مگو بند و در معنی و در سخن
خام که غیر معشوقه است و خوش کفنه و مشهور بود که در او خاتم
فان عارف باشد با لسانه معشوق است و سالک در
سلوک دل و دلدار هر دو نصب العین است و سالک در
اولی است که در ظاهر و ظاهر و ظاهر و جلالت و جلالت
نظر نوبان کجا بر واقع کرد و از نوبان نوبان نوبان نوبان
حاور نوبان اوجاوه ظهور بخشید پس و لکه و دوست دارد
از انجمن است که در او دوست بجز از معشوق کسی است
نداشته شعر دل نوبان نوبان نوبان نوبان نوبان
و کونند بر نوبان جان هم دوست و نوبان نوبان نوبان
در پیش نوبان سپید پس سخن نوبان نوبان نوبان
نوبان نوبان نوبان نوبان نوبان نوبان نوبان نوبان
هر چه چشم دارد اما از حقیقت نوبان نوبان نوبان
همچنین آدم سوختن که از معنی نوبان نوبان نوبان
انسان با قوه اندازد نوبان نوبان نوبان نوبان نوبان
انکه اگر کمال خود رسد کندم خواهد بود و نوبان نوبان
کلی رخصت و حقیقت نوبان نوبان نوبان نوبان نوبان
کرم که نوبان نوبان نوبان نوبان نوبان نوبان نوبان
مهر و نوبان نوبان نوبان نوبان نوبان نوبان نوبان

کرد و برابر هر چیزی منطبق و در برابر موسیقی و عوین و در
جناب محمد صبح ابوالحسن و ابوجعفر باشد و در این سخن کمال
کنند و در این سخن صراطی باشد و ابوالحسن
جمعی که منیع احادیث اصل است بگردد و بر چند مسئله
که از جنس طلاق است تا آنچه حفظ نموده اند خود را
مضور نموده اند بپندند هر جا که حد بیکدیگر در حد
و فقها واقع شده مثل اینکه او امان العالم فهد نام و الا
تلمذ لا پیدا هاشمی و در شان خود نازل میدانند
و هلم که عینی از فهد بیخلاق و توبی نفسی و کبی
شاید نباید بیعتن کشته که این صوفی است و در
کتاب کاپی در همدست صوفیان مسنون است معنون
بیاب و قول عینی عبد الله ما از حضرت غافل کردار
معنی است نه لفظ چه هر کسی در فهد بیخلاق و توبی
نفس و تخلف از او عزیر و استعدا و سراجی سرور
شد و افعال و اقوال خود را مستند بقت بستیست
کاپنک م و اولاد اطهار او و میمانند او را سینه و بر
حضرت باید واقف چنانچه در کلام ائمه اطهار و واقع
است که بشق ما کسکه و واقوال و اعمال برود باید
و باید واقف که خلیفای بیعتی است که غضب حق حضرت
نمودند و آنچه استند که کسی بر علم ظاهر شرع رجوع

حضرت

حضرت نماید و اما حضرت خود معنی شود چنانچه هر کس
عباسی است بر کربلاقی متعلق است بر بدن و نان و طیفوا
نور الله بگردد و لو کره المشرکون المصته نالکد رجوع
علم ظاهر نکند مثل ابوحنفیه و ناله که مثل محمد شایبا
و ابویوسف شافعی و مالکی و احمد حنبل و غیره
اند و چون در علوم باطن مثل استخراج و استنفا
مرئی صنایع صنفا و صفت و حج و حجاب ائمه معصومین
علیهم السلام مثل سفیان ثوری و امثال ایشان را
بر آنکشد و دفعه و صومعه بر او ایشان بنا کردند
و این جماعت صوفی بودند خود را در صومعه اهل حق
و زاهدان بر مردم واجب نموده و هر کجا حال بدین سوال
بوده باشند هم چنان صوفی ملعون بدانست چنانچه
قبیل سجد ضراواست که در مقابل سجد بنانان خود
باشند و الا که مذمت فقها و احادیث بسیار است
است مثل ایشان زمان علی امینی لا یغنی عن الاسلام
و کلام القرآن الازهر فقهاء تلك الزمان شرفها
الا و من خرج منهم الفتنه و الهم ففور و هم چنین بر
احادیث واقف است که در وقت ظهور حضرت صفا
الامر ما اول کسیکه مجاوره بر چیز و بان سرور و فقهاء
باشند و حضرت اول ایشان را ضرب تیغ خود بر داشت

الاستقامه و انر سازد و شك نيك كم مذهب فقهاء
در احوال و اوضاع است فقهاى مخالفانند مثل
اهل سنت كه مذهب مجتهدانند و مسلخه با فقهاء
مذهب حنفي استا عسري و نغيبا و كد و در وقت اين مذهب
است هر چند مذهب صوفي كرد و بعضى اجازت
مذهب كه ان مجالست است كه مناوع و مجاور حضرت
بوده اند ترجمي كرد و احوال و اعمال و فرزندى
كمال بر وي حضرت آنكه اطهار و نمايند و هيئت
ذكو و دام و قطعه لغز و نيك كبر و نفس و نيك اخلاق
گوشت نام صوفي با ايشان چنانچه و كبريت
سنة بلع و حلال ايشان بر خيزم و طرد و وقت نمايند
و كس كرد و مسئله از كتاب بخارون معامدات بقوى
كرده باشند كه هزار افعال در مذهب مخالف است
حضرات داشته باشند و فصل در هم و فرقه اول
بدعاين موافق كدام حسا و كدام اوضاع و كدام مذهب
با آنكه سخنها البهاء الملقه والددين در شرح ايشان
و غيران بصيحه نموده اند كه فقيه در صدر اسلام
كسرا بگفتند كه عالم مرافق نفوس و راه و دروا
و بنا و اخوت و درين بوزه باشد و مصنفه مذهب
از اخلاق و مذهب نموده با كلبه ابا العباس است

كره

كرد و نيايدت بر و در كا و خود قيام نموده باشند معلوم
كرد مذهب و مذمت هر دو طابقه واقع شده چنانچه
اهل المومنين صلوات الله عليهم و بسپدر مال التصوف
من و بودند تا اند نو بد و صفا و صفا و اوله و فاقه
فنا و غير ذلك مدار بر معني بقتيت بر وي حضرت ايشان
صلوات الله عليهم و احوال و اعمال بيشه
كه عايدت بصيحه و نا فند چنين بشو و بلك سبطاين و بر وي
كه ما بكان در علم ندادند و حجت و با است بخت
شهرت از با است بول در جاه و زم ايشان از راه بر او
راه نرفتند و بنوع علم شغف شد هر دو اصحاب
معايد داشته كه كس بگفته ايشان است از امهد چنانچه
و هر يك كه خوانند بخوانند و خلاق ازا اهل اخلاق و اذ
وضوح بود بكي بيشن و مذمت نمودن و فقير
چنانچه مذهب و مدح و خلع عجت نداد و چه مدعا معني
است كونا با او در ندادند و در او دي كني
فلك و نعل و كا و او در ميگند و نفاق و جاهل و نوبه
نيست و نا و صناد و او و نفاق تا نتره مذهب شغف
حسوديت خطن چون نه بيشه عيب ظاهر بگويد
بداي طبع من عالمه العليم منكران چون برده شرم جا
هند نذر الوره بپر از من بام فهمند اندكي بانوكتم

غول نوسیدم که ولایزه شویدی و سخن بسا
 و السلام علی من اتبع الهدی شعر فان حدیثم حیرت
 آمد که سخن که میگفت بود هر یک با دینی است
 که مستجاب است که حافظ دارد آه اگر ازین بود
 بود فریاد معنی میگفت سابقا معلوم شد که مقام
 عشق است و در سابقا که هنوز از ابدت با کمال بود
 مشلوب نکشته و انفت در یکجا خاطر خلو بود
 دارد و میگردد این سخن را خوش آمد که امر در غیر
 حال تو باک شده میگفت که اگر مسل ای نیست که
 حافظ و سابقا بر صورت پرستان و عجمی که تمام
 طریقه مجاز و بیرون نهاده بود چنانچه حقیقت بود
 اندازان روزی که بطون ظهور شود و با آن در
 نام گوید و قمار بصیرت بر از نقد بگر و در طالعبار
 اخلاص بگر تحقیق مسکون شده باشد بگر
 چراز حقیقت طلب است و اینها که چه کوران مجاز
 و بخاران شاع مشوب ظاهر را با نند شعر فریاد
 پیشگاه حقیقت شود بدید شریک و هر چه که
 نظر بر مجاز کرد و لفظ اگر مشوب شک در دردی که
 و نامت است با آنکه سابقا الغیب بلکه هیچ مستل
 شک در وقوع آن ندارد و از قبیل تریاک عالم

جاهلان

جاهل است چه ظاهر پرستان که معنادار علان بر مجاز
 و ظاهر است که با مسکر روزی اند که نقد و قلب اعمال
 معین می شود چنانچه که بگر اینها بر پیر خود کند با
 خطاب میگفت که این پیر تو است با و چنین سو
 بنا بد کرد با آنکه شکلی در ابدت و نسبت و این سخن
 از منون بلاغت و اینک میگوید که سابقا الغیب
 ما قبل منقطع نکشته بود بعد از آنکه اغزلتر کرد
 بیست سابق بود منقطع سخن سابقه که این شل از بی
 بی سابقا شد و عجمی ندارد بعد از اطلاق بر اصطلاح
 هر چند بعدی نیز ندارد با این نظر آنکه شیخ و نظایر
 چو بود و با و نند شیخ بلاوت نماید که کبک حلال
 کسی اغزلتر کرد که حقیقتش بود بعد کبک رفیع ما
 که حال کبک لایم باشد شیخ در جوان فرمود که کار عجمی
 نمیدانم که قصود از این غزل آن باشد که در این سخن
 بی و معشوق و در دینی و اشغال این سلطان و نکته
 شیخ شیخ طبع و طبعی هر گاه داشت که جنس الفاظ
 بر معنی حسب شعاع و محمول اگر چه صاحب است
 ز نا طمع نمیتواند کسور هر چه در دیوان بلاغت نظام
 سابقا الغیب را نیز نسبت شده بود معانی عمل میتوان نمود

قال ابوالمؤمنين لا تظن بكلمة خرجت من لسانك ان تجد
 الخبز كحل والحمد لله اولا واخرا وظاهرا وباطنا ومصليا
 على محمد وآله الطيبين الطاهرين العصوميين باب سمع وال
 مراد از معانی ایجابی که ظاهر موافق اصول اشعریست و
 آنکه بر آن نیست و غلط باشد بر واقعیه و در
 کلام سومی بهشت که خدا و اولاد از بهر بهشت است
 مخفی گمانا که در آن نورانی اهل بهشت بر اینست که
 از اهل دوزخ باشند که محضون اهل بهشت است
 الله الا القوم الكافرون نوسیدها از جناب حضرت
 بلکه از آنیکه از اهل الله همند از اهل بهشت و اولاد
 دوزخ که البته با حرام علی اهل الآخرة و الاخرة حرام علی
 اهل الدنیا و هم امران علی اهل الله عبادان
 بهشت میکنند و در لوح تقدیر که عبادان از علی
 از جماعتی نوشته اند که بواسطه بهشت عبادان
 کم بلکه عبادان من بعضی رضایا و مستکان
 ما عبدك نك طمعا في حنتك ولا خوف من عقابك
 بل اعدتك مستحقا للعبودية فعبده نك و لك
 العيب يصح باین معنی در مقطع غزل خود کرده
 حافظ الطوفان را با نوعانیت دارد باشد در

دو فرغ

دو فرغ و شاد به بهشت و در وضع دیگر نیز با بهشت
 را با کفر و ایمان چه کار نشسته در دم را با وصل و بلا
 چه کار چونکه اندر هر دو عالم را با بهشت و دوزخ
 با حور و نار رضوان چه کار کدای کوی نواز هشت خلد
 مشغبت اسپر بند نواز هر دو عالم را با است
 اگر چه بنویسد و ما حافظ نور طریقی و بگویند
 گناه است بدانکه در معنی افعال اختیار چه بد و نیکی
 که بدان شد این سه قول بیست و یک میزند غیر از
 و فعل حسنه و ستمه مستقل میدانند و در اشعری که
 میدانند و عده ایشان میکنند که خالق افعال خدا
 و کاتب عباد است و ستم مذموم حق است است که
 لاجرم و لا تقویض بل امر بین الامرین چنانکه اشعری
 لازم ندارد مثل صالح کشان و ابن ابی عمیر
 اند و اشعریه را اینست که لازم ندارد چه در دنیا و آخرت
 بر این ساریست که هر کس خلیفه را فصل بعد حضرت
 کاتبان و خلیفه موجودان و شفع و در حضرت
 مصطفی حضرت امیر المؤمنین نبی صلی الله علیه و آله
 که بعد از او بود که الله و رسوله و غیره واقع است اما
 الطاهر میدانند و اشعری میدانند و اگر در جمیع
 نبیص این دیگر خلیفه میدانند و راستی میدانند و حق

بخوانند پس مکتوب است که شمع در بکسکه که افعال هستند
 احدی باشد تا باغ اشرف باشد و امثال این است که
 بر نشانی الفی که توان کرد حضوراً هرگاه صاحب
 باشد که موکد سو کند ساختار است که جزو خبرها
 حامل بر ابرام یعنی غلام شاه و سو کند چو دم ای غلام
 شاه جهان باش و مشا در باش پیوسته در حالت
 اطمن اگر باش در امام هشتم سلطان دین منار او جان
 پیوسته بر در این بادگاه باش از روز تمام بودی
 با علی فرید بر روح پادشاهان کوه باش این دو سه
 بدست اشاره بر حدیث شریف حبیبی حسن لا یفصل
 معیناً سینه و بعضی علی سینه لا یفصل معیناً
 و اطهاراتی غیرت فرود نگاه که فرموده که هر کس از فرقه
 محققان است و ضوایقند علم که امامت حضرت هر دو
 علی بن موسی الرضا فاعل است التبر و باه التجمع
 معصومین صلوات الله علیهم اجمعین فاعل است و انشی
 است حنا بخر و در این فضیلت و باریت حضرت امام
 رضا از باریت حضرت امام حسین و بی اجماع است
 چه غزاق خوار حضرت امام رضا و بعنوان امامت و
 نمیکند و باریت حضرت امام حسین و اجماع فرقی نیست
 از شمع بخر شمع هم منتهی است از آن سبب

بلند

بلند یعنی فلت الروح اشخ شریک و بگو آنکه دلالت بر شمع است
 الفی و در این بدست است و امثال این است که در
 در حضرت بر سر او کرم ز خواجه قمر بر سر کوشش حضرت
 احاطه حضرت از زسای کوشش بر سر جیش از حضرت
 رحمت حضرت فیدلند بر سر من سدی این شکر حضرت
 این بکر است و جوابی در بکر این که در کاه لسان الفی منتهی
 حوائطه اشخ شریک و اشخ باشد نه حلیت و نه تقویست
 را و این که کاه بلخسار مانود یعنی شفق را بر عمل بود
 مغزله میگویند بر این که بخورد بود و بکر از فنی اخبار
 بالاستقلال هست که نه خبر و نه تقویست باشد هر چند
 لا جرم و لا تقویست چنانچه حضرت امام و صانع فرموده اند
 سابق اخبار در حضرت نیست و بکر آنکه سال است
 از ساد و متعبادت سخی بیشتر رسد که وی شود یعنی
 منوطی و کرد و حدیث لقرن الی العبد بالموافق لینه
 احبب کت سمع الی شمع و بصیر الی بهما بصیر و جلاله
 الی بهما بصیر و بده الی بطش فی بصیر و بی بصیر
 بصیر و بی بطش و بکر کوبه و ما رست از دست و کون
 ری دلالت دارد و استعاره ندارد که او مظهر افعال
 شود پس هرگاه فصل بکوی باشد و در اخبار است
 اما در عمل حق بکرگاه فیما است و اخباری نیست است

اما فعل حق گناه نباشد و انرا که گناه خوانند از است
نکاه است بحسب ظاهر مثل حق سفینه و مثل ثعلبی که از
حضرت خضری صادر شد بلکه اصولی که گفته شود که هر
بعضی از آن و لغات بحسب ظاهر معنی است
و نیز نیز دیگر امانت و لغات است مازول باشد با آنکه در حق
ظاهر و عاقل بر امانت کلام است که بعضی بر معصوم و دیگر
و بعضی بر معصوم که خطا در افعال او نیست بلکه بر کلام
باشد که شایع بنا و اول باشد بنی تا آنکه معصوم شایع باشد
اگر کلامی تا و اول طلب از و صادر شود استغاری بنابر
اما این که بحسب ظاهر و در حد الف و مضمو الفان بعضی
ما و اول است مثل الله خلقه و ما اعلم ان و الله خلقه
فلکل عند الله و غیره از اخبار است بحسب حدیث که
در کتاب کلامی که بعد از کتاب الله حق کتب تالیف و اتم شد
اقوال از حضرت امام حق باطن حق بن محمد الصادق و صلوات
الله علیه منقول است که حق تعالی ار کرد و حق است و حق
و از آنکه در و اول پس از این دارم و خواست که بگوید و آنکه
خواستی که بگوید هر که بگوید و حق کرد و از آن خود
موت کند و خواست که از آن خود و آن خواستی که خود
هر چه بگوید و در حق حدیث شده است که در آن کلام
مشطاب فرموده من جمله که نیست غیر از من خداست

خود

خبر و شرف و شایسته که بر من خبر است و با و با و با
بر کسی که بر من خبر است و با و با و با و با و با
این خبر است و این خبر است و با و با و با و با و با
العبد بالذات اقل از ذات حق بنو اقل بداند و از آن
است و از جهت فریض یعنی بسبب مدار است و اقل
عبد بر شرفی بصر و بی بسع و بی کبشی و بی بیضی است
که حضرت فعل عبد است و با و با و با و با و با
صیغه حدیث و دلالت بر آن دارد و نیز که در حق خوانند
سکونند و علی حق است و عبد الله فعل حق است جمله
ما و اول است و دلالت بر این دارد که چه در آن
اب سبب است هر که گوید حق گفت و کافر است سبب
ریشه که سویی خصم انداخت مظهر آن و بند و از حد
و بگو آنکه بنا بر شرف حق کابنات مظهر حق است
وجود است که در هر اسمی مظهری بوساطت اسمی
از اسم الله تعالی بنمایند پس مظهر حق است و حینا
که مجبور و مقهورند و با و با و با و با و با
خانه عشق از کفر تا کفر است افش که از بوزد کوی
باشد و حق بگوید هیچ مدبر مکر و محسوسه و با
مظهر مجاری و و محلی نمیشود پس بر آنکه مضمون
مخالفات مظهر بنا از حیث مظهر حق خوبند چنانکه

بعضی گفته اند که هر نفس خلق مکلفست چون بمائیت
 که است گفته اند برست مشورتی که است
 عشق همی همی که است چه خوبان مظهر و جاهلین
 ایشان مغرور و نانو و ناید است که هرگاه مصوما
 الی غیره است با بر اسم الله بخیر مناهی باشد و
 آنکه مشهور نود و نید است و زیاده از هزار
 نام نیست جواب این سوال آنکه نوع اسمها را و
 در محنت هر نوعی از او غیر مناهی مندرج است
 بویالت غفور و و از او غیر مناهی مندرج است
 الی غیره است با بر اسم الله بخیر مناهی باشد و
 غیر محض منع خود و معنی که است هر یک از
 و ملک فلتان در او یکصد و یک و هرگاه
 مشربا هلا مشورت این باشد هر از حقیقت که مظهر
 ظاهر در مظاهر است یعنی خالق و وحده
 او است و حقیقت که است با بر اسم الله بخیر مناهی
 اینست که انسان العین فرموده که گاه با اختیار و مانی
 و این مستلزم است بر اینست که از تعلات بر خیزد
 محطه که از انانیت که فریاد آن ندارد و مضایق
 و سعادت باب پرواز آن نمیشاید یعنی صوفی حقیقت
 درون شیخ احمد در بیانی آنکه الله برهان و برهان

معلوم میشود

معلوم میشود که صوفی صانع بغیر از مشورتی غیر نیست
 مشورت خواهد شد و بعد از علم این را است هر چه از این
 مشورت نوزد صورت دفع از این مشورتی است که
 کوی بدکتای مال که نبردند کوی بدکتای است
 فصلا حافظ بخود پیوسته این خود مجاور است
 بالا طمن معذ و در و مارا نقش مشورتی است
 من و نشانی است از آنکه کفایت کوی در مکن
 نگاه برینست که نیست معصیت و هر چه مشورتی است
 توان بر کوی نشانی و کوی مکن اگر وافر من بود
 مکن بیامد سباهی نگاه در من است که است که
 برینست که نگاه اگر چه برینست که نگاه
 در طریق ارب کوش که نگاه من است امیر و کمال
 نظار که فم عصور و حریف خطای خطا کاران کشند
 صحیح یابند و بران حمل نمایند که خطای مشورتی است
 و فی الحدیث الصبی لولا انکم نذرتون اذهب الله
 و جاء یقوم بیدتون و لیستغفرون جعفر الله
 بر محنت برینست که نگاه که هر که خطای
 بر عیب کند اگر کسی که دید که چه در است که
 بکلاد چنین شود که در ناویش محتاج بکلفان بعد
 و تعفتان شد برینست که نگاه جواب آنکه در صفت

اضاف كلف يثبت انما ههنا شخصي جوي وفي غنائها
بجلا في ايات واحاديث باوجود حمل جوابي خواهند
كلام عرفان را بر حمل فاسد عمل نماید و او كلف است
از معاصر بن هداة الله نغمه و بعضي از رسالتي
ذكر كنه زده اند كه هرگاه باي نوجه نبيان ايد نوجه
افواجان كفا و مشوان كرد و نداشتند اند كه اقتضا
مع الفار و است مثل انكه در نوجه كلام شمع غار
كشده اند شعر و در صورت بشم اصد ستره هر چه
مرا و نداشت كه مبداء اول باين صورتها و نرفته
كلام ديگوش كه ميگويد كه همچو مخلوق كه بد خدا و ما
خدا كرد ليكن سخن درست اين باشد و ليس كذا
صفات خود را كه در اين بزيان حال ميگويد او با
سود و ولي نما كرد و چنگ در روي اكن شست چي
وار و خون مامور و نصح صريح حضرت ام المومنين
و نوجه ايجاه كه سفيه بايد لا تقصدين بكلمة خرجت من لسان
سرا و انت تجد لها الخير محمد و در حديث ديگر و روا
كه اگر كلامي هفتاد حمل ايد داشته باشد و بعد حمل
نيك بايد كلام بر او در خود را بران حمل نماید بخلاف
كه فرض بر نوجه كلام من نيت چير غايت نوجه
كلام كافر كنيم كه او سجد من نمك بلكه مقصود

صداقت

حمد است مثل انكه باي سخن بر حال كراي معلا ميكنيم با
عز لا سود اما اين نوجه باطل است هر چند كفا و
قصد اين باشد اما سماع بحد صم و شدة نادره
كفر قرار داده يعني هر كس اين فعل از او صادر شود
لازم است كه احكام كفر را بر او جاري كنيم چنانچه برون
فطري حكم او نادره و جاري بايد كرد و نون او
عند الله مقبول باشد اما در ظاهر شعر و قول بايد نمود
كسي نظاها رظها و شها و ماين كند مايد كه حكم اسلام بر
خارجي كرايند و اگر چه در واقع صافق باشد و نبا
ندايم قال الله نعم ولا تقولوا لمن اتى اليكم السلام
تسعون عشرين الحجة الدنيا والله يريد الاخرة و
صيانة صورتيك بنص احاديث مامور و بنا و بول و
باشيم و صورتك مامور و بكنف باشيم نون الحول
القوم لا يكادون يفقهون حديثنا و صدقه
مولوي كه با دعوت اجها داد و فقه امن مسئله
غافل شده ليكن اول فاروقه كسرت في الاسلام و
سلطان المحققين ناصر الدين و مرجع مذهبي
نصير الله والدين است كه موجود و حق و صراط
ناهي هم موهوم و محتمل باشد هر چند نون او
است نقش و فريز چشم احوال باشد و مراد

در بعضی دولت از این بود تا بدیام مرادش هم در حجاب
 اشاره است بحدیثی که در بعضی از معانی است
 آمد و الشیء شیء فی بعضی از معانی معلوم است
 محبت نقلی است عین نباشد و اینها اینست
 حکما میگویند ماهیت محمول نیست یعنی ذات و ذات
 علت میخواهد که ذاتی را بعلل ارفی وجود عدم که
 دو عالمند از برای ماهیت علت میخواهند این
 کتابش تاریخ نبرد و بلوغی میگویند که شیء انسان را
 موجود که باشد و انسان را عدم و در غیر این
 معنی از خود اندکند که شیء خطایر تو گشتند نه
 هر آن بود که بر لوح حین بود بدانکه اشتراقی میگویند
 که ماهیت محمول است باین معنی که جامع ماهیت است
 کرده است بلکه باین معنی که ماهیت را جمعی کرده
 که عقل انشائی وجود میسازد که ماهیت معدوم
 نمیتواند پس متعلق جعل ماهیت است باین معنی است
 و مشتاقی میگویند که متعلق وجود است نه ماهیت
 که وجود را وجود کرده و ماهیت را ماهیت بلکه ماهیت خود
 ماهیت کرده و آنکه جعل ماهیت باین معنی در ماهیت که ماهیت
 ماهیت کرده و حیطت ماهیت چنانکه در حکم الهی بود
 ابطط طور است حاضر در میان اینها که این

دیوان

دیوان الحجاز نشان از حلقه او با این نشان است
 ظهور یافته بصحبت و سینه که در وقت که حضرت صاحب
 کبری نشان صفای آن معرکه گشت و کشتی عرصه پیمای او
 جویای ترویج مذهب انبی خیر شاه اسمعیل صوفی
 الحسینی و یار در خان اما الله بر هانند با هدام و تقوی محسن
 امر خود و نا انکر و زوی با ملائکه نام و در اندام مرتد ایشان
 حد تمام داشته و از آنجا که فرست شاه حنیف مکان است تمام
 صاحب حافظ شمس الدین محمد را با فخر بود مدافع
 بعد از زمانه صاحب مکه با آن حضرت ملجأ باین معنی که
 از دیوان الحجاز نشان در باب اعشاء حافظ نقیال شما
 بیانش مجاهد شعر جوید اسرار محال بر این معنی
 شاه و سوگند بخورم و قافی الخال در باب اینک
 که ملائکه او را ز غنا است یا از در دین نقیال
 باز در طاشق میباید شرای مکر عرصه سینه از حولا گشت
 عرض خود میری و رحمت مایه داری و از بعضی نقیال
 شده که سلطان گشود نشان شاه طهماسب الحسینی
 با انکسری که حال بعلق بدان داشت از پی بدستند
 در آن اثنا از انکسری غلب میشود هر چند مایل بود
 ان ستمایند پیدایش شود سیاط را نیز بوی چینه ارفی
 ان ظاهر میگردانند و ان نشان از حلقه او با

عزت در مجلس بیست و پنجمین خاندان نوره شاه عالم پناه آن
 نقالی بنامید بقال آن فرخنده قال بنامید در کجاست
 نمایست حلام جم وادو و خانی که روی که شور چه غم
 وارو شاه عالم پناه از غایت بیعت و ست بزاف
 منارک خود میز و که سلطان اقتدر خاندان در میان
 متعارفست و الحال دست مبارک بان انگشتی
 مجبور و که از شکاف قیام اول پناه شدن بود و دیگر از
 مشهور و دانشک حضرت صلح بان بلی شد کاملاً
 عباس الحسینی الصفوی و ما یکدیگر هم میخوردند
 او در بلخان صمصم ملکوت ناظران ایشان شده اند
 دیوان بلخند نشان لسان العیب بقال نوره بقا
 آن فرخنده قال مد عراق و فارس که فی کس خورش
 حافظ بنام که نوبت بعد از وقت بیتر است
 بعد از این قال که با حدیث اظهار این معنی نماید
 عزت بدو و صوب بیعت فرموده با سهل و بی
 تصرف اولاد و بیعت عساکر هر دو را هر یک
 از سر و پستی که در آن مجلس بیست و پنجمین حاضر بود
 استماع نموده که فو نهال حدیثه مصطفوی و
 شکفته کل کلشن و صفوی شاه که بی نشان یا
 پادشاه نشان شاه عباس الحسینی الصفوی

بهارستان

بهارستان که یکی از املاک و کواخترانند از سواد
 خان نامی بود از کان و دولت محب حدیثه بقا
 افران بنامید و بیست و پنجمین که در آن سیا و شریخان
 در این شهر بود شاه عالم پناه را بر قتل سیا و شریخان
 شرح خط میفرمود و میسرت و بیست و پنجمین که صالح و
 قتل سیا و شریخان است و او را بخاک و جم و شقیقت
 سید کاتبان و دیگران سیا و شریخان شاه جهان بود
 پادشاه جم جاه که مصلحت سلطان العباد اولی الله
 در این باب بقال میفرمودند از قضا و در مجلس نوبتی
 دیگر که در اکتوبری قتل سیا و شریخان را نکند و دیگر
 نمودند شاه عالم پناه او دیوان اخبار و نشان از
 او بار عزت آن بی نشان العیب بقال نوره بقا
 خصال مجاهد شاه مرکان سخن در میان حضور
 شری و مظهر خون سیا و شریخان و آنچه خط از
 این باب روی داد و اینکه در بارش هزار و شصت و
 هجری بنید و او را محمد باقر نامی بخش صورت کران
 است ستم و از جمله اغزه که در اینجا ملان بود
 کفان ملک نامی بود فرزند و بی و مراد و بعد از شقیقت
 ملک نام الفصد بقال نوره اند که بانداک و فی قتل
 از این و در تواریخ احمد با و مضامین فی این مرتبه

بهارستان

ان حوالی و لشکر و سپه کربان واقع شده جمع بسیار از این
بقتل و سیدند و بعضی سید جنگار و روحاندهان
نابید شده اند که اعضا ایشان بنا شده و اولیاد بیست
بیک را بعضی حمل این سپه بودند که در روحانده عرق
شده و با کرات این بوسف را در پاره پاره شده من باسی
برده القصد کفغان بیک کشتار و دیوان اشجار نشنا
لساق العیب بجهت یافتن برادر خود و بوسف بیک تقابل
ممود که ایا او را می بیند یا نه فقال امیر که بوسف که
کشته با را باید بکشتان بخجود و بعد از آنکه فرستی
بوسف بیک پیدا شده آمد و دیگر از یکی از اسبها
سوار و پیشکده کردیم در باب او راه نمی یافتند
که مراد بیک کوهک بود که حال تعلق بوفی داشتند
و ضارب حقی سخانه و معمر و اسل شد و در این اثنا
در جناظر مخطوب کرد که ابا و این سال خدا بعال عرق
این برین کرامت بفرماید بانه بعد از خطوب این معنی
او دیوان بلاغت نشان لساق العیب فقال محمود
فقال امیر بخوان این حق اوسر و لاله خالی مانند
یکی می سرود و دیگری می ایستاد ان نوبت بفرمود که
بعد از و در زمین جزا و بعد که یکی از اهل سارا
حل بر او ظاهر شد از ضارب بیک حق سخانه و

بوی

بوی کتف فرمود و بکوشه در ایدلین و سینه او
که مسکن سالون ابا و بعد از آنست می بود بعضی عرق
عرق خوانده شده بود اما بوسف بوفی کوشه بود
حضرت اقدیم من الاعراض و استغیاره او با کافان و باد
حکم بشر ایاچی و فیض روح فدیحی بخواه از فر
صاحب کالس نا و وزی در باب مدفن بشرا و در کج
مدن سه بدریس و بخت اشتغال بودن او دیوان
لساق العیب فقال محمود فقال امیر و لا یبقی بیک
بیکجا هست پس سپید و صفت بشرا بیک و اهت
و دیگر آنکه در خصص مؤلف و وی و او است که فصلی است
بیرخان عالیها امام علی خان و در نهایت حسرت و
و نیک حسرت و فریب از باره کلونیک و دانش
ممود قیامی سیر و دانشان بوفی سخانی و دانش
مرتب ساختن بجان سوزی و لولای اسپان بولند
و در بخش بر سر بخت حافظ که او از ماه مرگ است
مرا و مرنک ان سر حفظ کلام عرق و حافظ کلام
آمد و او دیوان بلاغت نشان فقال محمود فقال امیر
که سرست باقیات منزل نشان صبر کند که بوی
مدر حافظ بینه بوش کن در حال جمع است
فرمود و بوسف بیک که در این چون در این ناخبر واقع

چنین مشهور است که هفتصد و یکصد و یک نفر از نزدیکان او در زمان
آمدن او از ایران فیض نیک آفرین توفیق الهی نمود
بقیالش اصد که کشته بودی که سوم مست و
بوست بعد هم و عذر او حدیث و مانند و در بدین
نزدیک و مرا محال است که از او سرور و زاهد
عشوق از بوسه ای بیایم نیک تو ساجده
الکتاب بعد من الملک الوهنا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

و اگر کسی با عقلا در دست بخواند و بگوید خداوند منم از دوزخ خارج کردی
در زمان صحر کرد و اگر این سوره را بنویسد و بر باز بندد
دوست و دشمن بخرد و اگر خواسته باشد محبت کسی
به بند از قبر که نه قدر خاک بردارد و این سوره را بر آن بخواند
باسم آن شخص و ما در پیش آن خاک را کس زد و بر دیوار
خانه آنکس زند که بخت لب تشنه و هرگز نشد روزی و اگر
خواهر کسی را دوست و محبت خود کرد آنکه یک عت از توبه شد

چهار باره سگ ریزه چهار باره بنویسد و بر آن بخواند با اسم آن شخص
و ما در آن و با در آن دمه و آن سگ ریزه را در غره کوچ کند در آن
حکم کرده در آتش خانه تمام ضبط کند که کرم آتش پور رسیده
که اگر کسی شقه در برابر خانه آن شخص باشد چنان محبت به هر کسی
دیوانه کرد و شک نیاورد که کافر کرد و باید که زود سگ ریزه را از غره
پرون آورد که آن شخص دیوانه میشود و اگر خواهد در محبت و دولت
برود و خدایک مکتباید دور کت نماز بگذارد و در هر کت یکبار
الحمد و یکبار این سوره میسر که یس را بخواند و این عهد در روز
تثبته و پنجشنبه و جمعه کند و محبت خود از اعتقاد
خواهد که در رزق و دولت بر در او گشت ده کرد و اگر
خواهر کسی را که دشمن او باشد هلاک کرد و اندیشه طیکه آن شخص

توجه
که سگ ریزه
یکه صبح و عصر
صحیح است

کافرباش اینها رکنب که جلاک شود پادری که خشت خام را نیز خود
بگذار و صد و یکبار این سوره را بر آن خشت بخواند و هر بار که بخواند خشت
بر آن خشت بکشد و باید که آن خشت را بر بالای خنجره چپ بگذارد و چون
صد و یکبار تمام کرده باشد باید که ناز خنجره بر آن کند و آن خنجره را برداشته
مثل مسیت بکند آب بر برد و خنجره را در صفت جمل کبر و خشت را در آید
اندازد چون خشت از هم پاشد آن دشمن هلاک گردد و اگر خواهد که کبر
محبت و مبتلا شود که اندک که یک صحت از تو عبد الله و کبر از هفت
قر که گفته قدر خاک و هفت بار این سوره را با آن بخواند به نیت
هر کس که خواهد کثیف حال از آن خاک در طعام یا در دیکه که طعام در آب
بریزد هر کس از آن طعام بخورد چنان عاشق و مبتلا شود که اگر کینه عت

اورانه سپند دیوانه کردد و اگر خواهد که عقد اللسان که میکند پادری
یک خشت و مسیت و یکبار این سوره را بر آن خشت بخواند و هر مرتبه
که بخواند بخاطر برود خشت بکشد چون تمام شود خنجره که بر آن خشت
شده بگیرد و طبل زد و بر سر همان خشت بمالد و آن خشت را آید
بغیر گرفته از خانه بیرون آید و پاکه حرف نزنند و در کورستان و در
و آن خشت را بنام هر کس که خواهد در هر کجای ضبط نماید که بسیار
محرمت و اگر مردی را بسته باشند نه المشر هفت سال
یا بیشتر که بهیچ وجه نکند ده نشو و کس علاج نکند باید که از هفت
این سوره را با کلاب و زعفران پیوسته و آنکس بخورد
که بفغان حقیقتا کف ده کرد و اگر کسی دست تنگ باشد
بعد از نماز خفتن چند یکبار این سوره را بخواند و صد مرتبه صلوات
بر محمد و آل او بفرستد حقیقتا روزی بر سر او زلزله آید

که هرگز محتاج نشود و غیر کردد و اگر خواهی این دو کس جدا انداز
 این سوره را بر آن خواند به نیت جدا کردنش و لکن در نماز
 اگر زن باشد یک ماده در هر که البته انکس از چهار تونه که یکبار
 نتواند دید و اگر تو را کمتر پیش آید و نداند که چگونه بخواند
 این سوره خواند البته بهتر که در هر یک از آن سه بار که
 این سوره را بنویسد بر عفتان و بخورد دل در قور کرد و از
 هر کس آنچه بشنود یا دیگر دو فراموش نکند و اگر کسی این سوره
 بنویسد و بر رخصت که در بیاض باشد پیونیز در هرگز آن بیاض را
 وقت زسه و در خانه که این سوره با نیت جن و پری بر
 وقت نتواند رسانید بفرمان خدا تعالی و اگر کسی را از نیت
 یا آنکه فرزند او نماند این سوره را بر عفتان و کلاب بنویسد

و در علم

و در صوم سفید کرد و در آب اندازد و از آن آب بخورد و بعد از آن در آب
 راست بندد و با شکر خود محبت و صحبت کرد که بفرمان خدا
 حاطه شود و فرزند او ماندگار باشد و اگر خواهر که کسی را مطیع و فرمان
 بردار خود کند بعد از نماز صبح چهار مرتبه بر چهار یکدانه نهد
 بخواند و هر دانه میان یکدانه سوز نکند و در بر انکس اندازد و جان
 شود که از محبت دیوانه شود و اگر بر چهار یک سنج این سواقی
 انکس باشد و بر سنج که یک سوره این بخواند و در آن اندازد
 تا رخ شود با اسم هر کس که خواهد و مادر آن شخص نزد یک باشد
 که از محبت تو دیوانه شود و اگر خواهی که تمام جن و پری و آدم را سخت
 خود کرد اما چهار روز هر روز سه بار بخواند و با در خوردند که در وقت
 و اگر این سوره را بر پوست آهو بنویسد و بر بازو بندد از خون کرده باشد
 که هیچکس نتواند با او حرف زند به برکت این سوره و اگر کسی را مار بگفت

الرَّحْمَنُ بِالْغَيْبِ قَبِيضٌ مَغْفِرَةٌ وَاجْرُودٌ كَرِيمٌ
إِنَّا نَحْنُ مَحْيُ الْمَوْتِ وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَآثَارَهُمْ
هُمُ وَكُلُّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ سُبْحَانَ
الْمَفْضُولِ عَدَّ كَلِّ مَحْرُورٍ سُبْحَانَ الْمَنْفُوسِ
عَدَّ كَلِّ مَشْمُونٍ سُبْحَانَ الْمُسْبِرِ عَنِ
كُلِّ مَدْيُونٍ سُبْحَانَ الْخَالِصِ عَنِ كُلِّ مَسْجُونٍ
سُبْحَانَ الْعَالِمِ بِكُلِّ مَكُونٍ سُبْحَانَ مَنْ
جَعَلَ خَزَائِنَ رَحْمَتِهِ بَيْنَ الْكَافِ وَالْمُؤْمِنِ
سُبْحَانَ الَّذِي إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ
لَهُ كُنْ فَيَكُونُ فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ
كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ سُبْحَانَ سُبْحَانَ

بسمه

سُبْحَانَ مَنْ تَعَالَى عَمَّا يَصِفُونَ وَسَلَامٌ عَلَى
الْمُرْسَلِينَ وَآخِرُ بَرَكَاتِهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ بِسْمِ
اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
لَمْ يَلَمْسِ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ لِيَأْتِ
تَعْبُدُوا وَإِيَّاكَ لَسْتَعِينُ اهْدِنَا الصِّرَاطَ
الْمُسْتَقِيمَ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ
الْمَغضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ اللَّهُمَّ
يَا مُبِينُ يَا مُبِينُ يَا مُبِينُ اسْأَلُكَ بِحَقِّ
هَذِهِ الْأَسْمَاءِ الْعَظِيمَةِ وَبِحَقِّ نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ تَسْلِيمًا كَرِيمًا
الْكَرِيمَ الْكَرِيمَ أَنْ تَفْعَلَ مَا أَمَرْتَ أَهْلَهُ

وَلَا تَعْلَمُ مَا أَنَا أَهْلُهُ لَيْسَ مَطْلَبُ خَيْرٍ وَهِيَ
حَاجَتِي كَمَا دَرَا زُخْدًا يَتَعَالَى يَطْلُبُ وَيَكُونُ
يَا قَائِمِي أَلْحَاجَاتٍ وَأَضْرِبْ لَمْثًا كَمَا أَصْحَابُ
الْقُرْبَى إِذْ جَاءَتْهَا الْمُرْسَلُونَ إِذَا سَلْنَا إِتَانًا
أَتَيْنَ فَلَدَجُوهَا فَعَزَّزْنَا ثِيَابَكَ فَقَالُوا
أَنَا إِلَيْكُمْ مُرْسَلُونَ قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا شَيْءٌ
مِثْلُنَا وَمَا أَنْتُمْ إِلَّا الرِّجَالُ مِنْ شَيْءٍ أَنْتُمْ
الْأَتَكِدُونَ قَالُوا سُبْحَانَكَ أَنَا إِلَيْكُمْ
لَمُرْسَلُونَ وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ
سُبْحَانَ الْمَفْرُجِ عَنْ كُلِّ حَزْوٍ سُبْحَانَ
الْمُنْفِيسِ عَنْ كُلِّ مَسْجُونٍ سُبْحَانَ الْمُسْرِجِ
لِكُلِّ مَدْيُونٍ سُبْحَانَ الْمُخْلِصِ لِكُلِّ مَسْجُونٍ

سبحان

سُبْحَانَ الْمُخْلِصِ سُبْحَانَ الْعَالِمِ بِكُلِّ مَكْنُونٍ
سُبْحَانَ مَنْ مَجَّدَ خِزَائِنَ رَحْمَتِهِ بَيْنَ الظُّلَمِ
وَالنُّورِ سُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِكَ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ
وَالِيهِ يَرْجِعُونَ سُبْحَانَ سُبْحَانَ سُبْحَانَ
وَقَعَالَى عَمَّا يُصِفُونَ وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ وَالْحَمْدُ
لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ
الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ يَا كَفَعْبُدْ يَا كَفَعْبُدْ
أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ
عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ
يَا مُبِينُ يَا مُبِينُ يَا مُبِينُ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ

بِحَقِّ اسْمِكَ الْأَعْظَمِ الْعَظِيمِ وَبِحَقِّ نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ صَلَّى
اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ الْكَرِيمِ الْكَرِيمِ الْكَرِيمِ
أَنْ تَفْعَلْ بِي مَا أَنْتَ أَهْلُهُ وَلَا تَفْعَلْ بِي مَا أَنَا
أَهْلُهُ بَطْلِبُ حَاجَتِ خُودِ رَاهِدِ أَنْ يَكُونَ
يَا قَاضِي الْحَاجَاتِ قَالُوا إِنَّا نَطِيرُ نَابِكُمْ لَنْ
لَمْ نَلْتَمِسُوا النَّجْمَ وَكَمْ سَأَلْنَا عَذَابَ الْيَوْمِ
قَالُوا مَا تَرْكُمُ مَعَكُمْ أَنْ ذَكَرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ
مُسْرِفُونَ وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَى
قَالَ يَا قَوْمِ انْبَعَثُوا إِلَى رَسُولِ اللَّهِ انْبَعَثُوا مِنْ
لَا يَسْئَلُكُمْ أَجْرًا فَهُمْ مَهْتَدُونَ وَمَالِي لَا
أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ عَا
تَخَلُّ مِنْ دُونِهِ إِلَهَ أَنْ يَرُدَّ الرَّحْمَنُ بِضُرِّهِ لَا

هذه

تَعْنِي عَنِّي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا وَلَا تَنْقُذُونَ
إِنِّي إِذْ أَلْفَيْ ضَلَالٍ مُبِينٍ سُبْحَانَ الْمَفْرُجِ عَذ
كُلِّ مَحْزُونٍ سُبْحَانَ الْمُنْفِيسِ عَنْ كُلِّ مَحْزُونٍ
مَشْحُونٍ سُبْحَانَ الْخَالِصِ عَنْ كُلِّ مَسْجُونٍ سُبْحَانَ
الْمَيْسِرِ لِكُلِّ مَدْيُونٍ سُبْحَانَ مَنْ جَعَلَ خَلْقَ
رَحْمَتِهِ بَيْنَ الْكَافِ وَالنُّونِ سُبْحَانَ الْعَالِمِ
بِكُلِّ مَكْنُونٍ سُبْحَانَ الَّذِي إِذَا رَادَ شَيْئًا
أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ
مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ سُبْحَانَ
سُبْحَانَهُ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ
سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُصِفُونَ وَسَلَامٌ
عَلَى الْمُرْسَلِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
أَكْبَرُكَ رَبِّ الْعَالَمِينَ الرَّحْمَنَ الرَّحِيمَ مَا لَكَ
يَوْمَ الدِّينِ أَيُّكَ فَضْلٌ وَأَيُّكَ لِسْتَعِينُ
أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ صِرَاطَ الَّذِينَ
أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا
الضَّالِّينَ اللَّهُمَّ يَا مُبِينُ يَا مُبِينُ يَا مُبِينُ
اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَقِّ اسْمِكَ الْعَظِيمِ
الْأَعْظَمِ وَبِحَقِّ نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَالِهِ وَسَلَّمَ الْكَرِيمِ الْكَرِيمِ الْمَكْرَمِ أَنْ
تَفْعَلَ بِي مَا أَنْتَ أَهْلُهُ وَلَا تَفْعَلَ بِي مَا
أَنَا أَهْلُهُ طَلِبْتُكَ حَاجِبْتُ خُودِي وَبَكُويدُ

يَا قَاضِي

يَا قَاضِي الْخَلِيقَاتِ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِرَبِّكَ فَاسْمِعُونِ قِيلَ
أَدْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ يَا لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ بِمَا
غَضَبَ رَبِّي وَبِمَا جَعَلَنِي مِنَ الْمَكْرُمِينَ يَا مَالِكُ يَوْمَ
الدِّينِ يَا إِلَهَ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ يَا ذَا الْجَلَالِ
وَالْإِكْرَامِ يَا هَيَّا وَالْهَيَّا وَالْهَيَّا وَالْهَيَّا يَا
وَاحِدًا وَمَنْ لَكَ مُسْلِمُونَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ يَا
حَيُّ يَا قَيُّوْمُ يَا بَدِيعَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَا
ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ الْكَرِيمِ مِنْ فَضْلِ خُودِي
وَكَرَمِكَ يَا مَنْ أَنْتَ أَهْلُهُ فِي الدَّائِمِينَ يَا مُجِيبُ
أَحْبَبَنِي حَاجِبْتُ خُودِي الْمَلِكُ دُوسِي وَهَفْتُ
مَرْتَبَهُ بَكُويدُ يَا مُجِيبُ أَحْبَبَنِي وَهَفْتُ مَرْتَبَهُ بَكُويدُ

يَا قَاضِيَ الْحَاجَاتِ اقْضِ حَاجَتِي بَعْدَ أَنْ يَكْبُودَ
 وَأَنْزِلْنَا عَلَى قَوْمٍ مِنْ بَعْدِهِ مُرْجِدٍ مِنَ السَّمَاءِ
 وَكَانَ مَنزِلِنِ الْإِكَاثِ الْأَصِيَّةِ وَالْحِكْمِ فَادَامُ
 خَامِدُونَ يَا حَسْرَةَ عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ
 رَسُولٍ إِلَّا كَافُوا بِهِ لِيَهْزُونَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَهْلَكْنَا
 قَبْلَهُمْ مِنَ الْفُرُوقِ أَهْمُ إِلَهٍ لَا يُجْعَلُونَ وَ
 كُلُّ مَا جُمِعَ لَدُنَّا مُحْضَرُونَ وَيَا أَيُّهَا الْأَرْضُ
 الْمَيْتَةُ احْيِيْنَاهَا وَأَخْرِجِيْنَا مِنْهَا حَيًّا فِيهَا
 يَا كَلُونا وَجَعَلْنَا فِيهَا حَيَاتٍ مِنْ نَحِيلِ وَأَعْم
 وَأَعْنَابٍ وَجَشْرًا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ لِيَأْكُلُوا
 مِنْ ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ أَفَلَا تَشْكُرُونَ
 سُبْحَانَ الَّذِي خَلَقَ الْأَنْوَارَ وَجَعَلَ كُلَّهَا حَامِلَاتٍ

الأرض

الْأَرْضَ وَمَنْ أَنْفَسَهُمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ وَيَا أَيُّهَا
 اللَّيْلُ تَسْلُخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلَمُونَ وَ
 الشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ
 الْعَلِيمِ وَيُنِيبُ إِلَيْهِ رَاجِعًا مَرْتَبَةً بَعْدَ رَاجِعَةٍ
 يَا عَزِيزُ يَا عَلِيمُ وَيَا زَاهِدُ مَرْتَبَةً بَعْدَ مَرْتَبَةٍ
 رَحِمَ الْعِظَمَةَ وَالْكَبِيَاءَ وَالْجُودَ وَالسَّمَاءَ وَالْأَرْضَ
 وَالنُّورَ وَالظُّلْمَ لِيَمُنَّ اللَّهُ الَّذِي دَكَتْ مِنْ خَافَتِهِ
 صُمُ الصُّمُورِ الصَّدْرَ رَابٍ وَخَضَعَتْ لِحَبِيبَتِهِ
 عِزَّتِهِ وَرَأْسِ الْجِبَالِ الرَّاسِيَاتِ وَجَاءَ
 بِقُدْرَتِهِ حُرُوفَ الْأَنْوَارِ الْعَجَبِ الْعَجَابِ سَلَفًا
 مَلْفَسًا إِلَيْهِ أَبْجُودًا بِجُودٍ إِلَيْهِ إِدَادُهُ هُوَ الَّذِي لَا
 إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ الْفَرُّدُ الْوَحِيدُ الْعَمَدُ وَالذُّبَابُ

بكويد حقيق وازده مرتبه بكويد فقسناج
 ال ال ميايل مطيعي لك يا ال يا محي يا قيوم
 اهيئا شراهيئا براهيئا اذ فاني اصباوتك ال
 شداي الر حيا على العرش استوى رب هو
 ديه وكل هول كهله وطهي طهول يا معصا
 ياض بياض يا صغيها يا صغيا يا صغويا
 اهووس اهووت هل تعلم له سميا الحى الصوا
 حيا قويا يا ذا الجلال والاكرام يا بديع السموات و
 الارض هل ان توصف ذاتك بذات اوانيك
 باسم من اجل هيبتك بمشكلات وقصبت المعقوا
 حتى يجلت واختار الارض والابصار والافكا
 يجلت فالانس وانجن تتلفق بذكرك عندا

القلوب

والقلوب تنطق لشكر ان الذين عندك
 لا يستكبرون عن عبادته ويسبحونه وله
 يسجدون اللهم اعطف على قلوب عبداك
 جنتك المحبة واعطفك العظيم فانه لا اعطف
 الا عطفك يا مالك الملك يا ذا الجلال والاكرام
 والفضل قدرناه منازل حتى عادك العرجون
 القديم لا الشمس ينبغي لها ان تدرك القمر
 ولا الليل سابق النهار وكل في فلك يسبحون
 واية لهم انا حملنا ذنبتهم في الفلك
 المسحون وخلقنا لهم من مثله ما يركبون
 وان لنا خزائهم فلا تصريخ لهم ولا هم
 ينقدون الارصة مينا ومنا الى حين
 واذ قيل لهم اتقوا ما بين ايديكم وما خلفكم

لَعَلَّكُمْ تَرْجِعُونَ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ
رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ وَإِذِ الْقَبِيلُ
لَهُمْ أَنْتَقَمُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ قَالِ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّهِ
إِنَّمَا أَنْزَلْنَاهُ مِنْ سَمَوَاتٍ لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنُ
إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ
إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ مَا نُنظِرُونَ إِلَّا صِيحَةٌ وَاحِدَةٌ
تَأَخَذَهَا مِنْهُمْ بِحُجُومٍ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً
وَلَا إِلَى أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ وَفُجِعَ فِي الصُّورِ قَادًا
هُوَ مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَى رَبِّهِمْ يَلِيقُونَ قَالُوا
يَا بَلِيغًا مِنْ لَعْنَتِنَا مَنْ مَرَّقَدْنَا هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ
وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ إِنَّكَ أَنْتَ الْصَّيْحَةُ وَاحِدَةٌ
فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ فَالْيَوْمَ لَا نُظَلِّمُ
نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا نُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ إِنَّ

المعارج

أَصْحَابِ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغْلٍ فَاهُونَ هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ
وَأَجْرُهُمْ فِي ضَلَالٍ عَلَى الْأَنْبِيَاءِ مَشْكُوتُونَ لَهُمْ نَبِيًّا
فَأَكْفَهُمْ وَهُمْ مَا يدْعُونَ جِدَارًا أَنْ يَكْبُودَ الْأَنْبِيَاءُ
وَأَعْفُفٌ وَأَغْفِرُ وَمَا تَزِدُ مِنْ رَبِّهِ يَكْبُودُ وَأَعْفُفٌ
مَا أَنْتَ هَلْ فِي الدَّارَيْنِ وَلَا تَفْعَلْ فِي آتَا أَهْلَهُ
فِي الدَّارَيْنِ وَصَاحِبِ خُورِ إِذَا جَاهِدَ اللَّهُ
عَافِيٍّ وَأَغْفِرُ وَكَرَّحُفِي مِنَ الدَّارَيْنِ وَشَانِدَةٌ
بِكُودِيَابِ يَا سَلَامُ يَا رَبِّ يَا رَحِيمُ يَا رَبِّ سَمِيعٌ
يَا سَلَامُ يَا رَبِّ يَا رَحِيمُ يَا رَبِّ سَمِيعٌ بِكُودِيَابِ
مُقِفٍ جَلِيلٍ يَا سَلَامُ قَوْلًا مِنْ رَبِّ عَادٍ غَلِيظٍ
عَبْلٍ قَامٍ دَكُومٍ قَامًا كَهَيْسِ بَرِيغَاتٍ سَلَامٌ قَوْلًا
مِنْ رَبِّ الرَّحِيمِ يَا هُنَا وَإِلَيْهِ كُلُّ شَيْءٍ آتٍ وَاحِدٌ

لا اله الا انت بحق محبتك وبحق انه به سلفا ايقوا
حجل اية وفتازو اليوم ايها المحبون الم احمد
اليكم يا بنى ادم انه لقران كريم في كتاب مكنون
لا تمسه الا المطهرون تنزلي من رب العالمين
ان لا تعبدوا الشيطان انه لكم عدو مبين سبحان
المفزع عن كل محزون سبحان المنفوس عن كل مشغول
سبحان الميسر لكل مديون سبحان الخالص عن كل
مسخون سبحان العالم بكل مكنون سبحان من جعل
خزائنه بين الكاف والنون سبحان الذي اذا
اراد شيئا ان يقول له كن فيكون سبحان الذي
بيده ملكوت كل شيء و اليه ترجعون سبحان
سبحانه سبحانه وتعالى عما يشركون وعما يص

حصفون

بصفون وسلام على المرسلين والحمد لله رب العالمين
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين الرحمن الرحيم مالك
يوم الدين اياك نعبد و اياك نستعين اهنا
الضراط المستقيم صراط الذين انعمت عليهم غير
المغضوب عليهم ولا الضالين اللهم يا مبين
يا مبين يا مبين اسئلك باسمك الذي العظيم
الاعظم بحق نبيك محمد صلى الله عليه واله
الكريم المكرم ان تفعل بي ما انت اهله ولا
تفعل بي ما انا اهله وما جبت خودا واسم خودا
اظهاركند وان اعبدوني هذا صراط مستقيم وقد
اسئل منكم جيلا كثيرا فلم تكونوا تقولون هك

الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ أَصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنتُمْ
 تَكْفُرُونَ الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَى أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيَهُمْ
 وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ وَلَوْ نَشَاءُ
 لَطَمَسْنَا عَلَى أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَأَنَّى يُصَرِّقُونَ
 وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَى مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَاعُوا
 مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ وَمَنْ يَجْعَلْهُ نُكْرًا لِمَنْ أَحْبَبَ
 أَفَلَا يَعْقِلُونَ وَأَعْلَنَاهُ الشُّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ إِنْ
 هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ مُبِينٌ سُبْحَانَ الْمَفْعُومِ ^{عَنْ} كُلِّ
 مَخْرُومٍ سُبْحَانَ النَّفْسِ عَنْ كُلِّ مَشْرُومٍ سُبْحَانَ
 الْمُسِيرِ إِلَى مَدْيُونٍ سُبْحَانَ الْمُخْلِصِ لِكُلِّ مَسْجُونٍ سُبْحَانَ
 الْعَالِمِ بِكُلِّ مَكُونٍ سُبْحَانَ مَنْ جَعَلَ خِرَابِنْدَهُ بَيْنَ
 الْكَافِ وَالنُّونِ سُبْحَانَ الَّذِي إِذَا أَرَادَ سَيْئَانًا

يقول

يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ قُبْحَانَ الَّذِي بَيْنَ مَكُونٍ وَكُنْ شَيْءٌ
 وَإِلَيْهِ تُجْعُونَ سُبْحَانَ سُبْحَانَهُ سُبْحَانَهُ وَقَالُوا
 عَمَّا يُصِفُونَ وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ اللَّهُمَّ يَا مُبِينُ اسْتَلَكْ بِحَجِّ اسْمِكَ
 الْعَظِيمِ الْأَعْظَمِ وَبَيْتِكَ الْحَرَامِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ
 وَسَلَّمَ الْكَرِيمِ الْإِكْرَامِ إِنْ تَفَعَّلَ فِي مَا أَنْتَ أَهْلُهُ
 وَلَا تَفَعَّلْ بِمَا أَنَا أَهْلُهُ وَحَاجَتُ خُودِي أَسْأَلُكَ أَنْ
 يُوَرِّدَكَ رَأْفَاتِ طَيْبِكَ حَاجَتُ مَشْرُوعِي بِأَشَدِّ وَكَلِّ
 حَاجَتُ غَيْرِ مَشْرُوعِي بِأَشَدِّ وَأَعِشُودُ وَبِكُوبِي لَيْدِي
 مَرْضِي حَاجَتِي وَبِحَجِّ الْقَوْلِ عَلَى الْكَافِرِينَ أَوْلَمَ
 أَنَا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِيَانَا أَنْعَامًا فَهَلُمُّ لَهَا مَا كَوْنُ
 وَذَلِكَ نَاهَا لَهُمْ فَنَهَارُ كُوبِهِمْ وَمِنْهَا يَا كُورُونَ سَهْ
 مَرْتَبَةُ كُوبِي اللَّهُمَّ مَكْنِي خَيْرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَذَلِكَ

۱۲۱۷
سنة

علم القوت علم
الاراد فطنة
بموت

الاراد فطنة
بموت
بموت
بموت

بموت
بموت
بموت
بموت

قُلْ لِلرَّبِّ كَلِمَاتُ كَلِمَاتُهَا
 وَأُولَئِكَ أُولُو الْأَرْحَامِ
 وَأُولَئِكَ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ
 فَان تَكُنَّ الذِّمَّةُ تَعْدُ نَفْسَهُ
 فَان تَوَابَ اللَّهِ أَعْلَى مِنْهُ
 وَان تَكُنَّ الْإِبْدَانُ لِلرَّبِّ
 انْتِشَاتَ فَضْلُ الْمَرْءِ بِالسَّنَةِ فِي اللَّهِ فَضْلُ
 وَان تَكُنَّ الْأَمْزَانُ فِيمَا مَقْدَرُ فَظَلَّ حِصْلُ الْمَرْءِ
 فِي السَّعْيِ حِجْلٍ وَان تَكُنَّ الْأَمْوَالُ لِلرَّبِّ كِجْمَعًا فَمَا
 بِالْمَرْءِ بِرَبِّهِ الْمَرْءِ بِبِجْلِ
 فَتَمَّتْ خَيْرُ الْمَعْرِفَةِ خَيْرٌ مِنْ كَثْرِ الْعَمَلِ
 فَشَبَّكَ نَاعِبَاتٍ خَيْرٌ مِنْ كَثْرِ الْمَرْءِ بِرَبِّهِ
 كَبِيرٌ جَاهٌ تَقْدِيمُ كَثْرَةِ تَرْبِهِ بِرَبِّهِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 أَمَّا بَعْدُ فَذَلِكَ الَّذِي صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ
 أَنَا مَدِينَةُ الْعِلْمِ وَعَلَى بَابِهَا
 مُحَمَّدٌ عَرَبِيٌّ بَرْدِي هَرْدِي كَسِي كَهَاكُ دَرْشَنُ خَاكِ بَرْدِي
 شَيْدُهُ أَمْ كَتَلَمْ نَمُودِ بِيحِجِ بَدِينِ جَبْرِ بَدِينِ بَرْدِي
 كَسْنِ بَدِينِهِ عَلِيمٌ دَرْبُ لَوْ
 عَجِبَ حَجَبَةُ نَبَا تَرْبُكَ دَرْبُ
 وَقَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَنْ دَرَى فَرِيضَتَهُ فَلَهُ عِنْدَ اللَّهِ
 دُعَاةٌ مَسْتَجَابَةٌ وَقَالَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ مَنْ غَانَ
 تَارِكِ الصَّلَاةِ بِلَفْظٍ وَاحِدَةٍ أَوْ شَرِبَ مَاءً نَكَحْنَا

صَلَاحُ الْبَدَنِ فِي السُّكُونِ

زینب کبری علیها السلام نهی بجاییش ولی با پیش
این پت معماست باسم یوسف شرح عرب با پیشه در اعقب
کویند چون عقب از یعقوب بیداری تو می ماند بجای بند
اگر به که اورا بعبودت مقرر کند بگذاری یوسف جل شود چون پای
که عرب اورا راجع گویند از وی خارج کرد نام یوسف بجهول برزند
از غایت لطف نام یارم ابیت میان کل حکمیه
این نیز معماست باسم کمال شرح عرب آب اماء
خوشند چون ماء بیان کل آید مقصود بصول بپزند
ختم چه کون کشتی که قطره کشت هر شش زنده هر شش کشت

ان

این پت معماست باسم محمد شرح حسم چون کون کرد
سخ شود چون کب قطره که اینجا کنایه از نقطه است از مخ کشته
شود در هوش از زنده هوشش برون رود مخ حمد حاصل
لب صفت بر این کفتم زهی صلاوت لب لا اله الا الله
این معما باسم حسن است شرح لب صیح ذن ان عرب
سن گویند چون حرف ماء بلفظ سن چسبید اسم حسن حاصل
لطیفه و قی جابی در محاسنی این پت خودش را خوان
بگذرد جان فکار چشم پیدارم تو هر که پدید شوی از زنده پیدارم
کسی گفت بلکه خرمی پدید اشود بے تا مال گفت پیدارم
لطیفه سنی از شیعی بر پدید که امام تو خند است

یکون
سر زینب کبری علیها السلام

یکون
بدرین کفر حضور محمد صلی الله علیه و آله

شیعه بر شفت که پنجید کوم چار چار چار **طریقه**
 کسی را پرسیدند که قلیه بقیاف است یا نه گفت نه
 بگوشت پیاز است **دنبه نقل** است که شخیر صابون بود
 به گفته فردا در روز قیامت چرخ او گرفت گفت که خرم
 گفته بر آن کوه خواجه داد گفت چه خوب که گوش می کند و بخورد
 می سپارم **آورده انگیز** ز نزد فاضل محمد لامر زده گفت آنها
 شوره لادری جالیکه تنگ نمانده است و از آن تنگ فاضل
 حاضر بر چرخه جالیکه نان شکسته باشد بهتر **ایضا**
 شخیر فزرد فاضل را این استند یا بر کوه دعوت کرد که این مرد
 کید گفته است فاضل کوه طبعی شد شخیر کلمه الله که از کوه زمین صیقل
 بی شفت آمد **اللهم صل علی محمد و آل محمد**

فاضل فرمود که آن کوه را دعوت میکنند و این زن صیقل کلمه سید بود
 چه کلمه کیم **باز** گوید را گفته اند که در صورت حاجت صیقل کلمه
 گفته صورت شاه را در لفظ کلمه **کلم** بگوید یا در روز عالم
 در شفت که سایش باقی است **که صفا** شخیر ز طبعی
 سر بر شفت در کوه کلم بر صیقل کلمه این کلمه در روز
 رسانند و نه خرد است شبیه خرد است **آورده** که فاضل
 دهد شفاک ملا از محله آورده خواند دانه از سر کوه
 خنده است گفت سید شفاک فاضل گفت شربت خورده
 شنه گفت که در شربت و جهت است این کلمه فاضل
 بی شفت آمد **اللهم صل علی محمد و آل محمد**

کرمه عده الداعی از حضرت رسول صلی الله علیه و آله
 رد کتبت که فرمود یا علی هر که اراده داری که
 خط کنی بجز راه که بشری بود در عقب هر نماز سجده
 مَنْ لَا يَتَدَبَّرُ عَلَيَّ عَلَى اَهْلِ مَلَائِكَةِ سُبْحَانَ مَنْ لَا
 يُؤَاخِذُ اَهْلَ الْاَرْضِ بِاَنْبَاءِ الْعَدَابِ سُبْحَانَ
 الرَّؤُفِ الرَّحِيمِ اللّٰهُمَّ اجْعَلْ فِي قَلْبِي نُورًا
 وَبَصِيرَةً وَفِيهَا وَعِلْمًا اَنْتَ عَلَيَّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

بالوان

بسم الله الرحمن الرحيم

خوشتر از این ایامی که در کله استنایم از می
 با که نه از سر نشان ^{خوشتر} بود که می
 هر که را چه ^{ده} دنیا چو ^{ده} آید ^{ده} بخور ^{ده} زلف ^{ده} زلف ^{ده} زلف
 این ^{ده} زلف ^{ده} زلف ^{ده} زلف ^{ده} زلف ^{ده} زلف ^{ده} زلف
 با آن ^{ده} همه ^{ده} همه ^{ده} همه ^{ده} همه ^{ده} همه ^{ده} همه
 بگو ^{ده} بگو ^{ده} بگو ^{ده} بگو ^{ده} بگو ^{ده} بگو
 در ^{ده} در ^{ده} در ^{ده} در ^{ده} در ^{ده} در
 یک ^{ده} یک ^{ده} یک ^{ده} یک ^{ده} یک ^{ده} یک
 طاق ^{ده} طاق ^{ده} طاق ^{ده} طاق ^{ده} طاق ^{ده} طاق

جان زلف ^{ده} جان ^{ده} جان ^{ده} جان ^{ده} جان ^{ده} جان
 کجا ^{ده} کجا ^{ده} کجا ^{ده} کجا ^{ده} کجا ^{ده} کجا
 کجا ^{ده} کجا ^{ده} کجا ^{ده} کجا ^{ده} کجا ^{ده} کجا
 نه ^{ده} نه ^{ده} نه ^{ده} نه ^{ده} نه ^{ده} نه
 ما ^{ده} ما ^{ده} ما ^{ده} ما ^{ده} ما ^{ده} ما
 ستم ^{ده} ستم ^{ده} ستم ^{ده} ستم ^{ده} ستم ^{ده} ستم
 شد ^{ده} شد ^{ده} شد ^{ده} شد ^{ده} شد ^{ده} شد
 کرد ^{ده} کرد ^{ده} کرد ^{ده} کرد ^{ده} کرد ^{ده} کرد
 از ^{ده} از ^{ده} از ^{ده} از ^{ده} از ^{ده} از
 در ^{ده} در ^{ده} در ^{ده} در ^{ده} در ^{ده} در

سبح و نامیوه را بشوید ^{شوی} بکند در این کربان خرابی
کشم بره در این چشم کج را ^{بکند} بکند در کف که نشوید
داده چنان که در کف چشم ^{داده} قدم بر جفت چشم در چشم
در کیمش در چشم در او ^{داده} تیره از در که این در چشم
هر ضربه را چشم را ^{داده} غیر آنچه که در چشم
خواب چشم را ^{داده} در چشم چشم را در چشم
لیکه بر چشم را ^{داده} من از در دل تا تمام
نیاردم از خود هر که ^{داده} که چشم در او حار است
بفرزند که از او دارد ^{داده} شمشیت که تا به چشم
رنگ آید که در حجاب ^{داده} چشم که چشم را ضراب

بهار

توبه ارجی چنان ^{داده} در این در این چشم
چو آن که مر که در کف ^{داده} در این در آن او
چون شسته کیمش ^{داده} تا که چشم در میان
عشق بگویم و ^{داده} زار طند نام داد دل من است
سخ و در در که ^{داده} در چشم در چشم
فرجه است و ^{داده} در چشم چشم
زفتا و کنه ^{داده} در چشم چشم
یک قطره ^{داده} در چشم چشم
الجواد قد بلیبو ^{داده} و بصارت ینبو
اگر چه چشم ^{داده} از چشم چشم

داده

داده

مردم بزبان گنند خردی که ^{باز} فسیل از به باز است
 غیره و با ریم شتره ^{کاش} کاش با جود خود سر داشت
 سوز در برن فارتیم ^{صفت} در دانه گیر جانان زنت این
 زرنیک از پیشان ^{تعداد} تعداد که دل بر بر دستر
 نام لیل بر تبت ^{کند} کند از به که دل و فسیل است از به که
 کور کسب دل از دور ^{اندر} اندر که کسب آن ملک برام
 فاع عقیده ^{که} که از تسلط و کجایی
 چشم خنجر ^{که} که عالم از ملک ^{که} که سر خورشید استر حیان هر
 زنه با خیار خود ^{که} که از خفا ^{که} که کسب غیر می کند که کاش
 عنسره ^{که} که در دل سلطان زنه ^{که} که در بر دل در دیش هم

سیر طبع کینه از عائق ^{بسی} بسی و غلبه هزار ناله
 لب هر که در دین ^{هم} هم کف و عفت نام کف
 تیر که در تنک ^{صفت} صفت در دست خسته طره باران
 کتاب خنده ^{در} در کز سر نکت وصفی بشمار
 از دست زور ^{که} که زماک نشانه قدر در هر طبع
 لب جیب با ختم ^{که} که بر لبه جانم هزار بار است
 زنی که پیش ^{که} که در دل از ده زودنه سخن بسیار است
 همه بپرست ^{که} که از کوه ^{که} که بازگشت که کوه بند جا که سمجی
 زناک سیدام ^{که} که از لغزش ^{که} که هر عجز از لغزش برین کج و برین
 عیش ^{که} که با ناله ^{که} که کاش که غنچه نود آمد با یک

٧٠٤

خط